AYIŞIĞINDA AŞK

Viktorya İngiltere'sinin son yıllarındayız. Vazgeçilmez bir aşka doğru uzanıyoruz.

Kibar bir hırsızken özel bir dedektife dönüşmüş olan Ambrose Wells, bir kadının ölümünü araştırırken kendini Aldwick Şatosu'nda –ve de kaosun tam ortasında bulur. Bina alevler içindedir. İçerdeki herkes ölmüştür ve bir kadın ve dört genç kızla birlikte at üzerinde kaçmaya çalışıyordur...

Concordia Glade hayatı boyunca Ambrose Wells gibi biriyle hiç tanışmamıştı. O, cesur, akıllı ve esrarlı bir erkekti –Concordia gibi profesyonel bir eğitimcinin her şeyi gören gözleri karşısında bile. Ve genç kadının öğrencilerinin peşindeki ahlâksız adamlardan -ki istediklerini elde etmek için her yolu deneyecek, güçlü kara gölgeler gibiydiler- korunmak için Concordia'nın tek ümidi yine Ambrose idi.

"Quick hayranları için romans ve cinayetlerle dolu yepyeni bir zevk. Henüz onu tanımayanlarsa, dikkat! Bu şekisi üslup yüksek gerilim hattından sadece birkaç adım gerikle."
-Barnesandnoble.com

"Quick, okuyucunun ilgisini çekecek şeyi iyi biliyor ve *Ayışığında Aşk* tutku, şehvet, macera ve gizemli bir cinayet hikâyesini modern düşünce yapısına sahip bir Viktorya dönemi kadınının gözünden anlatıyor."
-Bookreporter.com

"Her zamanki gibi Quick'in imzası olan zekâ ve espirileri bu gizem dolu ve tatmin edici romanda başından sonuna kadar görülüyor. Yazarın hayranları ve yeni okuyucuları Quick'in karakterlerine bayılacak."
-Booklist

ISBN: 978-605-0058-21-5

ARTEMİS

AMANDA QUICK

AYIŞIĞINDA AŞK

"Viktorya İngiltere'sinde geçen **Ayışığında Aşk**, yarattığı heyecanla okuru titreten, tarihi bir romantik macera."
-Publishers Weekly

AMANDA QUICK

AYIŞIĞINDA AŞK

ARTEMİS romans

1

Kraliçe Viktorya'nın son dönemleri.

Sisli bir mezarlıkta gece yarısıydı. *Yeryüzünde daha karanlık bir yer olamaz*, diye düşündü Annie Petrie.

Ürperdi, yakasından tuttuğu pelerinine daha sıkı sarındı. Hayatında hiç şu anda korktuğu kadar korkmamıştı. Ama buluşmak üzere buraya geldiği adam hakkındaki söylenenler açıktı. Ondan ancak, onun istediği vakitte ve yerde buluşmak üzere bir randevu alınabilirdi.

Bu gece buraya gelip gelmemek hakkındaki fikrini gün boyu binlerce kez değiştirdi. Sabah uyandığında başucunda duran komodinin üzerindeki notu görünce allak bullak olmuştu.

Kâğıdı titreyen parmaklarıyla kavramış, birinin gece yarısı odasına girdiğini kavradığında donakalmıştı. Adam bir şekilde kilitli kapıları, kepenkleri kapalı pencereleri aşmış-

YAMEKA

ti. Annie tek bir ses bile duymamış, kimsenin varlığını hissetmemişti. Sanki onu ziyarete gelen bir hayaletti.

Sonunda kısacık notu okuyabilecek kadar kendine geldiğinde, bunun basit bir direktif listesi olduğunu anlamıştı. Sonuçta bir daha asla huzur içinde uyuyamayacağını kavrayıp nottaki her maddeye özenle itaat etti.

Direktiflerden biri mezarlığın kapısına vardığında, lambanın ışığını kısması gerektiğiydi. Şimdi lamba sadece ürkütücü siste yansıyan, minicik bir ışık yayıyordu. Taşların, türbelerin, anıtların karanlık hatları pusla süslü gölgelerin arasından yükseliyordu.

Annie, yürümeye devam etmek için bütün iradesini zorlamak mecburiyetindeydi. *Buraya kadar geldim,* dedi kendi kendine. *Şimdi pes edemem.* Zavallı Nellie için hiç olmazsa bu kadarını yapmalıydı.

"İyi akşamlar Bayan Petrie."

Ses, güçlü ve mezarlık kadar karanlıktı. Yakındaki bir türbenin girişinden gelmişti. Annie, o kadar çok korktu ki, kaçmak şöyle dursun, bağıramadı bile; olduğu yerde donup kaldı.

Ses bir beyefendiye ait, diye düşündü. Nedense bunu bilmek onu daha da endişelendirdi. Yavaşça dönmeyi başardı, gölgelerin arasındaki adamı görmeye çabaladı. Ama lambanın kısık ışığı, eski, taş türbenin girişini çevreleyen zifiri karanlığı aydınlatacak kadar parlak değildi.

"Listede yazan her şeyi yaptım," dedi, sesinin elinde olmadan titrediğini fark ederek.

"Mükemmel. Bazılarının benimle olan randevularına asla sadık kalmadığını söylesem şaşırır mıydınız?"

"Hayır efendim, bunu duymak beni bir nebze bile şaşırtmadı." Annie her şeye rağmen hâlâ biraz cesareti olduğunu fark edip irkildi. "Sizin ününüze sahip bir yabancıyla, bu saatte, böyle bir yerde buluşmaktan hoşlanacak çok insan yoktur."

"Doğru." Sesi eğleniyormuş gibiydi. "Fakat bence böyle tuhaf saatler ve yerler bu işe baş koymamış olanları elemeye yardımcı oluyor." Durakladı. "Ben yalnızca bedeli ne olursa olsun cevap almaya kararlı müşterilerle çalışırım, gördüğünüz gibi."

"Ben kararımı verdim efendim."

"Size inanıyorum. Haydi o zaman, işimize bakalım. Sanırım konu kardeşinizin iki gün önce ölmesiyle ilgili?"

Annie bu sözler üzerine panikledi. "Nellie'yi tanıyor muydunuz?"

"Benimle görüşmek istediğiniz söylendiğinde doğal olarak amacınızı merak ettim. Birkaç soru sordum ve yakın zamanda, feci bir kazada kardeşinizi kaybettiğinizi öğrendim."

"İşte sorun burada, efendim, aslında kaza değildi," dedi incecik bir sesle. "Polis böyle söylüyor, biliyorum, ama bu doğru değil."

"Nellie Taylor, Doncaster Hamamı'nda soğuk havuzda yüzüstü, boğulmuş olarak bulundu. Bütün kanıtlar havuzun kenarındaki taşlarda kaydığını, başını çarpıp suya düşerek boğulduğunu gösteriyor."

Olanların böyle soğukkanlı ve duygusuz bir tavırla tekrarlanması Nellie'nin ölümünden beri Annie'nin içinde kabaran öfkeyi ateşledi.

"Buna inanmıyorum efendim," dedi direnerek. "Kardeşim on seneyi aşkın bir süredir o hamamlarda çalışıyordu,

on üçüne bastığı günden beri. Dr. Doncaster'ın insanlara hâlâ su tedavisi yaptığı dönemde başlamıştı. Ne yapacağını bilir, ıslak taşlarda hep dikkatli davranırdı."

"Kaza geliyorum demez, Bayan Petrie."

"Söylüyorum ya, Nellie kazaya kurban gitmedi." Elindeki lambayı sıkmaya başladı. "Biri onu öldürdü."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Adam, kibar bir merak içindeymiş gibiydi.

"Herhangi bir kanıtım yok." Güçlükle yutkunup kendi omuzlarına sarıldı. "Benim için bunların cevabını bulmanızı istiyorum. Yaptığınız iş bu değil mi?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Evet, Bayan Petrie, yaptığım iş bu," dedi adam. "Bana kardeşinizden bahsedin."

Annie sakinleşmek için bir nefes daha alıp kendine, bundan sonra söyleyeceklerinde çok dikkatli olması gerektiğini hatırlattı. "Nellie, hamamın kadınlar bölümünde çalışıyordu."

"Ancak cesedi erkekler bölümündeki soğuk havuzda bulundu."

"Evet, efendim, biliyorum. Görüyorsunuz ya, beni şüphelendiren şeylerden biri."

"Hiç, herhangi bir nedenle, erkekler bölümünde çalıştığı da olur muydu?"

"Şey, evet, arada bir." İşin *sinir bozucu kısmına geldik*, diye düşündü; başta hiç değinmeden atlamayı düşündüğü kısma. "Bazı beyler, hanım görevlilere, saçlarını yıkamaları ya da özel odada kese yapmaları karşılığında ek para veriyordu."

"Bu tür hizmetlerin varlığından haberdarım," dedi adam sesini hiç bozmadan.

Annie'nin midesi dehşetle yandı. Adam Nellie'nin fahişe olduğuna inanıyorsa işin, vaktini harcamaya değmediğine kanaat getirecekti.

"Düşündüğünüz gibi değil efendim. Nellie saygın, çalışkan bir kadındı. Fahişe değildi."

"Bağışlayın. Öyle bir imada bulunmak istememiştim."

Ne kadar kibar, diye düşündü Annie şaşırarak. Adam söylediklerinde ciddi görünüyordu. Onun statüsünde olup Annie gibi bir dükkân sahibinden özür dilemeye tenezzül edecek insanlara sık rastlanmıyordu.

"Hamamın erkekler bölümündeki özel odalarda neler döndüğünden ben de tam emin değilim," diye itiraf etti. "Tek bildiğim Nellie'nin o bölümde çok nadiren çalıştığı. Dediğine göre bazı müşteriler onu istiyormuş ve hizmetleri karşılığında iyi bahşiş bırakıyormuş."

Türbenin girişindeki adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Annie adamın hâlâ orada olup olmadığını merak etti. Mezarlığa garip bir sessizlik yayıldı.

Duyduğu söylentilere göre adam istediği anda belirip istediği anda ortadan yok oluveriyordu. Annie bu hikâyeleri ilk duyduğunda gerçek olamayacak kadar saçma olduğunu düşünüp aldırış etmemişti. Buna rağmen, gecenin bir yarısı, sisle örtülü mezarlıkta böyle dikilirken Öte Dünya'dan bir ruhla iletişim kurduğundan şüphe etmesi öyle kolaydı ki.

Belki de adam gündüzleri, bir dakika önce dirildiği türbedeki tabutta uyuyordu.

Bu düşünceyle birlikte korkudan tüyleri diken diken oldu.

"Sizce Nellie'yi özel erkek müşterilerinden biri mi öldürdü?" diye sordu adam.

YAMEKA

"Bana mantıklı görünen tek şey bu efendim."

Korku dolu bir sessizlik daha yaşandı. Sis gittikçe artıyor, silik ayışığını iyice örtüyordu. Annie artık türbenin hatlarını seçemiyordu.

"Pekâla, sizin adınıza işi üstleniyorum," dedi adam. "Eğer sorularınızın yanıtını almayı gerçekten istiyorsanız tabii."

"Ne demek istiyorsunuz, efendim? Neden istemeyeyim ki?"

"Bu tür ilişkilerde müşterilerin kaybettikleri kişilerin ardından duymak istemeyecekleri birtakım şeyler öğrenmeleri kaçınılmaz olabiliyor."

Annie durakladı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum efendim. Ama Nellie, benim kız kardeşimdi. Hepimiz gibi o da yaşamına devam etmesi için gereken neyse onu yaptı. Bu feci şeyi ona kimin yaptığını öğrenmezsem aynada kendi yüzüme bakamayacağım."

"Anlıyorum, Bayan Petrie. Birtakım cevaplar bulduğumda sizinle temasa geçeceğim."

"Teşekkürler, efendim. Size minnettarım." Boğazını temizledi. "Duyduğum kadarıyla hizmetinizin bir karşılığı oluyormuş."

"Her şeyin bir bedeli vardır, Bayan Petrie."

Annie yeniden ürperdi ama amacından vazgeçmedi. "Evet, tamam, o zaman en iyisi benden ne ödememi beklediğinizi şimdiden öğrenmem. Güneş şemsiyeleri satarak iyi kötü geçimimi sağlayabiliyorum, yine de varlıklı bir kadın değilim."

"Ben hizmetlerim karşılığında para almam, Bayan Petrie. Yardımlarımın daha çok iyiliklerle ödenmesi taraftarıyım."

Annie buz kesti. "Özür dilerim, efendim, ne demek istediğinizi pek anlayamadım."

"Bir gün benim de, bir iki güneş şemsiyesine ihtiyacım olabilir. Böyle bir durumda size haber gönderirim. Bu koşullar altında, anlaştık diyebilir miyiz?"

"Evet efendim," diye fısıldadı Annie afallayarak. "Ama bir gün bir bayan şemsiyesine ihtiyacınız olacağını hayal edemiyorum."

"Hiç belli olmaz. Önemli olan anlaşmamızın koşullarını belirlemiş olmamız. Bu gece benimle buluştuğunuzu kimseye söylemeyin."

"Hayır, efendim, söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

"İyi geceler, Bayan Petrie."

"İyi geceler, efendim." Annie şimdi ne yapması gerektiğinden pek emin değildi. "Teşekkürler."

Döndü ve hızla kapılara ilerledi. Mezarlığın girişine vardığında lambanın ışığını iyice açtı ve telaşla şemsiye dükkânının üst katındaki odasının tanıdık huzuruna doğru yürüdü.

Elinden geleni yapmıştı. Mezarlıkta geride bıraktığı yabancıyla ilgili duyduklarının hangisi doğru olursa olsun, kesin olan tek bir şey vardı: Bu adama sözünü tutacağı konusunda güvenebilirdi.

YAMEKA

Concordia Glade bahçeden gelen telaşlı sesleri duyabiliyordu. Şatonun az sayıdaki hizmetkârları yangını söndürmeye çabalıyordu. Şansları yaver giderse alevler insanları, kendisinin ve kızların alurlara ulaşabilmesini sağlayacak kadar meşgul edecekti.

Bu gece buradan çıkmaları gerekiyordu, yoksa planları suya düşecekti. Bu akşam Londra'dan gelen iki adamın konuşmasını duyduğunda bundan emin olmuştu. Ama gizlilik şarttı. Şatoda bahçıvan ve işçi gibi çalışan kaba, nemrut suratlı nöbetçilerin, şehirden gelen, iyi giyimli, hain adamların bir emriyle, tereddüt etmeden masum birini gırtlağını keserek ya da vurarak öldürebileceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Burası çok karanlık," dedi Hannah kısık, incecik bir fısıltıyla.

Concordia elindeki lambayı yukarı kaldırdı. Basamaklar sadece karanlık değil, aynı zamanda dar ve küçüktü. Aşağı inmek hiçbiri için kolay değildi ama Hannah'nın kapalı ve karanlık yerlerden ödü patlıyordu.

"Neredeyse sonuna geldik, Hannah," dedi güven veren bir sesle.

"Duman kokusu alıyorum," dedi on altı yaşındaki Theodora Cooper.

Theodora'nın ikiz kardeşi Edwina dehşetle nefesini tuttu. "Belki bu kanat da alev aldı."

Basamaklardan yükselen meşum koku belli belirsizdi ama kesinlikle yangının kokusuydu. Concordia bir kez daha korkuyla ürperdi ama sınıfta kullandığı sesiyle cevaplamayı başardı.

"Şatonun bu bölümü oldukça güvenli," dedi. "Duman kokusunu alabilmemizin tek nedeni bu gece rüzgârın bu

yöne doğru esmesi. Dumanın bir kısmı kapıların altından içeri sızıyor."

"Belki geri dönmemiz daha iyi olur, Bayan Glade," diye inledi Edwina.

"Saçmalama, Edwina," dedi Phoebe duraksamadan. "Çok iyi biliyorsun ki artık geri dönmek yok. O alçak adamların seni alıp götürmelerini istemiyorsan tabii."

Edwina sustu. Diğerleri de.

Concordia omzunun üzerinden geriye bakıp Phoebe'ye gülümsedi. Kız da Concordia gibi gözlük takıyordu. Gözlüğünün camlarının arkasındaki zeki mavi gözlerinde on beş yaşından çok daha olgun bir kararlılık vardı.

Concordia, Aldwick Şatosu'nda geçirdiği bir ay süresince öğrencilerinin gözlerinde benzer ifadeler, yetişkinlerin dünyasını insanı şaşırtacak derecede anladıklarını gösteren benzer bakışlar görmüştü. Bir an kadın olmanın eşiğindeki genç kızlar olarak masum zevklere ve heyecanlara kapılıyor, hemen ardından üzerlerine bir korku ve melankoli çöküyor, gözlerindeki gençlik parıltısını, beklentilerini alıp götürüyordu.

Öğrencilerine azap veren derin, dipsiz korkuların haklı nedenlerden kaynaklandığını düşündü. Her biri geçen birkaç ay içerisinde bir şekilde öksüz kalmış, ailelerinin maddi, manevi desteği olmaksızın hayat denizinin acımasız sularına kapılmıştı. Böyle feci bir kaybın ardından bilinmeyen bir geleceğe dair duydukları korkular genç, kıpır kıpır ruhlarını sürekli rahatsız ediyordu.

Concordia bunu anlayabiliyordu. O da on altı yaşına bastığında, anne babasını kaybetmişti ve onlarla birlikte tüm dünyasını oluşturan, geleneklere aykırı çevresini. Üze-

YANKA

rinden on yıl geçmiş olmasına rağmen, hüzün ve korku hâlâ sık sık rüyalarında onu yakalıyordu.

"Ya ahır da tutuşduysa?" diye sordu Edwina.

"Ahır bahçenin diğer tarafında," diye hatırlattı Concordia. "Yangının oraya kadar ilerlemesi, ki ilerleyeceği bile şüpheli, epey zaman alacaktır."

"Bayan Glade haklı." Theodora'nın sesi yeni bir heyecanla çınladı. "Hatırlasanıza, patlayıcıları ahırlar hemen etkilenmesin diye büyük bir özenle yerleştirmiştik."

"Ölümün pençeleri tepemizde," dedi Hannah. "İşimiz kadere kalmış."

Bitmeyen bir endişeler listesiyle meşgul olmadığında Hannah her şeyi muazzam bir tiyatro oyununa dönüştürebiliyordu. Grubun en genciydi, on beşine yeni basmıştı ama anında başka biri gibi davranarak, yapmacık tavırlara bürünerek Concordia'yı sık sık şaşırtabiliyordu.

"İşimiz kadere filan kalmamış," dedi Concordia uzatmadan. Omzunun üzerinden geriye baktı. "Unutmayın ki bir planımız var. Tek yapmamız gereken plana sadık kalmak ve zaten biz de tam olarak böyle yapıyoruz."

Theodora, Edwina, Hannah ve Phoebe onun bu kendine güvenli tavrından belli ki güç alıyordu. Planın ne kadar önemli olduğu günlerdir beyinlerine kazınmıştı. Plan bu kriz anında tam Concordia'nın düşündüğü gibi onların uğuru olacaktı. Uzun zaman önce öğrendiği üzere insan planı olduğunda en büyük engelleri bile aşabilirdi.

"Evet, Bayan Glade." Hannah daha iyimser olmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Manalı, siyah gözleri hâlâ kocamandı ama sesi daha sakindi. "Planı hepimiz iyi çalıştık."

"Gerisini merak etmeyin, işe yarayacak." Concordia basamakların dibine ulaştığında bir kez daha dönüp kızlara baktı. "Birinci maddeyi başarıyla yerine getirdik. Şimdi ikinci maddeye hazırız. Kapıyı aralayacağım ve yolun açık olup olmadığına bakacağım. Sonrasında yapacaklarımızı herkes hatırlıyor mu?"

"Hep birlikte ahırlara yürüyeceğiz, güney duvarı boyunca eski bannakların gölgelerinde gizleneceğiz," diye hatırlattı Phoebe çalışkan bir öğrenci gibi.

Diğerleri onu onaylayarak başlarını salladı. Pelerinlerinin başlıklarını geriye atmış, genç, ciddi yüzleriyle iç burkan bir endişe ve kararlılık karışımını dışa yansıtıyorlardı.

"Herkesin torbası yanında mı?" diye sordu Concordia.

"Evet, Bayan Glade," dedi Phoebe. İki eliyle minik keten çantasına yapıştı. Çantanın bir iki yerindeki garip çıkıntılar, içine tıkılmış bilimsel alet edevatı ele veriyordu.

Cihaz Concordia'nın bir ay önce şatoya yanında getirdiği kitaplar ve teçhizatın parçasıydı.

O akşamüzeri bu tehlikeli macera için yanlarına yalnızca gerekli olan eşyaları almaları gerektiği konusunda her birini tek tek ikna etmeye çalışmıştı. Ancak gayet iyi biliyordu ki, gençler için *gereklilik* oldukça geniş bir kavramdı.

Hannah Radburn'ün çantası, olması gerektiğinden daha ağır görünüyordu. Concordia kızın direktiflere uymayıp çantasına sevdiği romanlardan birini eklediğinden şüphelendi.

Theodora'nın çantası, yanına almaması gerektiğini söylediği resim malzemeleriyle şişmişti.

Edwina'nın heybesindeyse o hafta başı Londra'dan gelen, yeni moda elbiselerden biri vardı.

YAMEKA

Concordia'ya durumun kritikleştiğini gösteren ve onu harekete geçiren şey, tam da hediye olarak gönderilen bu pahalı elbiselerdi.

"Unutmayın," dedi yumuşak bir sesle, "işler beklenmedik biçimde giderse acil durum işareti vereceğim. Böyle bir şey olduğunda heybelerinizi bırakıp koşabildiğiniz kadar hızlı bir şekilde ahırlara gideceğinize dair bana söz vermenizi istiyorum. İyice anlaşıldı mı?"

Dördü birden aniden keten heybelerine yapıştı.

Koro halinde görev ifa eder gibi, "Evet, Bayan Glade," dediler ama Concordia'nın içine bir sıkıntı düştü. Başlarına bir felaket gelirse kızları eşyalarını bırakmaya ikna etmesi güç olacaktı. İnsan dünyada yapayalnız olduğunda manevi değeri olan her şeye sımsıkı sarılmaya eğilimli oluyordu.

Öğrencilerini bu yüzden suçlayamıyordu da. Kendisi de bu konuda onlara örnek olacak biçimde davranamayacaktı. Çantasını ölürdü de bırakmazdı. Heybesinde merhum anne babasının resimlerinin bulunduğu bir madalyon, babasının yazdığı ve ölümünden kısa bir süre önce bastırdığı bir felsefe kitabı vardı.

Lambasının ışığını kıstı. Basamaklar karanlığa gömüldüğünde Hannah korkuyla hafifçe inledi.

"Sakin ol, hayatım," diye mırıldandı Concordia. "Birkaç saniye içinde dışarıya çıkacağız."

Paslı sürgüyü yana çekip kapının demir kolunu kaldırdı. Eski meşe kapıyı açmak tahmin ettiğinden daha fazla güç gerektirdi. Aralıktan yangın alevlerinin ışığı göründü. Dumanla karışık soğuk hava basamaklara yayıldı. Yangını kontrol altına almaya çabalayan, telaşlı adamların sesleri çok daha gür duyuldu.

Concordia kapıyla eski ahır arasında kimseyi görmedi.

"Yolumuz temiz," diye belirtti. "Haydi çıkalım."

İyice kıstığı lambayı alıp önden dışarı atıldı. Kızlar kaz yavruları gibi peşinden gitti.

Onları cehennem ateşi gibi, sapsarı parlayan alevlerle dolu bir manzara karşıladı. Geniş bahçeye kargaşa hâkimdi. Concordia birkaç karanlık siluetin çılgın gibi koşturduğunu, etrafa birtakım emirler yağdırdığını gördü. İki adam kuyudan kova kova su çekiyordu ama şatonun az sayıdaki hizmetlilerinin bu boyutta bir felaketle başa çıkmaya hazır olmadığı aşikârdı.

Concordia, şimşekten ne büyük bir yıkım yarattıklarını gördü ve donakaldı. Daha dakikalar öncesine kadar alevler birkaç pencerenin şaşkın dudaklarından fırlayan uzun, kızgın birer dil gibiydi. Kendisinin ve kızların eski basamaklardan aşağıya indiği şu kısacık sürede yangın hızla yeni bir kanada yayılan canavara dönüşmüştü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Theodora. "Bu alevleri söndürmeyi asla başaramazlar. Şafak vaktinden önce bütün şato yerle bir olursa hiç şaşırmam."

"Formülün böyle kocaman bir yangın çıkaracağı aklımın ucundan bile geçmezdi," dedi Phoebe hayretle.

"Tam istediğimiz gibi dikkatlerini dağıttık," dedi Concordia. "Acele edin, haydi. Kaybedecek bir saniyemiz bile yok."

Kalın pelerininin ve elbisesinin ağırlığını hissederek telaşla öne atıldı. Koşmasını güçleştiren sadece uzun etekleriyle taşıdığı ağır alet edevat değildi. Son birkaç hafta içerisinde gizli, iğreti ceplere süs gibi görünen bir dizi minik eşya dikmişti. Kızları saklanma yerine ulaştırdığında çaldıkları şeylerin onları finansal olarak bir süre idare etmesini

YAMEKA

amaçlamıştı. Ama şimdi koşarken bu eşyaların her biri kurşun gibi ağırdı.

Kızlar uzun, eteklik gibi görünen geniş paçalı pantolonlarının içinde rahatça hareket ederek Concordia'nın peşinden gitti.

Birbirlerinin peşi sıra dizilerek bir zamanlar şatonun tahıl ve yiyecek deposu görevini gören, bir dizi harap yapının arasından koşmaya devam ettiler.

Kısa bir süre sonra eski nalbanthanenin köşesinde vardılar. Ahırların silueti gölgelerin arasında önlerinde duruyordu.

Concordia kendini planın bir sonraki aşamasına vermişti ki, iri bir adam eski değirmenin yıkıntılarının gölgeleri arasından fırlayıp kararlılıkla Concordia'nın yolunu kesti.

Alevlerin ve ayışığının parıltısı adamın kaba hatlarını görmesi için yeterliydi. Concordia, Rimpton'ı, yani o gün Londra'dan gelen iki adamdan birini hemen tanıdı. Paltosu yırtılmış, lekelenmişti.

Elinde bir silah vardı.

Concordia olduğu yerde dondu. Kızlar da öyle, belki de tehlike anında farkında olmadan onu taklit ettiler.

"Bak şu işe, öğretmen ve minik, şirin öğrencileri," dedi Rimpton. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

Concordia çılgın gibi elindeki lambanın sapını sıktı. "Yangından kaçıyoruz, ahmak adam. Şimdi sorun çıkarmadan yolumuzdan çekil."

Adam ona daha dikkatli baktı. "Ahırlara gidiyordunuz, değil mi?"

"Görünüşe bakılırsa ahırlar ana binadan en uzak yer," dedi Concordia, kelimelerini olabildiğince tiksintiyle vurgulayarak.

Rimpton'dan daha ilk görüşte nefret etmişti. Kızlara, gözden kaçmayacak, şehvet dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Bir haltlar karıştırıyorsunuz," dedi Rimpton.

"Hannah?" dedi Concordia, gözlerini Rimpton'dan ayırmadan.

"E-efendim, Bayan Glade?"

"Bize lütfen *Sherwood Crossing*'de geçen Lockheart'ın şaşırtıcı açıklamasına Araminta'nın verdiği cevabı gösterebilir misin?"

Rimpton'ın ablak suratı şaşkın bakışlarla ona baktı. "Ne bu saçmalık şimdi?"

Ama Hannah çoktan görünmez sahnede yerini almıştı bile. Bir anda bütün kalbiyle, geçen hafta bitirdiği duygusal romanın başkahramanı Araminta oluverdi.

Endişe ve umutsuzlukla hıçkırıklara boğularak en yetenekli oyunculara taş çıkartacak bir edayla büzülüp kendini yere bıraktı.

Rimpton irkilerek yere yığılan kızı görebilmek amacıyla koca kafasını sağa sola savurdu. "Bu şapşal kaltak ne yaptığını sanıyor? Bu saçmalık bitsin artık."

"Henüz bitmedi," diye mırıldandı Concordia.

Elindeki lambayı tüm gücüyle savurdu. Lambanın ağır tabanı bütün şiddetiyle Rimpton'ın kafasına indi. Camlar parçalanarak etrafa yayıldı.

Rimpton, dizlerinin üzerine devrildi ama inanılmaz bir biçimde elindeki silahı hâlâ büyük bir güçle tutuyordu.

Sadece sersemledi, diye fark etti Concordia, *kendinden geçmedi*. Dehşetle adamın ayağa kalkmaya çabaladığını gördü.

YAMEKA

Lambayı can havliyle kapıp bütün gücünü kullanarak bir kez daha adamın kafasına indirdi.

Rimpton tuhaf bir sesle inledi, ardından kıpırtısız suratının üzerine yere yapıştı. Silah taşların üzerine savruldu. Kafasındaki yaradan akarak minik bir göl oluşturmaya başlayan koyu sıvıyı görmeye yetecek kadar ışık vardı.

Bir an şokla herkes sustu. Sonra Hannah beceriksiz bir hareketle ayağa fırlayıp heybesine uzandı. O ve diğer kızlar bu ani vahşetin gerginliğiyle gözlerini Rimpton'a dikti.

"Haydi gelin," dedi Concordia, sakin görünüp kontrolünü kaybetmemeye çabalayarak. Rimpton'ın düşürdüğü silahı almak için eğildiğinde elleri sinir bozucu bir biçimde titriyordu. "Ahırlara yakınız. Hannah, müthiş bir oyun çıkardın."

"Teşekkürler, Bayan Glade," diye karşılık verdi Hannah robot gibi. Gözlerini yere yığılmış Rimpton'dan alamıyor gibiydi. "Adam... Adam öldü mü?"

"Ölmüş görünüyor," diye fısıldadı Phoebe.

"Gününü gördü işte," dedi Edwina, sesinde şaşırtıcı bir tatminle. "Bayan Barlett'ı götüren o ve dostu Bay Bonner'dı. Kadına feci bir şey yaptıklarını size söyledik. Herkes Bayan Bonner'ın trenle Londra'ya döndüğünü iddia ediyor ama öyle olsaydı eldivenleri asla öyle bırakmazdı."

"Bu taraftan, hanımlar," dedi Concordia. Artık kızların kendinden önceki meslektaşına neler olduğu konusundaki teorilerinin doğruluğundan hiç şüphesi yoktu. "Birbirinizden uzaklaşmayın."

Kısa ve kararlı direktifleri kızları, fazlaca sessiz yatan Rimpton'ın büyüsünden çekip aldı. Hep birlikte telaşla yeniden öğretmenlerinin peşine dizildiler.

Concordia şimdi önlerinde planın en zor kısmının onları beklediğini bilerek gergin bir halde kızlara gölgelerin arasında önderlik etti. Daha önce hepsine tek tek defalarca prova yaptırmasına rağmen karanlıkta atlara semer vurmak kolay olmayacaktı.

Concordia kızların talim amacıyla düzenli olarak at binmelerine izin verilmesini istediğinde ahırlardan sorumlu adam Crocker omzunu silkmiş ve durumla pek ilgilenmemişti. Yeterli sayıda doğru düzgün kadın semeri yoktu ama Crocker biraz ısrardan sonra üç adet yıpranmış çiftçi semeri ve at başlığı bulmayı becermişti.

Şatonun bütün atları gürbüzdü; köye ulaşım bu sabırlı hayvanlar sayesinde gerçekleşiyor, teçhizatları da onlar çekiyordu.

Şanslarına Edwina ve Theodora varlıklı malikânelerde yetişmişti. Küçüklüklerinden itibaren at biniyorlardı ve oldukça ustalardı. Phoebe, Hannah ve Concordia'ya at binmeyi onlar öğretmişti. Gençlikleri sayesinde Phoebe ve Hannah işin temelini hemen kapmıştı.

Ancak Concordia epeyce zorlanmıştı. Bir gün at sırtında rahatça yol alabileceğinden hâlâ şüpheliydi.

Ahırların karanlığına vardıklarında kimseye rastlamayınca Concordia çok rahatladı. Tam umduğu gibi adamların hepsi yangını kontrol almakla meşguldü.

Ahırdaki üç at gergin ve aksiydi. Concordia, karanlıkta hayvanların toynaklarını huzursuz huzursuz yere vurduğunu duyabiliyordu. Hayvanların alçak sesli huysuz kişnemeleri ahırların dışından duyuluyordu. Alevler girişe dönmüş üç tedirgin başı aydınlatacak kadar kuvvetliydi. Hayvanların kulakları çılgın gibi öne dikilmişti. Ahırlar henüz yangın

YAMEKA

tehlikesi altında değildi ama hayvanlar duman kokusunu alıyor, adamların seslerini duyabiliyordu.

Concordia alet odasının kapısını açtı, içeri süzüldü ve yanında getirdiği lambalardan birini yaktı.

"Çabuk olun, kızlar," dedi. "Kaybedecek bir dakikamız bile yok. Heybelerinizi yere koyun ve atlara gidin."

Öğrencileri keten heybelerini yere bırakıp battaniye, semer ve at başlığı almaya koştular.

Günler süren çalışmalarının semeresini şimdi güzelce toplamaya başladıklarını görmek Concordia'yı rahatlattı. Atları hızlıca ve kolaylıkla yolculuğa hazırladılar.

Edwina ve Theodora, kimin hangi ata bineceğini önceden kararlaştırmıştı. İkizler, grubun en tecrübelisi olarak hırçınlaştığı takdirde daha rahat idare edebileceklerinden üç atın en kıpır kıpır olanını, ilk kısrağı kendilerine seçmişti. Phoebe ve Hannah'ya kısırlaştırılmış uysal aygır vermişlerdi.

Concordia ahırdaki diğer kısrağı, Blotchy adındaki iri kemikli hayvanı aldı. Edwina ve Theodora hayvanın yumuşak başlılığı nedeniyle ona bu atı uygun görmüştü. Olağan koşullar altında Blotchy'yi azıcık koşturmak için bile epeyce uğraşmak gerekiyordu. İkizlerin görüşüne göre hayvan öyle itaatkârdı ki irkilmesi, Concordia'yı tepesinden yere fırlatması ya da düşürmesi hemen hemen hiç mümkün değildi.

Concordia, Rimpton'ın silahını tahta bir bankın üzerine koydu ve endişelerini açık etmemeye çabalayarak atın başlığını tuttu. Blotchy itiraz etmeden başını deri kayışların arasından geçirdi ve gemini giydi. Hayvan Concordia ve kızlar kadar büyük bir sabırsızlıkla bu ahırdan uzaklaşmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim, Blotchy," diye fısıldadı Concordia, gemi ayarladı. "Lütfen beni hoş gör. Biliyorum, iyi bir binici değilim. Ama bu gece desteğine çok ihtiyacım var. Kızları bu lanet yerden uzaklaştırmalıyız."

Hayvanı ahırdan dışarı çıkartıp tabancayı aldı. Saman hıçıtıları, deri gıcırtılarıyla birlikte her biri yanında birer atla çıktı.

Üç ata da semer vurulmuştu. Kayışlarla tutturulmuş keten heybeler üç atın arka bacaklarının tepesinden sarkıyordu.

"Atlara," diye emretti Concordia.

Pek çok kere prova ettikleri gibi düzenli hareketlerle atların her biri taşın önüne getirildi. Edwina ve Theodora kısrağa atladı. Phoebe ve Hannah kolayca diğer ata yerleşti.

Concordia dikkatini ahırların girişine vererek kızların binmesini bekledi.

Sıra ona geldiğinde pelerininin katlarını önünden çekti, silahı elbisesinin ceplerinden birine tıktı ve taşa çıktı.

"Bana gösterdiğin sabır ve anlayış için seni takdir ediyorum, Blotchy."

Ayakkabısının ucunu üzengiye koyup kendini Blotchy'nin geniş sırtına çekti. Hayvan alışılmadık bir sabırsızlıkla öne fırladı.

"Yavaş," dedi Concordia. "Lütfen."

Ahırların girişinde bir lambanın ışığı belirdi.

Işığın gerisinde tombul bir adam duruyor, lambanın ışığı elindeki silahta dans ediyordu.

"Demek minik tatlı sürtükler buradaymış," dedi. "Hem de öğretmenleriyle birlikte. Sizi odalarınızda bulamayınca kaçacağınız içime doğdu."

YAMEKA

Concordia'nın kanı dondu. Bu sesi tanıyordu. Karşılarındaki Rimpton'ın dostu Bonner'dı.

"Kenara çekilin, bayım," dedi Concordia, bütün otoritesini sesine yansıtarak. "Öğrencilerimi daha güvenli bir yere götürmek zorundayım."

"Kes sesini, aptal kadın," derken Bonner silahını ona doğru savurdu. "Beni salak mı sandın? Eğer gecenin bir yarısı yangından korktuğunuz için kaçıyor olsaydınız hepiniz üzerinde gecelik olurdu. Oysaki hepiniz yürüyüşe çıkar gibi giyinmişsiniz. Burada neler döndüğünü gayet iyi biliyorum. Kızları kaçırmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Güvenli bir yere gitmeye çalışıyoruz," dedi Concordia sakin bir sesle. "Öğrenciler benim sorumluluğumda."

"Bahse girerim küçük kızların epey değerli olduğunu keşfettin, değil mi? Üzerlerinden kâr etmeyi planlıyorsun?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum bayım."

Belli etmeden yulan sol eline geçirip sağ eliyle cebinde Rimpton'ın silahının bulunduğu cebi yokladı. Aklına başka bir çıkış yolu gelmediğinden Blotchy'yi dümdüz adamın üzerinde sürdü.

"Larkin'in mallarını çalıp ortadan yok olabileceğini düşünüyorsan süzme salaksın demektir," diyerek tiksinir gibi burnundan soludu Bonner. "Kendini ölmüş bil, kadın."

Concordia boş kalan eliyle elbisesinin cebindeki silaha uzandı. Parmakları silaha kenetlendi. "Bayım, saçmalıyorsunuz. Bu öğrenciler benim sorumluluğumda ve onları yangından kurtarmam lazım. Fark etmemiş olabilirsiniz diye söylüyorum, alevler hızla yayılıyor."

"Fark ettim. Ve şimdi düşündükçe daha da iyi anlıyorum ki yangın hiç de kaza sonucu filan çıkmadı." Sonunda Blotchy'nin onun üzerine üzerine gittiğini fark etti. "Hemen dur."

"Bu kızları tehlikeye atıyorsunuz. Eğer dediğiniz kadar değerlilerse, şu Larkin dediğiniz kişi her kimse, kızların canının tehlikede olmasından boşlanmayacaktır."

"O atı hemen durdurmazsan seni şimdi öldürürüm," diye uyardı adam.

Blotchy aniden sola döndü. Concordia yularları doğru düzgün tutamayıp hayvanın aklını karıştırdığından mı, yoksa gecenin bu saatinde yaşadığı bunca tedirgin edici olaydan sonra kısrağın kendi istediği yöne gitmeye karar verdiğinden mi hayvanın öne atıldığını bilmiyordu.

Nedeni her neyse elinde olmadan hayvanı idare edebilmek ve dengesini kaybetmemek için elini cebindeki silahtan çekmek zorunda kaldı. Blotchy yularının aniden çekilmesine dar bir çember çizip başını savurarak karşılık verdi.

"Şu lanet ata hâkim ol," diye emretti Bonner, telaşla Concordia'nın önünden çekilirken.

Concordia adamın atlarla kendisinden bile daha az haşır neşir olduğunu fark etti. Bonner kesinlikle bir şehir adamıydı; şehirde doğmuş, şehirde büyümüştü. Kasabada özel ahırları olanlar yalnızca varlıklı insanlardı. Diğer herkes bir yerden bir yere gitmek mecburiyetinde olduğunda ya yürür, ya araba tutar ya da otobüse binerdi. Hergele iyi giyimliydi ama şivesi onu ele veriyordu. Adam sokak adamıydı, sosyete beyefendisi değil. Hayatında bir kere bile ata bindiği şüpheliydi.

"Elinizdeki silaha dikkat edin, bayım," dedi Concordia, yularla boğuşurken. "Bu kapalı alanda ateş ederseniz atların hepsi çok ürker. Büyük olasılıkla dörtnala girişe koşup yolu üzerindeki her şeyi ezip geçerler."

YAMEKA

Bonner hızla onu çevreleyen üç ata baktı. Sonunda atlarla giriş arasında duran tek şeyin kendisi olduğunu algıladı. Lambayı yere bırakıp tedirgin adımlarla geriledi.

"Şu kahrolası atlarınıza hâkim olun."

"Elimizden geleni yapıyoruz bayım ama korkarım onları ürkütüyorsunuz." Concordia yuları bir kez daha çekip Blotchy'yi dar bir çember daha çizmesi için dürttü. Çemberin yarısında elini cebine atıp silahı kavradı ve çekip çıkardı.

Tek yapabildiği adamı hazırlıksız yakalamayı ummak ve silahı ateşlediğinde Blotchy şaha kalkarsa hayvanın tepesinden düşmemesi için dua etmekti.

At daireyi tamamladığında silah Concordia'nın elinde hazırdı.

Silahı ateşlemek üzere dengesini bulmasına fırsat kalmadan girişin yanında başka bir adamın karanlık gölgesi belirdi. Sessizce Bonner'ın arkasına geçip elleriyle bir şey doğrarmış gibi iki kısa, kaba hareket yaptı.

Hergele sanki bedenine elektrik verilmiş gibi şiddetle sarsıldı, ardından yere yığılıverdi.

Etrafa ölüm sessizliği çöktü. Concordia ve kızlar gözünü bu yeni yabancıya dikti.

Adam Concordia'ya doğru yürüdü.

"Siz öğretmen olmalısınız," dedi.

Concordia o an elinde bir silah tuttuğunu hatırladı.

"Siz kimsiniz?" diye sordu. "Ne istiyorsunuz?"

Adam duraklamadı. Lambanın ışığında ilerlerken Concordia adamın tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş olduğunu gördü. Işık, hafifçe adamın siyah saçlarında, soğuk, sert yüz hatlarında dolaştı. Concordia daha dikkatli bakamadan adam ışıktan süzülüp yeniden karanlığa geçti.

"Bence bu meseleyi hepimiz güvende olduğumuzda konuşalım," dedi. "Bir itirazınız yoksa tabii?"

Adam az önce Londra'dan gelen hergeleyi bir darbeyle yere sermişti. Şu gizemli Larkin'in tarafında olmadığı apaçıktı. Eski bir özdeyiş Concordia'nın zihninde çınladı. *Düşmanımın düşmanı benim dostumdur.*

Bu gece bir dostun varlığına hayır diyemezdi.

"Hiçbir itirazım yok bayım." Silahı tekrar elbisesinin cebine koydu.

"Bunu duymak beni rahatlattı." Adam Concordia'nın öğrencilerine baktı. "Bu genç bayanlar yeterince iyi at sürebiliyor mu?"

"Semerlerinin üzerinde oldukça ustalar, bayım," diye güvence verdi adama, sesinde en ufak bir gurur kırıntısı olmadan.

Adam Blotchy'nin başlığını tutup gemini düzeltti. "Bu çok iyi bir haber, aksi halde gece bir kâbusa dönüşecekti."

Concordia'nın özenle atın arkasına bağladığı heybeyi çözdü.

"O benim," dedi Concordia sertçe. "Burada bırakamam."

"O zaman size ona sahip çıkmanızı öneririm."

Concordia heybeyi bir kolunun altına tıkarken diğer eliyle de yulara hâkim olmaya çalıştı.

Güçlü parmaklar ayak bileğini kavradı.

Concordia irkilerek aşağı baktı. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz, bayım?"

Hemen o an anladı ki adamın onu sahiplenmeye filan niyeti yoktu. Tam tersine adam onun ayağını ustaca üzengiden kenara çekip kendi çizmesinin ucunu yerleştirdi ve zorlanmadan kendini yukarı çekip Concordia'nın arkasına yerleşti.

YAMEKA

Yuları Concordia'nın elinden aldı, ardından Blotchy'yi diğer atların yanına sürdü.

"Lütfen yularları bana verin, hanımlar," dedi. "Dışarıda duman epeyce arttı. Bizi gizlemeye yardımcı olacak ama bunun yanında, ayrılırsak birbirimizi görmemizi de engelleyecek."

Edwina ve Phoebe hiç itiraz etmeden yularları ona teslim etti.

"Pekâla, gidiyoruz," dedi adam.

Yabancı, dizleriyle bir şey yaptı ve at öne fırladı.

Atların çılgın gibi öne atılması Concordia'yı irkiltti. Panikle semerin önüne yapışırken neredeyse kolunun altındaki heybeyi düşürüyordu.

"Öğrencilerimin hepsi mükemmel binicilerdir, bayım," diyebildi gergin bir sesle. "Ancak ne yazık ki ben hâlâ çok acemiyim."

"O halde size sıkı tutunmanızı öneririm. Bu gece bana gereğinden fazla sorun çıkarttınız. Düşerseniz durup sizi alacağıma söz veremem."

İçinden bir ses Concordia'ya adamın sarf ettiği her kelimede oldukça ciddi olduğunu söylüyordu. Canını kurtarmak için sıkı sıkı semere yapıştı.

Yoğun dumanda gizlenerek her şeyi yerle bir eden alevlerin sesi ve hizmetlilerin şaşkınlığı arasında dörtnala ahırlardan çıkıp güney kapısına yöneldiler.

Concordia o geceyle ilgili hayatının sonuna dek iki şeyi unutmayacağını biliyordu: Şatoyu yutan alevlerin dehşet veren kükreyişi ve emniyete yol alırken iyice arkasına yaslanmış yabancının güçlü, kaslı bedeni.

3

Yabancı, küçük grubu nehrin öte tarafındaki alçak bir tepenin eteğinde durdurdu.

Bu tür bir koşturmaya alışkın olmayan Blotchy ve diğer atlar durmaya dünden razıydı. Başları öne düşmüş, yanan burunlarından hızla soluyarak öylece dikildiler.

Bu amansız firarda nefes nefese kalan Concordia arkasına dönüp alevlere bürünmüş tabloya baktı. Ayışığı araziyi tüyler ürperten bir pırıltıyla aydınlatıyordu. Alevler gecenin içinde kıpkırmızı birer meşale gibiydi. Dumanın buruk kokusu çok güçlüydü, bunca mesafeden bile.

"Bakın," diye işaret etti Phoebe. "Yangın eski kanada sıçramış. O bölümdeki odalardan birine saklanmadığımız için çok şanslıyız."

"Çok yakında bütün şato kül olacak," dedi Theodora, sesi hayretle yumuşacık.

YAMEKA

Yabancı uzaktaki manzarayı gözlemlemek üzere döndüğünde Concordia arkasındaki güçlü bedenin kımıldadığını hissetti.

"Sanırım yangın sizin işiniz hanımlar?" dedi yabancı.

Sesi düşünceliydi, sanki o ana dek dikkatinden kaçan yeni ve olağanüstü buluşu tahlil edip çözümlemeye çalışıyor gibi.

"Phoebe ve Bayan Glade patlayıcının formülünü hazırladı," dedi Hannah. "Edwina, Theodora ve ben fitilleri diktik. Mobilyaların arkasına yerleştirildiğinde fark edilmemeleri için oldukça uzun ve ince olmaları gerekiyordu."

"Ayrıca öyle bir maddeden olmalıydı ki ne çok hızlı, ne çok yavaş yanmalıydı," diye ekledi Theodora.

"Birkaç deneme de yaptık," diye ilave etti Edwina.

"Bayan Glade patlayıcıları yerleştirip fitilleri Londra'dan gelen adamların yemekten sonra büyük olasılıkla purolarıyla şaraplarını içeceğini tahmin ettiğimiz odaya döşedi," diye açıkladı Hannah.

"Bayan Glade fitilleri ateşledi," diye tamamladı Phoebe. "Her şey tam planladığımız gibi gitti." Durup dikkatini yeniden uzaktaki alevlere verdi. "Tek bir şey dışında; patlayıcıların böyle dev bir yangın çıkaracağını hesaplamamıştık."

"Gerçekten çok etkileyici," dedi yabancı kupkuru bir sesle. "Bu yanlış hesaplama için sadece kendimi suçlayabilirim. Köyde, şatoda yatılı bir kız okulu bulunduğuna dair söylentiler dolaşıyordu ama ben burada asıl olan biteni gizlemek için etrafa bu tür saçma bir dedikodu yaydıklarını düşünmüştüm."

Yularları Edwina ve Phoebe'ye geri verdi.

Concordia adamın ancak mahrem bir tavırla denebilecek biçimde arkasına yaslanan vücudunun fazlasıyla farkındaydı. İlk büyük tehlike artık geride kalmıştı. Durumu kontrol altına almanın zamanı gelmişti.

"Yardımlarınız için size borçluyuz bayım ancak bize kim olduğunuzu açıklamanız konusunda ısrar edeceğim."

"İsmim Ambrose Wells."

"Kuru bir isimden daha fazlasını istiyorum, Bay Wells," dedi Concordia alçak sesle.

Adam gözlerini alevlerden ayırmadı. "Ben özenle hazırladığı planları siz ve öğrencileriniz sayesinde altüst olan kişiyim."

"Açıklama rica ediyorum."

"Bana önce kendi isminizi ve öğrencilerinizin ismini bahşeder misiniz? Az önce birlikte yaşadığımız tecrübeden sonra sanırım doğru düzgün bir tanışmayı hak ediyorum."

Concordia kaba davrandığının ima edilmesiyle birlikte kızarmaya başladığını hissetti. Ambrose Wells bu gece bize çok yardımcı oldu, diye hatırlattı kendine. Şimdi karşılığında hiç olmazsa ona medeni bir insan gibi davranmalıydı.

"Evet, tabii ki," dedi, sesini yumuşatarak. "Benim ismim Concordia Glade. Bu genç hanımların öğretmeni olarak tutuldum. Edwina ve Theodora Cooper, Hannah Radburn ve Phoebe Leyland."

"Memnun oldum hanımlar." Ambrose tanıştırmaya kibar bir baş selamıyla karşılık verdi.

Kızlar nazik cevaplar mırıldandı. *Küçüklükte verilen terbiye asla şaşmaz, kriz anlarında bile,* diye geçirdi içinden Concordia.

YAMEKA

"Şimdi, neden kaçmamıza tam yerinde ve zamanında yardımcı olduğunuzu sorabilir miyim?" diye sordu Concordia.

Adam yuları çekip Blotchy'nin başını alevlerden öteye çevirdi ve atı öne sürdü.

"Sorunuzun cevabı biraz karışık, Bayan Glade. Bence bunun için daha rahat bir ortama varana dek beklemeliyiz. Öğrencilerinizin gözüpek olduğu aşikâr ancak bence bugünlük yeterince heyecan yaşadılar. Birazdan bitkin düşecekler. Gecenin kalan kısmını geçirebileceğimiz bir yer bulmayı öneriyorum."

"Sizce onları hana götürmek güvenli olur mu?" diye sordu Concordia.

"Evet."

Concordia kaşlarını çattı. "Almmayın ama bu konuda sizinle aynı fikirde değilim bayım. Benim planımda şafak sökene kadar gidebildiğimiz kadar uzağa gitmek vardı, ana yoldan uzakta bir yoldan. Eninde sonunda bir yerde mola vereceğimizi düşünüyordum, yanımıza aldığımız yiyecekleri yemek ve dinlenmek için, bir koruda filan."

"Öyle mi? Bu bana pek rahatsız göründü. Bence bir handa yemek yiyip bir yatakta uyumak daha hoş bir fikir."

O an anlaşıldı ki Ambrose Wells başkalarının öğütlerini ya da direktiflerini dinlemeye pek alışkın değildi.

"Bana tehlikenin boyutlarını pek iyi anlamışsınız gibi görünmedi, Bay Wells. Londra'dan gelen o iki adamın kendilerine gelir gelmez bizi aramaya çıkmalarından korkuyorum."

"Güven içinde dinlenebiliriz, o iki hergele ne bu gece, ne de gelecekte sizi arayacak."

Adamın soğuk, fazlasıyla duygusuz ses tonu Concordia'nın içini ürpertti.

"Bundan kesinlikle, eee, emin misiniz, bayım?" diye sordu huzursuz huzursuz.

"Evet, Bayan Glade, eminim. Biri öldü. Diğeri de ayıldığında bir süre sersem gibi olacak ve kendine gelemeyecek." Yuları hafifçe çekerek Blotchy'nin hızlanmasını sağladı. "Sanırım eski kilerin yanında yerde bulduğum adamı oraya seren sizdiniz?"

Concordia güçlükle yutkundu. "Onu gördünüz mü?"

"Evet."

"Peki adam şey miydi...?"

"Evet."

Concordia heybesine kuvvetle sarıldı. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

"Siz gerekeni yaptınız, Bayan Glade."

Lambayla kafasına indirdiği ikinci darbe, demek Rimpton'ı gerçekten öldürmüştü. Concordia soğuk soğuk ürperdi. Midesi bulanır gibi oldu.

Sonra aklına başka bir şey geldi. Güçlükle tekrar yutkundu. "Yani şimdi adam öldürmekten aranıyor olacağım."

"Sakin olun, Bayan Glade. Yerel yetkililer şatoda olanları çözmeyi başardığında, tabii eğer bir gün başarabilirlerse, ölümü yarğınla boğuşup alevlerden kaçmaya çabalarken çıkan bir kazayla açıklanacak."

"Bundan nasıl bu kadar eminsiniz?"

Ayışığı adamın dudaklarının alaycı kıvrımını görmesine yetecek kadar kuvvetliydi. "İçiniz ferah olsun, Bayan Glade, geçimini genç bayanlara öğretmenlik yaparak sağlayan bir kadının işinde pişmiş bir suçluyu silah kullanarak etkisiz hale getireceği kimsenin aklının ucundan bile geçmeyecektir."

YAMEKA

"Ya yaralanan adam? Olanları herkese anlatmayacak mı?"

"Ayıldığında büyük olasılıkla kendinden geçmeden hemen önce olanlara dair herhangi bir şey hatırlayabilmesi pek olası değil."

Concordia heybesine sarıldı. "Bana öyle geliyor ki bayım, bu gece şatoda olan biten her şeyden haberdarsınız."

"Siz de öyle, Bayan Glade. Görünüşe bakılırsa ikimizin de şu anda birbirine güvenmekten başka seçeneği yok."

4

Gece saat biri biraz gece Ambrose sonunda Concordia'yla birlikte kendini hanın onların dışında kimsenin bulunmadığı oturma salonunda buldu. Hancının geç yatan müşterileri için yaktığı şöminenin alevleri nesillerdir gelip geçen yolculardan yıpranıp aşınan mobilyalara tatlı bir pırıltı saçıyordu.

Onlar hana varır varmaz hancının uykulu karısı bitkin öğrencilere soğuk et ve patatesli börek çıkardı, ardından kızlar yukarı kata gönderildi. Sonra han sahipleri kapılarını o gece ikinci kez kilitledi ve odalarına çekildi.

Ambrose bir kadeh alıp hancının şarabından doldurdu ve kadehi Concordia'ya uzattı.

Concordia kaşlarını çattı. "Ben hakikaten..."

"İç," diye emretti Ambrose alçak sesle. "Uyumanı sağlar."

YAMEKA

"Öyle mi dersiniz?" Concordia şarabı kabul edip ihtiyatla bir yudum içti. "Teşekkür ederim."

Ambrose başıyla onayladı. *Bana karşı hâlâ çok temkinli,* diye geçirdi içinden. Onu suçlayamazdı. Onun da kafası bu gece şatoda olanlar konusunda bu kadınla ilgili soru işaretleriyle doluydu.

Ocağın yanına gitti, bir kolunu şöminenin taşına dayayarak bu gece ona eşlik eden hanımı tarttı.

Ateşin ışığı, kadının kahverengi dalgalı saçlarında dans ediyor, gözlüğünün altın kaplama çerçevesinde ışıldıyordu. *Yirmili yaşlarının ortalarında olmalı,* diye karar verdi. Yüz hatları klasik güzel kadın tanımlamasına uymuyordu ama Ambrose onu oldukça çekici buldu. Buğulu yeşil gözlerinde derin bir cazibe vardı. Ambrose bu gözlerde çok daha yaşlı ve çok daha tecrübeli bir kadının zor günler sonucu edindiği tedbirli tavrı gördü.

Elbisesinin gergin korsesi küçük, zarif göğüslerinin ve modanın belirlediği kadar daracık olmayan bel hatlarını ele veriyordu. Kısa süre önce at sırtında paylaştıkları mahremiyet Ambrose'a hanımın yusyuvarlak, muhteşem kalçaları olduğunu göstermişti.

Ben hiç modanın sıkı takipçisi olmadım, diye geçirdi içinden. Concordia'nın orantıları moda dergilerinde ve mecmualarında verilen oranlara uygun olmayabilirdi ama Ambrose'un oranlarına oldukça uygundu.

Kadının duruşunda hoş bir gurur ve zarafet vardı. Zekâ ve Ambrose'un güçlü, yılmaz bir karakter olarak adlandırdığı, içten gelen, belirgin bir güç, kadını hiçbir makyaj malzemesinin başaramayacağı kadar hoş vurguluyordu. Şimdi, bu yorgunlukla bile insanı kendine hayran bırakacak fıkır fıkır bir enerji ve kararlılıkla doluydu.

Hayır, hayranlık değil, diye düzeltti kendini, *arzu.* Kadının onda uyandırdığı duygu buydu. Kafa karıştırıyordu ama gerçekleri reddetmenin de bir anlamı yoktu.

Tepkisinin bir kısmı fizikseldi, bunu biliyordu. Tehlike sonrası o tanıdık tepkimelere ve at üstünde kadının arkasında geçirdiği iki saate bağlanabilirdi. Ayrıca Concordia Glade hâlâ fazlasıyla bir bulmacaydı. Hem doğası gereği, hem de aldığı eğitim nedeniyle cevapları yüzeyin altında aramaya meyilliydi.

Ama bu mantıklı izahatların hiçbiri bu gece bu kadına böyle açıklanamaz bir biçimde, büyülenircesine tutulmasını tam olarak açıklamıyordu.

Concordia'nın şarabından bir yudum daha alışını izledi. Kadeh kadının parmakları arasında nasıl da hafif hafif titriyordu. Stres, tehlike ve korku etkisini yavaş yavaş göstermeye başlamıştı. Ambrose bunun henüz bir başlangıç olduğundan korktu. Asıl etki bir adamın kafatasını vura vura parçaladığı gerçeğini idrak ettiğinde kendini gösterecekti.

Bu tür iç titreten algılamalar genellikle geceleri gelirdi, Ambrose bunu tecrübeyle öğrenmişti. Karanlık düşünceler, karanlık saatleri seçerdi. Eğer şiddetle ilgili biraz deneyimi varsa Concordia zaman zaman soğuk terler dökerek uyanacaktı, yalnızca ilerideki birkaç gün değil, birkaç hafta, ay, hatta yıl boyunca.

Bunu öğrencilerini ve kendini korumak için yaptığını bilmesi bu kâbuslardan kurtulmasına pek az katkıda bulunacaktı. Eğitimi ona şiddeti simyanın tehlikeli bir türü olarak görmesini öğretmişti. Bunu elinde tutana büyük bir güç katıyordu ancak bedeli de o denli ağırdı.

YAMEKA

"Dilerseniz bu konuşmayı sabah, siz biraz dinlendikten sonra yapalım," dedi, bu teklifine kendi de şaşırarak. Halbuki böyle bir niyeti yoktu. Cevapları hemen istiyordu, yarın değil. Bugün yolunda gitmeyen çok şey olmuştu. Özenle hazırladığı planları kelimenin tam anlamıyla dumana karışıp gitmişti. Mümkün olduğunca çabuk yeni bir plan yapılmalıydı.

Ama kadını bu gece daha fazla zorlamak içinden gelmiyordu.

"Olmuz." Concordia şarabını yüzünden indirip kararlılıkla Ambrose'un yüzüne baktı. "Bence birbirimizin sorularını şimdi cevaplarsak daha iyi olur. Her şeyden evvel ben bu gece şatoya nasıl ve neden geldiğinizi öğrenmek istiyorum. Orada ne yapıyordunuz?"

"Son yirmi dört saattir yakındaki terk edilmiş bir çiftlik evinde, şatoya gelip gidenleri izliyordum. Aslında gelmesini beklediğim biri vardı. Sorguladığım kişi bana adamın çok yakında geleceğini söylemişti. Yarın ya da en geç bir sonraki gün. Ama bu gece olanlardan sonra sanırım asla gelmeyecek demek yanlış olmaz."

"Kimmiş bu adam?"

"Alexander Larkin." İsmin bir şey ifade edip etmediğini görmek için gözlerini Concordia'ya dikti.

Kadının gözlüğünün ardında gözleri büyüdü. "Şatoda Larkin isminin ara sıra geçtiğini duymuştum ama daima fısıltıyla söylenirdi. Belli ki onunla ilgili bir şey duymamam gerekiyordu. Fakat bu gece ismi yine geçti, laf arasında."

"Ne demek istediniz?"

"Londra'dan gelen ikinci adam, bizi ahırlarda durduran bana, *Larkin'in malını çalıp ortadan yok olabileceğimi sanmasın aptalın,* dedi." Parmakları güzelce kadehi kavradı. "Ayrıca dedi ki... Neyse, boşverin. Artık önemli değil."

"Ayrıca ne dedi?" diye üsteledi Ambrose kibarca.

"Dedi ki, *Kendini ölmüş bil, kadın.*" Zaten dik duran omuzlarını iyice geriye verdi. "Şu Alexander Larkin hakkında ne biliyorsunuz?"

"Londra yeraltının en baş belası adamlarından biri, usta bir mücrim, ya da tüm suçluların kralı diyebiliriz. Şehrin en zorlu sokaklarında çalışarak yükseldi. Şimdi bir beyefendi gibi refah içinde yaşıyor ama gerçek, toplumsal bağlardan yoksun olarak ve tabii sosyeteye de kabul edilmiyor."

"Yüksek tabakanın bütün tuzaklarının içinde ama o dünyanın bir parçası olmadan." Concordia şarap kadehini ellerini ısıtmaya çalışır gibi avuçlarının arasında döndürdü. "Tıpkı servetini ticaretle elde etmiş her bey gibi sanırım."

"Bu adam da kesinlikle ticaret yapıyor. Genelevler ve esrar yuvaları dahil pek çok kanunsuz iş yerinde yatırımları var. Geçen yıllarda bir dizi cinayette ondan şüphelenildi. Ama adam kendiyle, işlediği suçlar arasına gizli bir mesafe koymakta olağanüstü özenli. Sonuç olarak polis hiçbir zaman onu tutuklamaya yetecek kadar delil bulamıyor."

Concordia'nın dudakları büzüldü. "Bu anlattıklarınız öğrencilerimin, şatonun benden önceki öğretmeninin başına gelenler hakkındaki teorilerini doğruluyor."

"Sizden önce başka bir öğretmen mi varmış?"

"Evet. Bayan Barlett isimli biri. Orada sadece üç hafta kalmış. Bir akşamüzeri Rimpton ve dostu şatoya gelmiş. O gece kızları odalarına kilitlemişler. Ertesi sabah çıkmalarına izin verildiğinde Bayan Barlett yokmuş. Londra'dan gelen iki adam da. Şatoda çalışanlar kızlara Bayan Barlett'ın işten atıldığını,

YAMEKA

adamların Bayan Barlett ve eşyalarını o sabah çok erken saatte tren istasyonuna götürdüğünü söylemiş. Ama kızlar adamların Bayan Barlett'a çok kötü şeyler yaptığından eminler."

"Bundan şüphelenmelerine sebep olan şey ne?"

"Bayan Barlett birkaç parça eşyasını bırakmış, bunların arasında en sevdiği eldivenleri de varmış."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Akıllıca bir gözlem."

"Kızlar şatoda kimsenin onlardan beklemeyeceği kadar iyi gözlemciler." Concordia çenesini hafifçe yana eğdi. "Kendilerini yapayalnız ve çaresiz bulan herkes çabucak etraflarında dönen ufak şeylere dikkat etmeyi öğrenir, başkalarının görmeyeceği şeylere."

"Bunu çok iyi bilirim, Bayan Glade."

Kadın tartan bakışlarla ona baktı. "Öyle mi?"

"Evet."

Ambrose başka bir şey söylemedi ama Concordia ona inanmış gibiydi.

"Gördüğünüz gibi, sonunda ilk öğretmenlerine olanlar konusunda kızların haklı olabileceğine kanaat getirdim," dedi Concordia bir müddet sonra. "Yani bu teoriye hemen kapılıp gitmedim. Genç hanımların, hele hele uzun süre boyunca kendi kendilerine bırakılanların, hayal güçlerinin çok iyi çalıştığını gayet iyi bilirim. Öğrencilerim şatoda bulundukları süre boyunca çoğu zaman kendi başlarına bırakılmış. Ben gelene kadar yani."

"Onları çok iyi oyaladığınızdan hiç şüphem yok," dedi Ambrose, alaylı alaylı.

"Ben katı eğitime inanmam Bay Wells ama belirli bir düzen ve rutinin genç insanları, özellikle de yetimleri epeyce rahatlatan bir süreklilik temin ettiğini gördüm."

Ambrose kadının görüşlerinden etkilenmişti. "Lütfen devam edin."

Concordia boğazını temizledi. "Kızlar bana Bayan Barlett'ın şatodayken kullandığı eldivenleri gösterdiğinde itiraf etmeliyim ki çok meraklandım. Bir öğretmen eşyalarını saçıp savuracak kadar çok para kazanamıyor. Eldivenler hem yeni, hem de oldukça pahalı görünüyordu."

Ambrose durumu anladığını göstermek üzere kaşlarını kaldırdı. "Kızlar size bu şüphelerini ne zaman açtı?"

"Bir süre gizlediler. Başlangıçta bana karşı çok ihtiyatlıydılar." Elini umursamıyormuş gibi hafifçe savurdu. "Tam beklediğim gibi. Daha küçücükken bir dolu kargaşa ve sonuçla karşı karşıya kalmışlardı. Doğal olarak kime güvenip kime güvenmeyecekleri konusunda çok dikkatliydiler."

"Gençleri çok iyi anlıyorsunuz, Bayan Glade."

"Aslını söylemek gerekirse bana Bayan Barlett'ın durumundan bahsettiklerinde şatoda çoktan garip bir şeyler döndüğünü anlamaya başlamıştım bile." İç çekti. "Aslında baştan beri Aldwick Şatosu'nda işlerin göründüğü gibi olmadığını sezmiştim."

"Sizi tedirgin eden neydi?"

"Gerçek olamayacak kadar güzel görünen şeyler için ne derler bilirsiniz."

Ambrose bir an durdu. "Özür dilerim, Bayan Glade ama ıssız, harap bir şatoda dört genç hanıma öğretmenlik yapmanın nesi gerçek olamayacak kadar güzel anlayamadım. Bana tam tersi gibi geliyor."

"İnsanın ona teklif edilen görevle ilgili düşünceleri teklifi aldığında içinde bulunduğu duruma bağlıdır," dedi Concordia kupkuru bir sesle.

YAMEKA

"Anlaşıldı."

"Anlayacağınız üzere teklif yapıldığında Londra'nın epey uzağında bulunan bir kız okulundaki görevimden ihraç edilmiştim. Çaresizlik içinde yeni bir iş arıyordum. Bayan Jervis şatodaki işten bahseden mektubu gönderdiğinde çok minnettar oldum ve işi hemen kabul ettim."

Ambrose kaşlarını çattı. "Bayan Jervis kim?"

"Bana kız okulunda iş ayarlayan acenteyi işleten kadın. Okullara ya da evlere öğretmen ve müdür ayarlıyor."

Ambrose başını salladı. "Şatodaki işle ilgili size ne tür bir bilgi verildi?"

"Aldwick Şatosu'nda öksüz genç kızlar için bağışlarla işletilen yeni bir okul açıldığı söylendi. Ben yeni müdürleri olacaktım. Yatılı kalan sadece dört öğrenci olduğunu belirttiler ama yenileri de gelecekti. Her şey çok..." Özlemle hafif bir iç çekti. "Mükemmel görünüyordu. Rüyalarım gerçek olmuş gibiydi."

"Rüyalarınız nedir, Bayan Glade?"

"Kendime ait bir okulun başına geçmek." Bütün yorgunluğuna rağmen aniden canlandı. "Kızların eğitimine kendi felsefemi, kendi fikirlerimi katabileceğim bir okul."

"Anlıyorum." Ambrose meraklanmıştı ama kadının rüyalarıyla ilgili sorular yöneltmenin ne yeri, ne de zamanıydı. "Aldwick Şatosu'ndaki kızlar akademisinin sahipleri konusunda size bilgi verildi mi?"

Ambrose, kadının kasıldığını görene kadar ne kadar sert bir tonla konuştuğunu fark etmemişti.

"Acenteden gelen mektupta Bayan Jones diye birinden bahsediliyordu," dedi Concordia. "Kadının varlıklı, dünyevi işlerden elini eteğini çekmiş bir dul olduğunu öğrendim."

"Size başka ne anlatıldı?"

"Tek bir şey anlatılmadı. Sadece bana verilen direktifler konusunda ağzımın sıkı olması gerektiği söylendi. Bayan Jones'un tek isteği öğrencilerinin isimlerinin özenle gizli tutulmasıydı. Aldwick Şatosu'na vardıktan sonra dört öğrenciyle çok mutluydum. Phoebe, Hannah, Edwina ve Theodora çok zeki, hevesli öğrenciler olduklarını kanıtladılar. Bir öğretmen daha ne ister? Ama dediğim gibi bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum."

"Sanırım Bayan Jones diye birinin hiç olmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebiliriz. Bayan Barlett'ın eldivenlerini keşfetmek dışında sizi şüphelendiren şeyler nelerdi?"

"Evin hizmetlisi her şeyi kendine saklayan, asık suratlı yaratığın tekiydi. Daha sonra öğrendim ki haşhaş bağımlısıymış. Aşçıya birkaç kez sert konuşmak zorunda kaldım, kızların yemeklerinin sağlıklı olması onu hiç ilgilendirmiyormuş gibiydi. Ahırlardan sorumlu kişi tembel, sarhoş herifin biriydi. Bahçıvanlar bahçeyle hiç ilgilenmiyordu ve-" duraksayıp hafifçe gözlerini kıstı, "silah taşıyorlardı."

"Bahçıvan değil, muhafızlardı yani."

"Bana da kesinlikle öyle göründü." Şarabından bir yudum daha alıp kadehi yavaşça indirdi. "Ama canımı en fazla sıkan şey elbiseler oldu."

Ambrose ona baktı. "Hangi elbiseler?"

"On gün önce ta Londra'dan buraya bir terzi geldi. Yanında sandıklar dolusu pahalı kumaş ve üç adet de kadın terzi getirmişti. Kızların her birine birkaç güzel elbise dikildi. Bana Bayan Jones'un kızların sosyetede yerlerini almaya hazırlanmasını istediği söylendi. Buna hiç anlam veremedim."

YAMEKA

"Neden?"

Concordia bu soruya sinirlendiğini gizleme gereği duymadı. "Bu genç hanımların hepsi saygın ailelerden geliyor. Edwina ve Theodora bir zamanlar oldukça kalburüstü bir yaşam sürüyormuş. Oysa şimdi hepsi öksüzdü. Hiçbiri ne bir mal, ne bir miras, ne de toplumsal bağ talep edebiliyor. Birkaç uzak akrabaları var ama hiçbiri de bir adım atıp kızları yanına almaya yeltenmiş değil."

Ambrose duyduklarını şöyle bir gözden geçirdi. "Demek istediğinizi anlıyorum. Hiçbiri sosyeteye karışmayı umut etmiyordu yani."

"Kesinlikle. En fazla, ileride öğretmen ya da mürebbiye olmayı umabilirler. Neden balo salonlarına ya da tiyatrolara yakışacak elbiseler verilsin ki?"

"Belli ki aklınızdan en kötüsü geçmiş."

"Evet, Bay Wells, öyle oldu." Bir elini kucağında kenetledi. "Sonunda öğrencilerimin pahalı, modaya uygun birer fahişe olarak pazarlanacağına kanaat getirdim."

"Bu bir olasılık, sanırım," dedi Ambrose duyduklarını kafasında tartarken. "Söylediğim gibi Larkin'in çok sayıda genelevde oldukça büyük yatırımları var."

"Basında genç kızların yetimhanelerden alınıp fahişe olarak çalışmaya gönderildiğiyle ilgili skandalları görmüşsünüzdür. İnsan afallıyor. Ve polis bu ticareti engellemek için fazla bir şey yapmıyor."

"Evet, ama sizin kızlarınız geneleve gönderilmemişti. Aldwick Şatosu'na gönderilmişti. Bir öğretmen tutulmuştu. Siz kendiniz kızların isimlerinin özenle saklanması gerektiğini söylediniz."

"Ben kızlarımın sıradan birer fahişeye dönüştürülmek istendiğine inanmıyorum. Verileri yeniden gözden geçirin, Bay Wells. Kızlarımın dördü de saygın çevrelerde büyümüş. Sınıflarının berrak şiveleriyle konuşuyorlar."

"Diğer bir deyişle sokaktan gelmediler."

"Evet. Ben saf değilim, bayım. Çok şey gördüm, geçirdim. Saygın çevrelerde bulunabilecek genç hanımları pahalı fahişeliğe özendirecek bir piyasa olduğunu çok iyi biliyorum."

Ambrose şaşkınlığını gizlemeyi başardı. Kadının bazı gerçekleri böylesine büyük bir rahatlıkla dile getirebilmesi insanı afallatıyordu. Onun statüsünde bir kadın bu tür meselelere böyle gerçekçi bir tavırla konuşmak şöyle dursun, mümkün olduğunca söz ettirmezdi bile.

"Doğru," diye onayladı.

"Bu kadınlar gerçekten iyi bir sosyal çevreden gelip bunu kanatlayacak tavır ve zarafetleri olduğunda ne kadar değerli olurlar, bir düşünün. Masumiyetleri, gençlikleri ve mükemmel geçmişleri de cabası."

"Bu konuda size karşı çıkamam. Yine de-"

"Bu gece Rimpton ve dostunun yakında bir tür müzayede olduğundan bahsettiklerini duydum. Müzayededen kastlarının öğrencilerimin fahiş fiyata satılması olduğundan eminim."

"Müzayede mi?"

Kadının eli kucağında iyice kenetlendi. "Evet."

Ambrose durup her şeyi bir daha gözden geçirdi, ardından yavaş yavaş başını salladı. "Haklı olabilirsiniz. Bu müzayede işin pek çok yönüne kesinlikle ışık tutacaktır."

"Sizin bu işten çıkarınız nedir, bayım? Neden şatoyu gözlüyor ve Larkin'in gelmesini bekliyordunuz?" Kadının

YAMEKA

yüzü aydınlandı. "Polis filan mısınız? Scotland Yard'dan belki de?"

"Hayır. Beni ablasının ölümünü soruşturmam için tutan bir müşterim adına özel bir araştırma yapıyorum."

"Demek özel dedektifsiniz?" Kadın belirgin bir biçimde irkilmişti. Ama hemen ardından güzel gözleri merakla ışıldadı. "Çok ilginç. Bu tür bir iş yapan biriyle ilk kez tanışıyorum."

"Umarım beni ilginç bulmaya devam edersiniz, Bayan Glade çünkü yakın gelecekte birbirimizi pek sık göreceğiz."

"Efendim?"

Ambrose kolunu şöminenin taşından çekip kadının önüne doğru yürüdü. "Bu gece şatoda olanlardan sonra Larkin sizin onun planlarının bir kısmından haberdar olduğunuzu düşünecek, ayrıca kendi malı olarak gördüğü kızların geri dönmesini isteyecektir. Bu da sizi ve kızları bulmak için elinden geleni yapacağı anlamına."

Concordia'nın kılı bile kıpırdamadı. "Anlaşılan kızları şatodan uzaklaştırmış olmam hoşuna gitmeyecek. Bu yüzden kızları bir süre bir yerde gizlemeyi düşünüyordum."

Ambrose uzandı, kadını kollarının yukarısından tutup yavaş ancak kararlılıkla ayağa kaldırdı. "Dalaştığınız canavarın ne mene bir şey olduğunu anlamıyorsunuz. Genç hanımları gizlemek şöyle dursun, sadece kendinizi bile Alexander Larkin'den gizleyebilecek finansal durumunuz yok."

"İskoçya'ya gidersek belki-"

"Kızları Büyük Okyanus'a bile götürseniz eğer Larkin sizi takip etmeyi kafasına koymuşsa yine güvende olmazsınız. Ve inanıyorum ki adam tam da böyle yapacak."

"Birkaç hafta hatta birkaç ay, evet," diye onayladı Concordia sakin sakin. "Ancak adamın dört genç kız ve bir öğretmeni takip etmek için çok fazla emek ve vakit harcayacağını sanmam. Sizin tabirinizle bir suç kralının herhalde yapacak daha önemli işleri vardır."

"Larkin için hiçbir şey kendi yaşamını sürdürmekten daha önemli olamaz. Sanırım sizin ona tehlike yaratmayacağınızdan emin olana dek yerinde rahat durmayacağını söylemek yanlış olmaz."

"Onun gibi bir adama ben nasıl bir tehlike oluşturabilirim ki?" Artık öfkelenmeye başladığı belliydi. "Ben sadece bir *öğretmenim*. Hiçbir sosyal çevrem, hiçbir gücüm yok. Alexander Larkin'e sorun yaratabilecek bir konumda değilim. Bunu o da benim kadar iyi biliyor olmalı."

"Siz onun için açık bir uçsunuz, Bayan Glade. Larkin bir ağ örmeye başladığında kaçan ilmeklerden hoşlanmaz. Kızları sizin kaçırdığınızı keşfeder keşfetmez hem kendisi, hem de işleri hakkında gereğinden fazla bilginiz olduğunu anlayacaktır. İnanın bana, sizi bulursa öldürmekten çekinmez."

Concordia birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra yavaşça derin bir nefes aldı.

"Anlıyorum," dedi.

Kendi üzerinde olağanüstü bir hâkimiyeti var, diye düşündü Ambrose. Kadın olsun, erkek olsun, çok az insan böyle bir haberi bu kadar soğukkanlılıkla karşılayabilirdi. Concordia Glade gerçekten bambaşka bir kadındı.

Ambrose onu azat etti. "Gidip yatın, Bayan Glade. Uyumaya ihtiyacınız var. Durumu sabah yeniden konuşuruz."

Kadının çarpık gülümsemesiyle birlikte irkildi. "Bu son söylediklerinizden sonra uyumamı beklemiyorsunuz herhalde," dedi Concordia.

YAMEKA

"Belki uyuyamayacaksınız ama en azından dinlenmeniz lazım. Ben sabah hepimizin olabildiğince erken burayı terk etmesini öneriyorum."

Yorgunluk Concordia'nın gözlerine geri döndü. "Öğrencilerim için kendinize ait birtakım planlarınız varmış gibi konuşuyorsunuz, Bay Wells."

"Evet, sizin için de var."

"Neymiş?"

"Yarın en yakın tren istasyonuna gideceğiz. Oradan siz ve kızlar birinci mevkide Londra'ya gideceksiniz. Trene bindiğinizi bir dolu insan görecek."

"Ama Larkin hakkında söylediklerine doğruysa çok kısa bir zamanda Londra'ya gittiğimizi keşfedecektir. Gelip bizi orada arar."

"Evet, dört genç kız ve bir öğretmen arayacak."

Kadın ona farklı bir ilgiyle baktı. "Ne yapmaya çalışıyorsunuz, bayım?"

"Sihir. Londra'ya varır varmaz hepiniz yok olacaksınız."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Concordia sert bir sesle.

"Sabah açıklarım."

Concordia durakladı. Ambrose onun iyi geceler dilemekle açıklama istemek arasında gidip geldiğini biliyordu.

"İyi geceler, bayım," dedi sonunda alçak sesle. "Yardımlarınız için size teşekkür etmeliyim. Siz olmasaydınız güven içinde oradan kaçamazdık."

"Kendi başınıza da bunu becerebileceğinizden en ufak bir şüphem yok, Bayan Glade. Birbirimizi tanıyalı henüz birkaç saat oldu ama gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki siz kesinlikle hayatımda tanıdığım en donanımlı kadınsınız."

Concordia belli ki bu yoruma nasıl karşılık vereceğini bulamamıştı, ona bir baş selamı gönderip basamaklardan yukarı çıkmaya başladı. Elbisesinin etekleri ilk basamağı süpürürken Ambrose hafif bir tangırtı duydu.

"Bayan Glade elimde olmadan görüyorum ki yürürken tuhaf sesler çıkarıyorsunuz," dedi Ambrose. "Daha önce kapının çerçevesine yaklaştığınızda da aynı sesi duydum. İtiraf etmeliyim, çok meraklandım. Bir tür moda filan mı?"

Concordia basamaklarda durup omzunun üzerinden geriye baktı. "Pek sayılmaz, bayım. Şatodan ayrıldığımızda paraya ihtiyacımız olacağını biliyordum. Geçtiğimiz birkaç hafta değerli görünen minik gümüşleri ve birkaç parça eşyayı toparlayıp yanıma aldım. Bunları etekliğime diktim."

Ambrose etkilenerek başını kaldırdı. "Çok akıllıca bir davranış, Bayan Glade. Tam yankesicilere, küçük hırsızlara göre."

Kadın aniden öfkeyle döndü. "Sizi temin ederim, hırsız filan değilim, bayım."

Böyle aptalca bir şey niye söylemişti ki? Kadının bu lafı onun beklediği gibi iltifat olarak algılamayacağı apaçıktı.

"Asla sizin bir hırsız olduğunuzu söylemek istememiştim, Bayan Glade," dedi.

Ama çok geç olduğunu biliyordu. Bıraktığı hasarı onarması imkânsızdı.

"Ben sadece öğrencilerimin güvenliği ve emniyeti için gerekli olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Çok fazla seçeneğim de yoktu."

"Bunun farkındayım, Bayan Glade. Lütfen bağışlayın."

"İyi geceler Bay Wells."

YAMEKA

Concordia her basamakta etekleri tıngırdayarak yukarı çıkıp karanlıkta gözden kayboldu.

Ambrose şöminenin yanına gidip uzun bir süre alevleri izledi.

Öğretmenin hırsızlardan pek hoşlanmadığı aşikârdı.

Çok yazık.

Oysa Ambrose çok yetenekli bir hırsızdı.

5

Concordia hızla koridordaki odasına doğru yürüdü. Demek adam onun, müşterilerini soyan sıradan bir hırsız ya da bir fahişe olduğunu düşünüyordu. Adamın onun hakkında ne düşündüğünü neden umursayacaktı ki? O ve Ambrose Wells kaderin bir oyunuyla tesadüfen bir araya gelmiş insanlardı. Durum çözümlendiğinde ikisi de kendi yollarına gidecek, bir daha birbirlerini görmeyeceklerdi.

Tam olması gerektiği gibi, dedi kendi kendine. Eğer adam sadece olağanüstü bir durumda kendine ait olmayan birkaç parça şey aldığı için onu hırsız olarak görüyorsa Concordia'nın geleneklerin ötesine taşan geçmişini öğrendiğinde ne derdi acaba?

Olaya bir de dışarıdan bakmaya çalış. Sıradan bir hırsızlık bu gece yaptıklarının en hafifiydi. Bir adam ölmüştü.

YAMEKA

Ağzı kurudu. Rimpton'ın aldığı yaradan kanlar akarak yüzüstü yerde yatan görüntüsü kâbus gibi önünde belirdi.

Tabloyu kafasından hemen sildi. Sinirlerinin bozulmasına izin vermek için daha uygun bir vakti beklemeliydi. Şu anda düşünmesi gereken başka ve daha önemli şeyler vardı. Phoebe, Hannah, Edwina ve Theodora'ya nasıl bakacağını düşünmesi gerekiyordu.

Odayı onunla paylaşan Phoebe ve Hannah'yı rahatsız etmemeye çalışarak içeri girdi.

"Sonunda geldiniz, Bayan Glade." Phoebe battaniyeleri gırtlağına kadar çekerek karanlıkta doğruldu. "Hannah ve ben çok endişelendik."

"Evet." Yatağın diğer tarafında Hannah kımıldandı, dirseğinin üzerine yaslanarak başını kaldırdı. "İyi misiniz, Bayan Glade?"

"Çok iyiyim, teşekkür ederim." Lavabonun üzerindeki mumu yakıp saçlarındaki firketeleri çıkartmaya başladı. "Neden iyi olmadığımı düşündünüz ki?"

"Hannah, Bay Wells'in sizden faydalanmaya kalkışabileceğini söyledi," diye açıkladı Phoebe, her zamanki dobra tavrıyla.

"Benden *faydalanmak* mı?" Concordia hızla döndü, eteklerinin lavaboya çarptığında çıkardığı sesi duyunca yüzünü buruşturdu. "Yüce Tanrım, Hannah, aklına neler geliyor? Sizi temin ederim, Bay Wells mükemmel bir beyefendi." *Zekâmı yankesicilerle fahişelerin hileleriyle kıyaslamak dışında*, diye ekledi sessizce. Ama belki bu gece Concordia biraz fazla hassastı.

"Sizi elde etmeye kalkışmadığından emin misiniz?" diye sordu Hannah tedirgin tedirgin.

"Asla," diye güvence verdi Concordia. Ve hemen ardından bu durumun neden canını sıktığını merak etti.

"Peki." Hannah belirgin bir hayal kırıklığıyla kendini yastıkların üzerine bıraktı. "Sizin onu öpmenizi umut etmesinden filan korkuyordum."

"Niye böyle bir şey umsun ki?" Elbisesinin sırtındaki kancaları açtı. "Daha yeni tanıştık."

"Hannah, Bay Wells'in ona olan minnet borcunuzu dile getirerek bir öpücük borçlu olduğunuzu hissetmenizi sağlayabileceğini düşündü," diye açıkladı Phoebe.

"Anladım." Concordia sıkı korseden ve eteğine diktiği ağır eşyalardan kurtulmanın rahatlığıyla elbisesini çıkarttı. "Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok, Hannah. Bay Wells'in beyefendiliğe yakışmayan bu tür davranışlara yeltenmeyeceğinden eminim."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Hannah.

Concordia elbisesini duvardaki askıya asarken soruyu kafasında evirip çevirdi. Ambrose Wells'in bir kadından faydalanmaya kalkışmayacağından gerçekten neden bu kadar emindi?

"Birincisi Bay Wells'in kendini bir kadına yamama ihtiyacı hissedeceğini hiç sanmam," dedi sonunda. "Kendi rızasıyla onu öpmek isteyen bir kadın bulamayacağını düşünemiyorum."

"Kadınlar neden onu öpmek istesin ki?" Hannah gerçekten afallamış gibiydi. "Hiç yakışıklı değil. Bana sorarsanız çok sert görünümlü. Bir aslan, kurt ya da öyle vahşi bir hayvan gibi."

"Ayrıca yaşlı," diye belirtti Phoebe yine sözünü sakınmadan.

YAMEKA

Concordia bir an ağzını açmadan aynada kızların mum ışığında yansıyan yüzlerine baktı. Acaba aynı adamdan mı bahsediyorlardı? Ambrose Wells, Concordia'nın hayatı boyunca rastladığı en çekici adamdı.

"Bay Wells sana göre tabii ki yaşlı Phoebe çünkü sen daha on beşindesin," dedi, umursamaz bir ses tonu takınmakta zorlanarak. "İnan bana Bay Wells benden çok büyük değil."

En fazla birkaç yıl, diye ekledi içinden. *Gözlerine o olgun ifadeyi katan şey katı, dünyevi deneyimlerle serin kanlılık ve ustalığın birleşimi,* diye düşündü.

Phoebe yatak örtülerinin altında dizlerini kendine çekip kollarıyla bacaklarını sardı. "Belki de. Ama Hannah'ya katılıyorum. Kendi rızasıyla onu öpmeyi bekleyen kadınlar olduğunu hiç sanmam."

Concordia yatağın ayakucuna oturup topuksuz botlarının bağcıklarını çözdü. "Birkaç yaş daha büyüyene dek bekle. İçimden bir ses o zaman Bay Wells gibi adamların hem çok çekici olduğunu, hem de çok nadir bulunduğunu anlayacağını söylüyor."

Phoebe'nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Ardından kıkırdamaya başladı. Kıkırdamasını bastırmak için bir elini ağzına götürdü.

Concordia ona öfkeli bakışlarla karşılık verdi. "Niye gülüyorsunuz küçük hanım?"

"İstese ona bir öpücük verirdiniz, değil mi?" Phoebe kendini tutamadı. "İddiaya girerim size sarılması için diğer hanımlarla birlikte siz de saraya girerdiniz."

"Saçmalama." Mumu söndürdü. "Ne kadar çekici olursa olsun, asla bir adamı öpmek için saraya girmem."

"Bay Wells'i gerçekten çekici buluyorsunuz," dedi Hannah, konuşmaya ilgiyle katılarak.

"Peki ya sıra olmasaydı?" diye sordu Phoebe, her zaman yaptığı gibi sorularında bir mantık zinciri kurarak. "Ya Bay Wells'in öpmek istediği tek kadın siz olsaydınız? O zaman size sarılmasına izin verir miydiniz?"

"Yeter artık." Concordia ayışığından faydalanarak yatağa doğru yolunu buldu. "Bu saçma tartışma artık sona ermeli. Bay Wells'le öpüşme konusunu daha fazla tartışmak istemiyorum. İyi geceler, hanımlar."

"İyi geceler, Bayan Glade," diye fısıldadı Hannah.

"İyi geceler, Bayan Glade." Phoebe kendini yastıklarının üzerine bıraktı.

Concordia yatağın yan tarafından yorganı açıp içine süzüldü.

Kızların hemen uykuya daldığını sezdi. Onlara imreniyordu.

Uzun zaman önce öğrendiği gibi geçmişle ilgili düşünceleri zihninden atıp geleceğe odaklandı. Bu gece yaşamının yönü yine değişmişti. Elbette ki, yaşamında ilk kez gerçekleşen bir şey değildi. Yeni bir plan yapmalıydı. Bir planı olduğu müddetçe ilerleyebilirdi.

Ama Ambrose Wells'i yeni bir plana nasıl dahil edecekti? Adamın şu gizemli Alexander Larkin hakkında bildikleri paha biçilmezdi. Ancak belli ki Wells'in kendi işine dair kendi hedefleri vardı. Özel bir dedektif tam olarak ne yapardı? Onu kim tutmuştu? Kızların güvenliğini onun ellerine bırakmaya devam etmeli miydi? Evetse, ne kadar süre daha?

Yatağın diğer tarafından gelen boğuk, kısık bir çığlık Concordia'yı ayışığındaki düşüncelerinden çekip aldı.

YAMEKA

Hannah aniden nefes nefese doğruldu. "Hayır, hayır, lütfen, kapıyı kapatmayın. Lütfen."

Phoebe uykulu uykulu kımıldandı. "Bayan Glade?"

"Bir şey yok. Ben buradayım." Concordia çoktan yataktan dışarı fırlamıştı.

Hızla Hannah'nın tarafına ilerleyip yatağa oturdu ve gördüğü kâbusla sarsılan genç kızı kollarına aldı.

"Sakin ol, Hannah."

"Çok karanlık," diye fısıldadı Hannah rüyalar dünyasıyla gerçek dünya arasında bir yerden şaşkın bir sesle. "Kötü bir şey yapmayacağım. Lütfen kapıyı kapatmayın."

"Hannah, beni dinle." Concordia kızın titreyen omuzlarını okşadı. "Karanlık bir yerde kapalı değilsin. Bak, ayı görebilirsin. Burada dolu ışık var. Pencereyi açayım mı?"

Hannah titredi. "Bayan Glade?"

"Evet, buradayım. Phoebe de. Her şey yolunda."

"Rüya görüyordum," diye mırıldandı Hannah.

"Evet, biliyorum," dedi Concordia. "Bu gece yaşadığımız heyecandan olmalı. Artık güvendesin."

"Özür dilerim, Bayan Glade." Hannah nevresimin ucuyla gözlerini sildi. "Sizi ve Phoebe'yi rahatsız etmek istemezdim."

"Biz iyiyiz. Endişelenecek bir durum yok."

Nefesi eski haline dönene kadar kızı sakinleştirmeye devam etti Concordia.

Sonunda Hannah başını yastığa koydu. Concordia ayağa kalkıp yatağın diğer ucuna geçti.

"Bayan Glade?" diye fısıldadı Hannah karanlığın içinden.

"Efendim hayatım?"

"Londra'ya gittiğimizde Winslow Okulu'ndaki arkadaşım Joan'a bir not gönderebilir miyim? Onun için çok endişeleniyorum. Aldwick Şatosu'ndan yazdığım hiçbir mektuba cevap vermedi."

Concordia, Ambrose'un Alexander Larkin'in ölümcül intikam hissiyle ilgili söylediklerini hatırlayarak durakladı.

"Bir süre hiçbirimizin kimseyle iletişim kurmaması daha akıllıca olabilir, Hannah," dedi yumuşacık bir sesle. "Merak etme, güvenli olduğunu bildiğimiz anda Joan'la iletişim kurabilirsin."

Phoebe yastıkların üzerinde kımıldandı. "Hâlâ büyük bir tehlike içinde miyiz, Bayan Glade?"

"Bir süre dikkatli olmalıyız," dedi Concordia, kelimelerini özenle seçerek. "Ama şimdi yanımızda Bay Wells var ve bu tür durumlarla uğraşmakta oldukça usta görünüyor."

"Bu ne tür bir durum ki, Bayan Glade?" diye sordu Phoebe merakla.

Keşke bilsem, diye geçirdi içinden Concordia. "Biraz karışık bir durum, Phoebe. Ama başaracağız, asla korkma. Şimdi biraz uyumaya çalışın."

Concordia kızların alçak, muntazam soluklarını dinleyerek uzun bir süre sessizce yattı. Hannah ve Phoebe'nin yeniden uykuya daldığından emin olduğunda gözlerini kapattı.

...Ve Rimpton'ı dizlerinin üzerinde, ayağa kalkmaya çabalarken gördü. Silah hâlâ elindeydi. Başının arkası oldukça garip görünüyordu...

Concordia irkilerek uyandı, kalbinin küt küt attığını fark etti.

Koridorda, kapının dışında biri vardı. Onu neyin uyandırdığından emin değildi ama kapının diğer tarafındaki kişinin varlığını hissedebiliyordu.

YAMEKA

Ambrose, diye düşündü. *O olmalı.*

Yukarı çıkıp yatma zamanı geldi de geçti bile, diye geçirdi içinden. Adamın arada geçen vakitte hancının şarabıyla sarhoş olmamış olmasını umdu. Daha bunu düşünürken bu olasılığı kafasından attı. Adamla bu akşam böyle bir kendini bilmezlik yapmayacağını anlayacak kadar vakit geçirmişti. Ambrose, Concordia'ya şarap ikram etmiş ama yaşadıkları bütün maceraya rağmen kendisi tek bir yudum içmemişti.

Adamın odasının kapısının açılıp kapanmasını bekledi ama sessizlikten başka bir şey duymadı. Ambrose ne yapıyordu? Neden odasına gitmiyordu?

Ya gelen Ambrose değilse? Koridorda dolanan belki de başka biriydi. Belki müşterilerden biri? Belki Theodora ve Edwina?

Belki de tüm olanlara rağmen şatodaki adamlardan biri onları takip etmeyi başarmıştı.

Korkuyla içi titredi. Gözlerini şahin gibi kapının altındaki grimsi incecik aralığa dikti.

Bir iki saniye donakaldı, ne nefes alabildi, ne kımıldayabildi.

Tüm iradesini toplayarak yataktan dışarı süzüldü. Uyuyan kızların ikisi de kımıldamadı.

Oda buz gibi olmuştu ama Concordia koltukaltında biriken soğuk teri hissedebiliyordu. Gözlüğünü bulup taktı. Sonra pelerinine yönelip ceplerinin birini yokladı. Parmakları sonunda Rimpton'ın silahını kavradı. Sessizce silahı cebinden çıkardı.

Kapıya uzandığında tekrar durakladı. Her kimse hâlâ oradaydı. Concordia kelimenin tam anlamıyla adamın varlığını hissedebiliyordu.

Ambrose olmalı, diye düşündü. Tabii emin olana kadar içi rahat etmeyecekti.

Kapının sürgüsünü çekip kapıyı hafifçe araladı.

Koridorun ucuna pencereden ayışığı vuruyordu. Concordia dar aralıktan basamakların tepesini güçlükle seçebildi. Görünürde kimse yoktu. Durduğu yerden kapının ucu yüzünden koridorun sağ tarafını iyi göremediğini fark etti.

"Şarap pek etkili olmadı sanırım," dedi Ambrose çok alçak sesle karanlığın içinden.

Concordia hafifçe yerinden sıçradı, ardından ürpererek rahat bir nefes aldı. Elindeki silahı indirip kapıyı biraz daha araladı ve aradan başını çıkardı.

Önce adamı göremedi. Ardından nedenini anladı. Adam koridorda göz seviyesinde bir yerde değildi; yerde bağdaş kurmuş, ellerini hafifçe dizlerinin üzerine bırakmıştı. Kılını bile kımıldatmadan öylece oturuyordu.

"Bay Wells," dedi Concordia yumuşak bir sesle. "Dışarıda olduğunuzu duyar gibi oldum. Tanrı aşkına neden öyle yerde oturuyorsunuz? Çoktan yatmış olmanız gerekirdi. Sizin de hepimiz kadar uykuya ihtiyacınız var."

"Benim için endişelenmeyin, Bayan Glade. Yatağınıza geri dönün."

Concordia bu saatte bir açıklama isteyemeyecekti. Hiç istemediği bir şey varsa o da kızları uyandırmaktı, ya da hancı ve karısını.

"Pekâla, çok ısrar ediyorsanız öyle olsun." Şüphelerini gizlemekle uğraşmadı.

"İster inanın, ister inanmayın, ne yaptığımı biliyorum, Bayan Glade."

YAMEKA

Concordia isteksizce kapıyı kapatıp sürgüyü ileri itti. Yatağa yürüdü, gözlüğünü çıkardı, silahı masanın üzerine bırakıp yorganın altına girdi.

Bir süre Ambrose'un tuhaf tavrını merak ederek kapının altından sızan ışığı takip etti. Sorusuna cevap aramıyordu. Adamın neden o buz gibi koridorda oturduğunu, şaraba neden elini bile sürmediğini biliyordu. Ambrose nöbet tutuyordu.

Yorganın altında Concordia'nın içi buz kesti.

Adamın gece boyunca onların başında nöbet beklemesi Concordia'ya Ambrose'un, Alexander Larkin'in ne kadar tehlikeli bir adam olduğuna inandığını açıklıyordu.

6

Ambrose kapının sürgüsünün neredeyse hiç ses çıkarmadan yerine yerleşmesini dinledi.

Uykuya dalmış hanın seslerini kafasında ayrıştırarak bir dakika daha bekledi. Gecenin doğal ahenginde gizlenmiş en silik, çarpık notayı bile ayırt etmeyi bilen yeteneğiyle tetikte olmasını gerektirecek bir sebep algılamadı.

Bu yüzden zihninde sakin bir yere yerleşmekten kaçınmadı. Şafak vaktine kadar ona uyku yoktu ama sığındığı bu iç âleminde biraz dinlenebilirdi. Orada da sorunları çözebilir, olasılıkları gözden geçirebilirdi.

O an için bunların hiçbiri Concordia Glade'in az önce sarf ettiği sözlerden daha baskın ya da daha rahatsız edici görünmedi. *Dışarıda olduğunuzu duyar gibi oldum.*

Bu imkânsızdı. Hiç ses çıkarmadığını çok iyi biliyordu. Yine bir o kadar emindi ki koridorda ilerlerken kapıların al-

YAMEKA

undan görünen gölgeleri değiştirecek hiçbir şey yapmamıştı. Gece nasıl hareket etmesi gerektiğini iyi bilirdi. Bu konuda çok yetenekliydi.

Dışarıda olduğunuzu duyar gibi oldum.

Aklına başka bir gecenin anıları geldi...

Çocuk, basamakların tepesindeki gölgelerin arasında titreyerek bekledi. Çalışma odasından gelen boğuk, öfkeli sesleri dinledi. Babası gizemli ziyaretçiyle tartışıyordu. Oğlan söylenenlerin hepsini duyamıyordu ama her iki adamın da öfkesinin gittikçe arttığı şüphe götürmezdi; gürültüleri eve yayılan tehlikeli, meşum bir sel gibiydi.

Babasının sesi öfkeden gerilmişti.

"...Kadını gözünü kırpmadan öldürdün, değil mi? Bunu kanıtlayabilirim, senin yaptığını biliyorum..."

"Önemli biri değildi," dedi yabancı, alçak ama sinirli bir sesle. "Onun için hayırlı olmayacak kadar çok şey bilen bir hizmetli, o kadar. Unut onu. Bir servet kapmak üzereyiz..."

"...Ben artık bu işte kimseye ortaklık edemem..."

"Böyle vazgeçtim deyip çekilemezsin..."

"Aynen öyle yapacağım."

"Beni şaşırtıyorsun, Colton," dedi ziyaretçi. "Hayatın boyunca bir dolandırıcı, bir sahtekârdın. Çok daha pratik olduğunu sanıyordum."

"Birkaç bin sterlin kaybetmeleri hayatlarında bir şeyi değiştirmeyecek olan beyleri kazıklamak başka bir şey, birini öldürmek bambaşka bir şey. Buna asla razı olmayacağını biliyordun."

"Tam da bu yüzden sana söylememiştim," dedi yabancı. "Böyle zorluk çıkaracağını hissediyordum."

"Olanlardan şüphelenmeyeceğimi mi sandın? Gencecik, masum bir kadıncağızdı."

"O kadar da masum değildi," dedi yabancı buz gibi bir sesle ve boğuk boğuk öksürmeye başladı. "İçin rahat olsun, ölü bulduğu yatak benimki değildi."

"Git buradan ve bir daha asla gelme. Anladın mı?"

"Evet, Colton, çok iyi anladım. Böyle hissetmen çok acı. Ortağımı kaybettiğime üzüleceğim. Ama isteklerine de saygı duyuyorum. İçin rahat olsun, beni bir daha görmeyeceksin."

Ani, keskin bir patlama sesi evi zangır zangır sarstı.

Silah sesi oğlanın şokla birkaç saniye yerinden kımıldamasını engelledi. Olanları anlamıştı ama gerçeği bir türlü kabullenemiyordu.

Aşağıda, çalışma odasının kapısı aniden açıldı. Oğlan basamakların tepesindeki gölgelerin arasında kımıldanmadan öylece durup yabancının, arkasındaki masanın üzerinde yanan gaz lambasının ışığında dışarı ilerleyişini izledi.

Oğlan bütün korkusuna rağmen katilin dış görünüşünün detaylarını otomatik olarak zihnine yazdı. Sarı saçlar, bıyık, pahalı bir palto.

Adam basamaklara doğru baktı.

Oğlan yabancının basamaklardan yukarı çıkıp onu öldüreceğinden emindi. Bunu babasının öldüğünü bildiği kadar iyi biliyordu.

Yabancı bir ayağını basamağa koydu.

"Uyanık olduğunu ve orada beklediğini biliyorum, genç adam. Korkarım feci bir kaza oldu. Baban kendi canına kıydı. Aşağı gel. Ben sana bakarım."

Oğlan gölgelerin arasında kaybolmaya çabalayarak nefes almayı kesti.

YAMEKA

Katil basamaklardan yukarı çıkmaya başladı. Sonra ho-
rıkladı.

"Kahretsin, hizmetliyi unuttum," diye mırıldandı, bir kez
daha boğuk boğuk öksürerek.

Oğlan, adamın geri dönüp basamaktan inişini izledi. Ka-
til karanlık koridorda gözden kayboldu. Bayan Dalton'ın
odasında olup olmadığını kontrol edecekti.

Oğlan katilin bilmediği bir şey biliyordu. Bayan Dalton
odasında değildi çünkü o gece izinliydi. Babası yasadışı iş-
lerini yürütürken hizmetlilerin etrafta dolaşmasından hoş-
lanmazdı.

Oğlan tırabzandan aşağı baktı, katil geri dönmeden ev-
vel basamaklardan aşağı ön kapıya doğru uçup dışarıya çık-
masının mümkün olamayacağını biliyordu.

Kapana kısılmıştı...

7

Ambrose'un sihri ertesi günü oldukça güzel işledi. Concordia zamanlama ve koordinasyondan öyle etkilendi ki hayretler içinde kaldı. Yeryüzünde böyle bir firar ve ortadan yok olma organizasyonunu gerçekleştirebilecek adam sayısı kesinlikle bir elin parmaklarını geçmezdi.

"İşin püf noktası her şeyi olabildiğince basit tutmak," diye açıkladı Ambrose, istasyonda onları trene bindirirken. "Ve insanlara görmeyi umdukları şeyi göstermek."

Ve hemen ardından Ambrose'un kendisi ortadan kayboluverdi. Ama tren hareket etmeden hemen önce Concordia kalabalık üçüncü sınıf vagonlarından birine pejmürde kılıklı bir köylünün bindiğini görür gibi oldu. Adamın tavrındaki hava Concordia'ya köylünün Ambrose olduğu hissini verdi.

YAMEKA

Yolculara bir süre bacaklarını uzatıp dinlenme fırsatı ve
nan birkaç saat, küçük kasaba ve köylerdeki birkaç durak-
tan sonra, asil dört genç hanım ve öğretmeni trenin birinci
sınıf vagonundan Londra'nın işlek bir istasyonuna adım at-
tı. Hemen bir taksiye bindiler. Araç, şehrin işlek trafiği ve
akşamüzeri pusunda kalabalığa karıştı.

Bir saat sonra işçi sınıfından dört genç kalabalık bir pa-
sajdan dışarı çıktı. Keplere, pantolonlara, eldivenlere ve
paltolara bürünmüşlerdi. Onlara üzerinde yırtık pırtık pele-
riniyle bir çiçekçi kadın eşlik ediyordu.

Küçük grup hareketli bir sebze pazarına süzülüp burada
boş bir çiftçi arabasına bindi. Arabanın üzerine gerilmiş mu-
şamba yolcuları gizliyordu.

Muşambadaki bir delikten Concordia ara sıra geçtikleri
yerlere ait görüntüler yakaladı. Kısa süre sonra pazarın gü-
rültüsü ve kargaşası yerini bir dizi karmaşık yola, iç içe geç-
miş karanlık sokaklara bıraktı. Ardından şık dükkânlar ve
hoş evler görünmeye başladı. Bu manzara giderek zarif ev-
lere, geniş meydanlara dönüştü.

Concordia'nın şaşkınlığı arasında, çiftçi arabası bu koca-
man evlerden birinin arka tarafındaki ağır, demir kapılardan
birinden geçti ve sallana sallana taş bahçede ilerleyip durdu.

Arabanın arka tarafındaki muşamba kaldırıldı. Ambrose
hırpanî giysileri ve çiftçi şapkasının içinde şoför kabininden
aşağı onlara baktı.

"Yeni evinize hoşgeldiniz, hanımlar." Yuları bahçıvan kı-
lığındaki orta yaşlı uzun boylu bir adama fırlattı. "Bu Bay
Oates. Bay Oates, sizi Bayan Glade ve öğrencileri Edwina,
Phoebe, Theodora ve Hannah'yla tanıştırayım. Bir süre bi-
zimle kalacaklar."

"Hanımlar." Oates kibarca şapkasına dokundu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Oates," dedi Con-
cordia.

Kızlar neyseyle adamı selamladı.

Oates bu kibar selamlamadan fazlasıyla hoşnut ama aynı
zamanda tuhaf bir biçimde de utanmış görünüyordu. Saçma
sapan bir şeyler zırvaladı, ardından kıpkırmızı kesildi.

Dimdik kulaklı, iri ve bakımlı iki köpek sivri başlarıyla
öne atıldı ve küçük grubun hemen önünde durdu. Soğuk,
sadistik bakışları Concordia'nın ensesindeki tüyleri diken
diken etti. Hayvanlar ona bir zamanlar bir müzede gördü-
ğü, çakal başlı Mısır tanrısını hatırlatmıştı.

"Bunlar Dante ve Beatrice," dedi Ambrose.

Concordia huzursuz huzursuz köpeklere baktı. "Isırır-
lar mı?"

Ambrose'un gülümsemesi köpeklerin ifadesinden farklı
değildi. "Tabii ısırırlar. Davetsiz misafirlerin boğazını parça-
lamayacaksa bekçi köpeği beslemenin ne anlamı var? Ama
korkmayın. Siz ve kızlarla tanıştıkları için güvendesiniz."

"Bundan emin misiniz?"

Ambrose'un gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Kesinlikle,
Bayan Glade."

"Bence hepsi çok eğlenceliydi." Phoebe adamlardan bi-
rinden yardım beklemeden arabanın arkasından dışarı atla-
yıp Dante'nin dik kulaklarının arkasını okşadı. "Bu panto-
lonlarla dolaşmak çok hoştu. Birlikte diktiğimiz eteklerden
çok daha rahat." Umutla Concordia'ya baktı. "Bunlar ben de
kalabilir mi, Bayan Glade?"

"Kalmaması için bir neden göremiyorum," dedi Concor-
dia. Köpeğin Phoebe'nin ilgisinden hoşnut olduğunu gö-

YAMEKA

rünce biraz rahatladı. "Bazı yönleriyle pantolonlar gerçekten etekten daha pratik."

Beatrice, Concordia'ya doğru ilerledi ve uzun burnunu kadının eline dayadı. Concordia ihtiyatla hayvanı okşadı.

"Bu erkek giysilerini ben de saklamak istiyorum." Hannah arabanın arkasında ayağa kalktı, parmaklarını pantolonunun beline geçirdi ve kaygısız bir tavırla onlara baktı. Bir saniyede, sokağın köşesinde gazete satan genç bir oğlana dönüşüvermişti. "Etek ve jüpondan çok daha rahat. Bunların içinde kendimi bambaşka biri gibi hissediyorum."

Edwina başını öne eğip kendi hırpanî kılığına bakarak burnunu kırıştırdı. "Rahat olabilirler ama modaya uygun olmadıkları kesin."

"Oğlan gibi davranmak bence eğlenceliydi," dedi Theodora, Oates'ın arabadan inmesine yardım etmesi için elini uzatırken. "Pasajda yolumuzdan nasıl kaçıştıklarını fark ettiniz mi?"

"Sanırım ceplerini çarpmamızdan korktular da o yüzden," dedi Hannah çarpık bir ifadeyle.

Ambrose eğleniyor gibiydi. "Haklısın, Hannah, ayrıca müthiş bir oyuncusun. Çok etkilendim." Hiç zorlanmadan yere atlayıp küçük, alaylı bir gülümsemeyle Concordia'yı şaşırttı. "Ve siz Bayan Glade. Çiçekçi kadını ancak bu kadar iyi oynayabilirdiniz."

"Bay Wells haklı, Bayan Glade," dedi Phoebe. "O eski giysiler içinde yaşlı bir kadın gibi görünüyorsunuz."

Concordia iç çekip başını bağladığı eşarbı çözdü. "Teşekkürler, Phoebe."

"O alevlerin içinde bu eski arabayla bezgin atı nereden buldunuz?" diye mırıldandı Oates, Ambrose'a.

"Vicdanlı bir çiftçi bize ödünç verdi."

Oates şüpheli gözlerle ona baktı. "Ödünç verdi, öyle mi?"

"Bana öyle bakmana gerek yok, Oates." Ambrose adamın omzuna hafifçe vurdu. "Değeri her neyse buna değdi. Ama her şeye rağmen, kaliteli mallarını geri isteyecektir. Bu meseleyi benim adıma sen çözebilir misin? Adama atıyla arabasını tiyatronun yakınına, Brinks Lane'e bırakacağımı söyledim."

"Peki efendim." Oates arabaya atlayıp yuları kaptı.

Ambrose'un böyle tuhaf bir biçimde çıkagelmesine şaşırmadı bile, diye düşündü Concordia. İçinden bir ses Oates'un bu tür garipliklere alışkın olduğunu söylüyordu.

"Haydi gelin, içeri girelim de sizi Bayan Oates'la tanıştırayım," dedi Ambrose. "Ev işlerine Bayan Oates bakıyor, size odalarınızı o gösterecek."

Concordia'nın daha niyetini anlamasına fırsat bırakmadan Ambrose onu kolundan tutup mutfağa çekti. Concordia onun güçlü parmaklarını kolunda hissetti. Aptalca bir hisle içinden, *keşke bu modası geçmiş, hırpanî giysiler içinde olmasaydım,* diye geçirdi.

Malikâne, Palladio tarzında inşa edilmiş yüksek, orantılı pencereleri ve hoş sütunları olan, şık bir binaydı. Yüksek taş duvarlar ve bakımlı bahçelerle çevriliydi. Bunlar evi oldukça zarif gösteriyordu ama Concordia elinde olmadan bu koca evde belli belirsiz, her gözün göremeyeceği bir kale havası olduğunu düşündü.

Kızlar heyecan içinde, sohbet ede ede yanlarında köpeklerle birlikte koridorun ötesine geçti. Concordia içi burularak onları seyretti. Kızları buraya getirmekle doğru bir iş mi yapmıştı? Ama daha iyi bir seçeneği var mıydı?

YAMEKA

Malikânenin eşiğinden içeri adım atarken bir an duraksadı.

"Burası epey büyük bir ev, Bay Wells," dedi kızların duyamayacağı kadar alçak bir sesle. "Sanırım size ait?"

"Aslına bakarsanız, hayır."

Concordia aniden durdu. "Tanrı aşkına ne demek istiyorsunuz?"

"Burası John Stoner adında bir beyin evi."

Concordia kaşlarını çattı. "Kendisi burada mı?"

"Hayır," dedi Ambrose. "Gördüğünüz üzere şu sıra kendisi burada oturmuyor."

Concordia'ya göre Ambrose, Bay Stoner'ın yokluğundan çok olağanmış gibi bahsediyordu.

"Bizi ziyaretçi olarak kabul etmek isteyeceğinden emin misiniz?" diye sordu.

"Beklenmedik bir anda geri dönmezse size ev sahipliği yaptığından haberi bile olmayacaktır," diye güvence verdi Ambrose.

Concordia bu işten hoşlanmadı. "Anlayamadım. Bay Stoner nerede?"

"Sanırım şu sıra bu kıtada değil. Bir şey söylemek zor. Stoner ne yapacağı pek belli olmayan bir adamdır."

"Anlıyorum. Bay Stoner'la olan yakınlığınızı öğrenebilir miyim?"

Ambrose birkaç saniye düşündü. "Eski bir ahbabım olduğunu söyleyebiliriz."

"Alınmayın, bayım ama bu pek üstünkörü bir açıklama."

"Paniklemeyin, Bayan Glade," dedi Ambrose yumuşacık bir sesle. "Söz veriyorum, siz ve öğrencileriniz burada güvende olacaksınız."

Concordia huşu içinde durumu kavradı. Hisleri ona Ambrose Wells'ten kızlara bir zarar gelmeyeceğini söylüyordu. Ama kendi kalbinin güvenliğinden o kadar emin değildi.

YAMEKA

8

Concordia yumuşak darbelerle pencereye vuran yağmurun *şıp şıp* sesiyle uyandı. Huzur verici, rahatlatıcı bir sesti. Bu hissin tadını çıkartarak bir an sessizce yattı. Son birkaç haftadır ilk kez içinde bir endişe hissiyle uyanmıyor, ilk kez sabah sabah kaçış planlarını gözden geçirmiyordu.

Evet, doğruydu, işler ilk planladığı gibi gitmemişti ama kızları güven içinde Aldwick Şatosu'ndan uzaklaştırabilmişti. Bu sabah tek önemli olan buydu. Yakında gelecek için yeni bir plan hazırlaması gerekecekti ama bu kahvaltı sonrasına dek bekleyebilirdi.

Yorganı üzerinden atıp gözlüğünü buldu, bir gece önce Bayan Oates'un temin etmeyi başardığı sabahlığı üzerine geçirdi. Şatodan getirdiği birkaç kişisel bakım eşyasını alıp kapıyı açtı.

Yatak odasının önündeki koridor boştu. Bayan Oates bu katta kullanılan diğer tek odanın Ambrose'a ait olduğunu belirtmişti. Kızlara bir üst kattaki odalar verilmişti.

Koridorun kendine kalmasından hoşnut içinde, neşe dolu bir umutla telaşla banyoya yürüdü.

Bu kocaman odanın güzelliğini bir gece önce keşfetmişti ve aynı deneyimi tekrarlamaya can atıyordu. John Stoner gizemli bir kişilik olabilirdi ama belli ki modern banyonun hoşluklarına inanıyordu.

Banyo uçtan uca pırıl pırıl, beyaz seramikle kaplı, unutulmuş minik bir saray gibiydi. Bütün teçhizat son moda sıhhi tasarımlardan seçilmişti. Duvarlara gömülü musluklardan evin yan tarafına monte edilmiş borulardan gelen soğuk suyun yanında sıcak su da akıyordu. Küvet ışıl ışıldı. Banyo teknesinin tepesinde duş bile vardı.

Banyonun yan tarafında aynı harikalıkta başka bir odaya yerleştirilmiş tuvalet bir sanat ve modern mühendislik harikasıydı. Oturağın hem içine hem dışına sapsarı ay çiçek tarlaları çizilmişti. İnsan bu tür incelik ve zarafetle sık karşılaşmıyordu.

İçinden, *ben bu tür lükslere kolay alışamam,* diye geçirdi.

Tam kapının koluna uzanmak üzereyken banyonun kapısı açıldı. Concordia irkildi, durup omzunun üzerinden mesafeyi tartmaya çabalayarak odasının girişine baktı.

Ama kaçacak vakit yoktu.

Ambrose beyaz seramiklerle kaplı banyodan dışarı çıktı. Üzerinde egzotik desenli, siyah bir sabahlık vardı. Saçları nemli ve karmakarışıktı.

"Bay Wells."

YAMEKA

Concordia bir eliyle sabahlığına yapıştı, diğer eliyle eşyalarına. Yataktan yeni çıkmış gibi göründüğünü bilerek donakaldı. Gerçek de buydu tabii ama nasılsa her şeyi daha beter ediyordu. Ambrose'un sabahlığının altında çıplak olduğunun pekâla farkındaydı. Kendi üzerindeyse sabahlığın altında sadece bir gecelik vardı.

Adam ona bütün duyularını harekete geçiren bir gülümsemeyle baktı.

"Bakıyorum erkencisiniz, Bayan Glade."

"Şey, evet, bütün ev uykuda sanıyordum." Boğazını temizledi. "Kalktığınızı fark etmedim."

"Ben de erken kalkmaya alışkınım. Görünüşe bakılırsa ortak bir noktamız var."

Concordia heyecanla bir adım geriledi. "Ben daha sonra geleyim."

"Gerilemenize gerek yok. Banyo sizindir."

"Öyle mi? Teşekkür ederim." İçeriden yükselen ılık buharı fark ederek Ambrose'un gerisine, pırıl pırıl banyoya baktı. "Çok hoş bir banyo olduğunu belirtmeden edemeyeceğim."

Ambrose'un dudağının kenarı kıvrıldı. "Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle." Heyecanını bastırmakta zorlanıyordu. "En ince detaya kadar her şey modern ve sıhhi. Sıcak su aleti bile var."

Ambrose ellerini sabahlığının ceplerine sokup ciddiyetle başını salladı. "Birkaç dakika önce kullanırken ben de fark ettim."

Concordia şimdi kapkırmızıydı. Yüzü alev alev yanıyordu. Keşke yer yarılsa yerin dibine girseydi. Şu anda yok olabilmek için her şeyi verirdi.

İç çekti. "Aptal olduğumu filan düşünüyorsunuz sanırım. Sadece böyle bir evde daha önce hiç çalışmadım."

"Siz burada çalışmıyorsunuz, Bayan Glade." Ambrose'un gözlerinin kenarındaki belli belirsiz çizgiler gerilirken durumdan hoşnut olmadığı açıktı. "Burada misafirsiniz."

"Şey, evet, bunu belirtmeniz büyük nezaket ama ikimiz de biliyoruz ki bu olağandışı bir durum, en azından orada anlaşabiliriz, evin sahibi burada değil, ayrıca-"

"Aptal olmadığınızın farkındayım," diye tamamladı lafını Ambrose sanki Concordia hiç konuşmamış gibi. "Bu arada duş şıkkını kullanmayı düşünüyorsanız dikkatli olmanızı tavsiye ederim. Kahrolası alet soğuk suyu da sıcak suyu da kurşun gibi indiriyor. Bence amaç küvette doğru düzgün yıkanmaksa bütün tasarımın yeni baştan düşünülmesi ve hayli geliştirilmesi gerekiyor."

Concordia gırtlağını temizledi. "Tavsiyenizi aklımda tutacağım."

Ambrose döndü, odasına doğru yürümeye başladı. "Modern ve olağanüstü sıhhi banyomuzun keyiflerinde kendinizi şımartmanız sona erdiğinde aşağıda, kahvaltı odasında sizinle görüşmek isterim. Sormak istediğim birkaç sorum var."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu Concordia ihtiyatla.

"Diğer şeylerin yanında, hakkımızda daha fazla şey bilmek istiyorum, Bayan Glade. Benim için hâlâ bir muammasınız."

Concordia'nın içi burulduu. "Kişisel durumumun detaylarının Alexander Larkin'i bulmakla ne ilgisi var?"

YAMEKA

"Belki hiçbir ilgisi yok." Ambrose odasının kapısında durup ona baktı. "Ancak pek çok kötü huyum arasında bir tanesi var ki, cevap istediğimde elde etmeden uyuyamıyorum."

Concordia ona bir oda dolusu cır cır konuşan kızı susturacak cinsten dimdik bir bakış fırlattı. "Sanırım sizi uykusuz geceler bekliyor bayım."

"Evet, ama bunun büyük sorun olacağını sanmıyorum." Ambrose ona uzun, yürek yakıcı, samimi bir gülümsemeyle baktı. "Nasılsa geceleri uyku dışında kendimi oyalayacak aktiviteler bulmakta pek güçlük çekmiyorum."

Concordia'nın bundan hiç şüphesi yoktu. Kıpkırmızı kesildiğini bilerek güzeller güzeli banyonun kapısından içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

9

Aşağıda, kahvaltı odasının huzur dolu sessizliğinde Ambrose alışkın olduğu üzere çayını içip gazetelerini okudu. Ancak bir taraftan umut ve heyecan karışımı bir hisle Concordia'yı beklediğinin farkındaydı.

Çok ufak bir ayrıntıydı ama kadının bu evde misafir olmaktan huzursuzluk duyması Ambrose'u sinirlendirmişti. Kadın sanki aralarında olabildiğince resmi bir mesafe bırakmak istiyor gibiydi.

Aklından Concordia'nın kısa bir süre önce nasıl göründüğünü geçirdi, sıcacık bir sabahlığa bürünmüş, saçları başının tepesinde karmakarışık toplanmış, yüzü uykudan hâlâ pespembe. Hayal gücü hemen harekete geçti, ateşli bir fantezi yaratarak kadını öylece kucaklayıp odasına götürdüğünü düşledi.

YAMEKA

Odamda bu tür tutkulu bir oyun fikrine nasıl yakalışacağını düşlemek hiç de zor değil, diye geçirdi içinden yüzünü buruşturarak. Kadın şimdiden ona karşı olağanüstü ihtiyatlıydı ve haksız sayılmazdı.

Birkaç dakika sonra aşağı indiğinde ondan zorla sırlarını koparacağını düşündü ama bu ona keyif vermedi. Kadın, onun özel hayatına dalmasından hoşlanmayacak, bu da işleri iyice zorlaştıracaktı. Ama başka çaresi yoktu.

Son günlerde boğuştuğu sorular iyice karmaşık hale gelmişti. Cevaplarını bilmek zorundaydı. Concordia şatoda Larkin'in işçileriyle haşır neşir olarak epey vakit geçirmişti. *Farkında olsa da, olmasa da muazzam bir bilgi kaynağı,* diye düşündü Ambrose gazetesinin yaprağını çevirirken.

O atın üzerine, Concordia'nın arkasına binip kızları ahırlardan çıkardığı andan beri kendine söylevler çekip duruyordu. Ama kendi kendine yalan söylediğinin de gayet iyi bilincindeydi.

Planlarının suya düşmesinin sebebinin Concordia olduğunu idrak ettiği andan itibaren kadını daha fazla istediğini biliyordu.

Concordia kahrolası banyo için duyduğu hevesin yarısını onunla dost olmak için duysa ne hoş olurdu.

"Gazete," diye haykırdı Concordia kapının girişinden. "Harika. Şatodaki işi kabul ettiğim günden beri gazete yüzü görmedim."

Kadının sıcacık, neşeli sesi Ambrose'un içine bir heyecan dalgası yaydı, içi sıkıştı, kanı damarlarında daha hızlı dolaşmaya başladı.

Başını kaldırdı ve kadının kapı aralığında durduğunu gördü. Siyah saçları şimdi başının arkasında derli toplu bir topuzla toplanmıştı. Şatodan çıkarken giydiği o ciddi, sade elbiseyi giymişti. Hiçbir albenisi yoktu. Ambrose içinden, *bir kadın gece yarısı tehlikeli bir firara kalkışıyorsa ne seçeceğini iyi bilmeli,* diye geçirdi.

Gardırop durumuyla ilgili bir şeyler yapması gerektiğini aklına not etti. İnsan sadece üzerindekilerle gelen bir ev dolusu hanımı ağırlıyorsa elbise ve eldiven gibi detayları gözardı etmemeliydi.

"Çok önemli bir şey kaçırmış sayılmazsınız." Gazeteyi masaya bırakıp bir sandalye çekmek üzere ayağa kalktı. "Her zamanki skandallar ve dedikodular."

"Haklı olduğunuzdan eminim." Concordia oturup peçetesini açtı. "Ama insan benim kadar uzun bir süre olanlar uzak kaldığında sansasyon haberlerini bile özlüyor." En yakındaki gazeteyi kendine çekti. "Hazır lafı geçmişken, son sansasyon nedir?"

"Bir cinayet, tabii ki." Az önce okumayı bitirdiği hikâyeden bahsediyordu. "Görünüşe bakılırsa siz ve ben taşradaki oyalanırken burada, şehirdeki bir bey, onu başka bir kadın için terk edeceğini söylediğinde metresi tarafından öldürülmüş. Dediklerine göre kadın adamı zehirlemiş. Her bir gazetede ayrı bir hikâye yazıyor, büyük olasılıkla hepsi yalan yanlış şeylerdir, eminim."

"Anlıyorum." Concordia gözlüğünü geriye itip hikâyeyi şöyle bir taradı. "Cinayet hikâyeleri görünüşe bakılırsa yasak aşklarla süslendiğinde iyi satıyor, değil mi?"

Kadının bu gözlemini belirtirken takındığı ciddi tavır Ambrose'u içten içe güldürdü.

"Bunu ben de fark ettim," dedi kuru kuru. "Ölümle aşkın ne kadar sık bir arada yürüdüğünü görmek gerçekten tuhaf."

YAMEKA

Kadın gazeteyi indirip merakla kaşlarını çatarak ona baktı. "Kendi araştırdığınız vakada da durumun böyle olduğundan mı şüpheleniyorsunuz, bayım?"

Ambrose başını iki yana salladı. "Bu meselede aşk ya da tutku olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Nereden bakarsanız bakın Larkin'i motive eden iki şey var: Güç ve para."

Kahvaltı odasından mutfağa açılan kapı aralandı. O yuvarlak, neşeli yüzü sobanın ateşinden kıpkırmızı, Bayan Oates içeri girdi. Elinde içinde omlet, çıtır çıtır kızarmış balık ve ekmek bulunan gümüş bir tabak vardı.

"Günaydın, Bayan Glade," diye gülümsedi Bayan Oates sıcak bakışlarla. "Umarım gece iyi uyudunuz?"

"Evet, teşekkürler," dedi Concordia. "Ama kızlar hâlâ yataklarında. Bence uyandırılmasalar iyi olur. Çok bitkin düştüler."

"Tabii. Zavallı hanımlar. Hiç korkma, kimsenin onları rahatsız etmesine izin vermem." Bayan Oates tabağı masaya koyup Concordia'nın fincanına çay doldurdu. "Evin misafir dolu olması ne güzel. Buraya nadiren misafir kabul ediyoruz." Göz ucuyla Ambrose'a baktı. "Değil mi, efendim?"

"Evet," dedi Ambrose.

Concordia zarifçe boğazını temizledi. "Bay Stoner misafirlerden hoşlanmaz mı?"

"Ah, yok yok, sorun o değil," dedi Bayan Oates. "Sorun evin hanımının olmaması. Kendi başına yaşayan beyler nasıldır bilirsin. Gece yatıya misafir almayı bırak, akşam yemeği, balo filan bile düzenlemeyi bilmezler."

"Anladım," dedi Concordia. "Umarım size çok zahmet vermeyiz."

"Ne zahmeti, ne zahmeti." Bayan Oates kapıya geri dönüp mutfakta gözden kayboldu.

Concordia tabaktan bir kaşık yumurta aldı. "Bay Wells, ortaklığımızın olağanüstü garip olduğunu düşünüyorum."

Kahretsin, diye geçirdi içinden Ambrose. *Bunun sonu iyi değil.*

"Tuhaf durumlar maalesef garip ortaklıklar doğurur, Bayan Glade."

"Bunun farkındayım." Çatalını eline aldı. "Ancak bana öyle geliyor ki birlikteliğimizi olması gerektiği gibi iş üzerine yoğunlaştırmamız en iyisi olacak."

"Alınmayın, Bayan Glade ama siz ne tür bir ortaklıktan bahsediyorsunuz?"

Kadın ona mesafeli bir bakış fırlattı. "Özel dedektif olduğunuzu söylemiştiniz."

"Evet," dedi Ambrose şimdi ihtiyatla.

"Çok güzel. Sizi dört öğrencim adına soruşturma yapmak üzere tutmak istiyorum."

Ambrose yavaşça arkasına yaslandı. "Beni parayla tutmanıza hiç gerek yok, Bayan Glade. Siz ve kızların da içinde olduğu durumu başka bir müşterim adına soruşturuyorum zaten."

Concordia'nın gözlerinde sorgulayan bir ışık çaktı. "Ancak bana hâlâ detaylı bir bilgi vermediniz."

"Müşterim yakın tarihte ölen ablasının başına gelenleri soruşturmam için beni tuttu. Bunun yetkililerin düşündüğü gibi basit talihsiz bir kazadan ibaret olmadığına, ablasının cinayete kurban gittiğine inanıyor."

"Anlıyorum." Concordia kaşlarını çattı. "Peki sizi şatoya getiren ne oldu?"

YAMEKA

"Soruşturmalarım sırasında görüştüğüm bir adam kadının ölümüyle Aldwick Şatosu'nda olanlar arasında bir bağlantı olduğunu ima etti. Bazı gözlemler yapmaya gelmiştim. Gerisini biliyorsunuz."

Concordia'nın dudakları büzüştü. "Sizinki fazlasıyla muammalı bir iş bayım. Tam da bu yüzden aramızdaki ortaklığı belgeleyerek güvence altına almamız beni rahatlatacakmış gibi hissediyorum."

Nedense Ambrose bu öneriyi fazlasıyla sinir bozucu buldu. "Kontrat yapmamız için herhangi bir neden olduğunu sanmıyorum."

Concordia'nın gözlüğünün üzerindeki biçimli kaşları çatıldı. "Bayan Oates'un hoş sözlerine rağmen, ben ve öğrencilerim bu evde birer misafir değiliz. Tanrı aşkına, burada olduğumuzdan ev sahibinin haberi bile yok."

"Stoner'la ilgili bir endişeniz olmasın."

Concordia bunu duymazdan geldi. "Bizi korumayı önerdiniz ve ben de kabul ettim çünkü bunun kızlarım için en iyisi olacağını düşünüyordum. Ancak aramızdaki ilişkiyi açıklığa kavuşturmayı tercih ederim. Ve bunu sağlayabilmek için sizi dedektif olarak tutmak bence en güzel çözüm."

Ambrose dirseklerini koltuğun kenarlarına dayayıp ellerini kavuşturdu. O Concordia'yı yatağa atmak istiyorken kadın onunla iş yapmaya kalkışıyordu. Aralarındaki ilişki pek iyiye gidiyor gibi görünmüyordu.

"Anlıyorum," dedi ifadesiz bir sesle. *Her zaman tutan bir cevap*, diye kendi kendini yatıştırdı.

"Mükemmel." Concordia belli ki onun,bu cevabını onaymış gibi algılayarak gülümsedi. "Pekâlâ o zaman, bu iş için

ne kadar alıyorsunuz? Sanırım şatodan getirdiğim parçaların bazıları para eder. Gümüş ve kristal karışımı bir tuzluk var, sanırım birkaç sterlin değeri vardır."

"Paramı çalıntı eşyalarla ödemeyi mi düşünüyorsunuz, Bayan Glade?"

Concordia kızardı ama gözlerini kaçırmadı. "Maalesef başka param yok. Ve bu koşullar altında şatoda çalıştığım günlerin karşılığında para alabilmem mümkün görünmüyor."

"Evet, sanırım doğru bir varsayım."

Concordia çenesini yukarı kaldırdı. "Hizmetlerinize karşılık sizin deyiminizle 'çalıntı eşyalar' kabul edemeyeceğinizi söylüyorsanız bayım başka alternatifler düşünmek zorunda kalacağım."

"Başka alternatifiniz yok, Bayan Glade. Ve bence bunu siz de en az benim kadar iyi biliyorsunuz."

Concordia derin bir nefes aldı. "Yine de-"

"Yine de beni tutmak istiyorsunuz, böylece kendinizi duruma hâkim hissedeceksiniz."

"Bu biraz kaba bir tarif oldu ama evet, sanırım doğru yaklaşım diyebiliriz."

"Tamam, Bayan Glade, bana ödemekte ısrar ediyorsanız iş teklifinizi burada resmen kabul ediyorum. Şimdi, ücretime gelince, hizmetlerim karşılığı para almadığımı bilmeniz gerekecek."

"Anlayamadım bayım."

"Ben iyilik karşılığı iş yaparım."

Concordia gerildi. "İyilik karşılığı mı?"

"Müşterilerimin çoğu hizmetlerimi krallığın sikkeleriyle karşılayabilecek durumda insanlar olmuyor. Bu yüzden epey zaman önce takas sistemi getirdim. Şöyle ki; ben müş-

YAMEKA

terilerimin istediği cevapları elde edeceği hizmetler sunuyorum, karşılığında bana gelecekte bir vakitte bunu ödeme vaadinde bulunuyorlar, bir gün gelir benim de onlara işim düşerse."

"Çoğunlukla ne tür iyilikler istiyorsunuz?" diye sordu Concordia buz gibi.

"Değişiyor. Bazen ilgiye ihtiyacım oluyor. Bazen mala ve hizmete. Mesela birkaç sene önce varlıklı bir evin hizmetlisi tarafından tutuldum. Benden ev sahibinin özel işleriyle ilgili birtakım sorularına cevap bulmamı rica etti. Bir soruşturma yürütüp işvereninin gerçekten kötü bir kulübün üyesi olduğunu onayladığımda bu işverenle daha fazla çalışamayacağına karar verdi. Kendisi ve çok iyi bir bahçıvan olan, alet edevat kullanmayı iyi bilen kocası burada onlara teklif ettiğim işi kabul etti."

"Bay ve Bayan Oates size bu yüzden mi hizmet ediyor?"

Ambrose başıyla onayladı. "Nan, hizmetli kız da onlarla birlikte geldi. Bayan Oates'un kuzeni. Gayet iyi oldu."

Concordia yavaşça boğazını temizledi. "Yani Bay ve Bayan Oates'u siz tuttunuz, öyle mi? Bu kararı alırken Bay Stoner'a sormadınız?"

"Stoner'ın hiçbir itirazı olmadı, anlayacağınız yeni elemanlara ihtiyacımız vardı."

"Evin sahibinin eve eleman almak kadar önemli bir kararı başka birinin eline bırakması bana biraz tuhaf geldi açıkçası."

"Stoner evin yönetiminden ziyade, akademik araştırmalarla ilgilenir, yani yazıları ve seyahatleriyle."

"Bay Stoner buraya ne sıklıkta gelir?"

"Stoner canı ne zaman isterse o zaman gelir ve gider."

"Sizin için çok iyi olmalı," dedi Concordia kuru bir sesle. "Görünüşe bakılırsa hiç para ödemeden koca bir evin bütün lüksünün ve avantajlarının keyfini çıkarıyorsunuz."

"Biz durumu çok iyi idare ettik." Öne eğilip çatalını eline aldı. "Konu değişmeden evvel söylemeye çalıştığım gibi, ablasının ölümünü araştırmam için beni tutan bu son kadının bir dükkânı var. Bana bir gün gerektiğinde güneş şemsiyesi vermeye söz verdi."

"Yüce Tanrım." Concordia gözlerini kırpıştırdı. "Güneş şemsiyesini ne yapacaksınız ki?"

"Kim bilebilir."

"Bazı yönleriyle bu tür bir iş yürütmek her şeyden evvel fazlasıyla sıra dışı görünüyor."

"Ben kendimi o yönde görmüyorum."

"Belli." İç çekti. "Tamam, işinizi nasıl yürüttüğünüzü sanırım anladım. Profesyonel bir öğretmenden ne gibi bir iyilik arzulayabilirsiniz?"

"Hiçbir fikrim yok." İyice sinirlenerek çatalını yerine bıraktı ve kadını yıldırmayı umarak devam etti. "Daha önce hiçbir öğretmen tarafından tutulmadım. Bu konuyu biraz düşünmem gerekecek. Sizin için uygun bir ödeme şekli aklıma geldiğinde bildiririm. Bu arada beni tuttuğunuzu bilin."

Concordia yıldırma çabasını fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Anlaştık o zaman," dedi huzur dolu bir tatminle. "Şu andan itibaren beni işvereniniz olarak görebilirsiniz."

"Burada işler öyle yürümüyor, Concordia."

"Mantık çok basit. Sizi bir araştırma yapmanız için tuttum. Artık ortaklığımızın türü belirlendiğine göre müşteriniz olarak şunu belirtmek istiyorum; bu vakayla ilgili bilgilendirilmek ve vakaya dahil olmak isterim."

YAMEKA

"Ben müşterilerimin vakalarıma dahil olmasına izin vermem," dedi Ambrose mesafeli bir sesle.

"Ben sıradan müşterilerinizden biri değilim, bayım. Aslına bakarsanız vakanıza çoktan dibine kadar dahil olmuş durumdayım. Hatta Aldwick Şatosu'nda kendim birtakım araştırmalar yapmasaydım, bu kaçış planını zaten başlatmazdım."

"Bu kadarına dahil olmanıza izin verdim ancak-"

"Üstelik size Larkin'in yaptıklarıyla ilgili çok değerli bilgiler aktarmayı başardım."

Bunun sonu iyi değildi.

"Hah," dedi. Cevabının akıllıca bir yanı yoktu ama daha iyi bir şey bulamamıştı.

"Bu cevabı onay olarak kabul ediyorum," dedi Concordia. "Dahası işler ilerlediğinde öyle bir hale gelebilir ki kızlar ve ben, size daha da işinize yarayacak başka detaylar, başka gözlemler hatırlayıp aktarabiliriz. Bunu inkâr edebilir misiniz?"

"Hayır."

Concordia oldukça tatminkâr bir bakışla gülümsedi.

Ambrose kaşlarını kaldırdı. "Bu arada öğreniyorum ki insan asla profesyonel eğitmenlerle fikir savaşına girmemeli."

Bu söz Concordia'nın hoşuna gitti. "Şimdi ilişkimizin sınırları belirlendiğine göre, bence artık daha önemli konulara geçebiliriz."

"Ne gibi?" diye mırıldandı Ambrose.

"Vakayı çözmek gibi tabii ki. Bir sonraki adımınız ne olacak?"

Ambrose'un o an tek yapmak istediği ayağa kalkıp masanın diğer tarafına geçmek, Concordia'yı sandalyeden kal-

dırıp kadını bir zafer ifadesiyle dolu yüzünü öpücüklere boğmaktı.

Ama kendini şu anda kadını tek ilgilendiren şeymiş gibi görünen konuya geri dönmeye zorladı.

"Bana bu işi Bayan Jervis'in işlettiği bir acenteden bulduğunuzu söylediniz."

"Evet, doğru."

"Talihsiz Bayan Barlett'ı da aynı acentenin göndermiş olması mümkün mü?"

Concordia şaşkınlıkla ona baktı. "Bilmiyorum. Hiç aklıma gelmemişti. Neden sordunuz?"

"Eğer Bayan Barlett de, siz de işinizi Jervis'in acentesi aracılığıyla bulduysanız arada ilginç bir tür bağ var demektir."

"Yüce Tanrım. Bana Bayan Jervis'in de bu işlerin içinde olabileceğini söylemeyin."

"Şu an için hiçbir fikrim yok ama konuya el atmayı düşünüyorum. Sizde şirketin adresi var mı?"

"Evet, tabii. Ama öyle kapıdan içeri dalıp Bayan Barlett ya da şatodaki işle ilgili sorular yöneltmeniz doğru olmaz. Bayan Jervis bir şekilde Larkin'in işlerine bulaşmışsa şüphelenecek ve Larkin'i uyaracaktır."

"İster inanın, ister inanmayın bu olasılık benim de aklımdan geçti."

"Doğal olarak." Concordia burnunu kırıştırdı, ardından demliğe uzandı. "Size işinizi nasıl yapacağınızı anlatmaya çalıştığım için bağışlayın, bayım. Sanırım içimdeki öğretmeni susturamıyorum. Direktif verme fırsatı yakaladığımda dayanamıyorum."

Ambrose kahkahalarla sarsıldı. "Alınmıyorum, merak etmeyin."

YAMEKA

"Peki bundan sonra neler yapacağınızı sorsam?"

"İşe Jervis'in dosyalarını incelemekle başlayacağım."

"O dosyalara göz atmanıza izin vereceğini hiç sanmam."

"Ondan izin almam gerekmiyor."

Concordia'nın fincanı yarı yolda dondu. "Kendisi orada yokken bürosuna gireceksiniz!"

"Bence bu en verimli yaklaşım olur. Ama sanırım yarın geceye dek bekleyeceğim. Bu akşam Larkin hakkında bir şeyler bilen bir tanıdıkla konuşacağım. Ayrıca yağmur bütün gün devam edeceğe benziyor."

Concordia gözlerini ona dikti. "Havanın bu işle ne ilgisi var ki?"

Ambrose omuz silkti. "Mümkünse bu tür işleri yağmurlu gecelerde yapmamayı tercih ederim. Geride ayak izi bırakma riski çok daha yüksek olur."

"Anladım." Concordia biraz şaşırmış gibi bakıyordu. "Şey, havanın durumu ne olursa olsun planınız riskli görünüyor, bayım. Ya yakalanırsanız?"

Ambrose parmağını havaya kaldırdı. "Bakın, şimdi bu kısım planımın şeytanî yönü. Tutuklanmaya hiç niyetim yok."

Concordia kınayan bakışlarla kaşlarını çattı. "Bu tür işlerde uzmanmış gibi görünüyorsunuz."

"Bu tür yetenekler benim işimde çok faydalı."

"İtiraf etmeliyim, bulmaca gibisiniz bayım."

"Bu konuda eşitiz, Bayan Glade. Çünkü siz de benim için büyük bir muammasınız. Laf ilginç sorulara gelmişken şatodaki işi kabul ettiğinizi çünkü kısa süre önce bir kız okulundaki görevinizden uzaklaştırıldığınızı söylemiştiniz."

Concordia'nın çenesi gerildi ama sesi sakin ve heyecandan uzaktı. "Doğru. Ve bana durumun gizli tutulacağı söylendi."

"İşinize son vermelerinin nedeni neydi?"

Concordia elindeki kızarmış ekmeği indirip düşünceli düşünceli ona baktı. "Benim daha önceki işimden neden uzaklaştırıldığımı bilmenizin bu konuya herhangi bir katkısı olacağını sanmıyorum, bayım."

Ambrose anlayışla başını salladı. "İşin içinde bir erkek vardı demek."

Concordia kucağındaki peçeteyi buruştururken öfkesi gözlerine yansıdı. "Tabii hemen böyle bir sonuca varırsınız. Çok bariz bir durum, değil mi? Bir kadının ismini lekelemek bu kadar kolay çünkü, bir öğretmeni mahvetmekse çok daha kolay. Aşk ilişkisi söylentileri, uygunsuz bir durumda yakalanma, hatta ufacık düşüncesizce bir davranış ve insan bir anda bütün kariyerinin yerle bir olduğunu görür."

"Bağışlayın, amacım kötü anıları depreştirmek değildi."

"Yok canım. Amacınız tam da buydu. Hiç şüphesiz öfkelenip size bilmek istediklerinizin hepsini dökeceğimi sandınız. Ve evet, başardınız. Bilginiz olsun diye belirtiyorum, benim durumum herhangi bir adamla uygunsuz bir aşk ilişkisi *içermiyordu*."

"O zaman bir kadınla mı?"

Concordia hiç kırpmadan gözlerini ona dikti. Ardından hafif, şen bir kahkaha patlattı.

Ambrose onu ilk kez gülerken görüyordu. Büyülenmişti.

Concordia telaşla peçeyle ağzını örttü. "Affedersiniz," diye mırıldandı peçeteye doğru.

Ambrose boş tabağını kenara itip masanın üzerinde kollarını kavuşturdu. "Sorumu komik mi buldunuz?"

"Soruyu değil." Kendini toplayıp peçeteyi indirdi. "Öyle sıradan bir şeymiş gibi sordunuz ki hazırlıksız yakalandım.

YAMEKA

Çok az beyefendi iki kadın arasında bir aşk ilişkisi olasılığını bu kadar şey bir havayla sorabilir..." Durdu. "Soğukkanlı diyebilir miyiz?"

"Epey hayat tecrübem var, Bayan Glade. Bazı aşkların, bazı tutkuların geleneksel yolu izlemediğini bilirim. Elimde olmadan gördüm ki siz de benim soruma hiç şaşırmadınız, sadece eğlendiniz."

Concordia soruyu geçiştirir gibi elini savurdu ve sepetten bir ekmek daha seçti. "Ben çoğu insanın geleneklere oldukça aykırı diye nitelendireceği bir ortamda yetiştim."

"Ben de."

Concordia uzun, inceleyen bakışlarla ona baktı. Ambrose kendini görünmez bir tartıda tartılıyormuş gibi hissetti. Sonunda Concordia ekmeğinden kalan parçayı tabağına koyup geriye yaslandığında sınavı geçtiğini düşündü.

"Açık görüşlülüğünüzü anlıyor ve takdir ediyorum," dedi. "Ancak büyük bir dürüstlükle söylüyorum, işimi uygunsuz bir ilişki nedeniyle kaybetmedim. Sorunlarımın kaynağı az önce bahsettiğim geleneklere aykırı yetişme tarzımdı."

"Anlıyorum."

"Her şeyin yanında şunu da bilmelisiniz ki sizi kiralayan kadın, bütün profesyonel yaşamını, geçmişini kendi işverenlerinden gizleyerek geçirdi."

"Sohbet gittikçe daha heyecan verici olmaya başladı, Bayan Glade."

"Üzülerek söylüyorum ki başka seçeneğim yoktu," diye devam etti, zoraki bir sakinlikle. "Bildiğiniz gibi kadınların çalışabileceği çok az alan var. Benimki gibi bir geçmiş sahip olanlarınsa fırsat aralığı çok daha dar."

"İster inanın ister inanmayın, halinizi anlıyorum."

"Kız okulundaki görevimi elde edebilmek için sahte isim kullandım. Irene Colby. Daha öncekilerde gayet güzel işe yaramıştı. Ama bu kez olmadı. Nasılsa asıl ismimi keşfettiler ve keşfettikleri an tabii ki işten attılar."

Acılı bir hikâyeydi ama Ambrose elinde olmadan gülümsedi. "Demek iş bulabilmek için birkaç kez sahte isim kullandınız? Ne kadar yaratıcısınız, Bayan Glade. Becerinizi takdir ettim. Peki ya aileniz? Onlar da sizin gibi sıra dışı mı?"

"Hiç yakınım yok artık bayım. Annemle babam on sene önce, ben on altı yaşındayken öldü. Baba tarafından birkaç kuzenim var sanırım ama hiç tanışmadım. Beni ailenin meşru üyesi olarak görmüyorlar."

"Neden?"

"Büyük olasılıkla *meşru* olmadığımdan," dedi umursamaz bir tavırla.

Fazla umursamaz bir tavır, diye geçirdi içinden Ambrose. "Yine o geleneklere aykırı yetiştirilme tarzından mı?"

"Hı hı. Evet." Ambrose'u incelemek için başını yana eğdi. "Konuyu kapatmayı düşünmüyorsunuz sanırım, öyle mi?"

"Cevaplardan hoşlandığımı size söylemiştim."

Concordia kafasından ölümcül derecede önemli bir şeyler geçiyormuş gibi durdu, ardından bir karara vardı.

"Annemle babam özgür düşünceleriyle nam salmış insanlardı, Bay Wells. Evliliğe inanmıyorlardı, büyük olasılıkla birbirleriyle tanıştıklarında ikisi de başkasıyla evli ve mutsuz olduklarından. Evlilik kurumunu bir kafes gibi görüyorlardı, fazlasıyla acımasız ve özellikle kadınları kısıtlayan bir kafes."

"Anladım."

"Anladığınızı sanmıyorum." Ambrose'a geçmişini deşmeyi bırakmasını öğütleyen, çelik gibi bir gülümsemeyle mey-

YAMEKA

dan okudu. "Babamın ismi William Gilmore Glade. Anneminki de Sybil Marlowe."

İsimler Ambrose'un zihninde bir şeyler çağrıştırdı. Eski skandalı hatırlaması birkaç saniye sürdü.

"Kristal Hamle Cemiyeti'ni kuran Marlowe ve Glade'den bahsetmiyoruz, değil mi?" diye sordu, elinde olmadan heyecanlanarak.

"Bakıyorum sizin de haberiniz olmuş."

"On sene önce Marlowe, Glade ve Kristal Hamle Cemiyeti'nden herkesin haberi vardı."

Concordia'nın dudakları gerildi. "Cemiyet feshedildiğinde sansasyonel basında birkaç makale yazılmış, Cemiyet'in içinde dönen faaliyetlerin sözde skandallar yaratan şok edici detaylarına değinilmişti."

"Bazılarını hatırlıyorum."

"Yazılanların çoğu saçmalıktan ibaretti."

"Her zamanki gibi." Ambrose konuyu geçiştirir gibi elini savurdu. "Basının doğru haber aktarmadığını herkes biliyor. Skandallar ve söylentilerden kazanıyorlar, gerçeklerden değil." Hafifçe kaşlarını çatarak durdu. "Cemiyet neden feshedildi?"

"Annemle babamın Amerika'da bir kar fırtınasında hayatlarını kaybettiği duyulur duyulmaz Cemiyet parçalandı," dedi Concordia alçak sesle. "Cemiyet'in kurucuları ve liderleri onlardı. Onlar olmayınca Cemiyet amacını ve yönünü kaybetti."

"Annenizle babanız Amerika'ya ne için gitmişti?"

"Orada kardeş bir cemiyet kurmak için Amerika'ya bir deniz yolculuğu yaptılar." Fincanını eline aldı. "Amerika'nın özgür düşünce felsefelerine daha ılımlı yaklaşacağına inanıyorlardı."

"O kadar genç yaşta anne babanızı kaybetmenize çok üzüldüm," diye ekledi Ambrose. "Sizin çok zor olmuştur."

"Evet."

Gelen tek kelimelik cevap kısacık ve duygusuzdu. Concordia'nın yüzünde sakin, örtülü bir ifade vardı. Ama Ambrose kadının gittikçe gerildiğini biliyordu. Ambrose'un durumu alaya almasını ya da kınamasını bekliyor gibiydi.

"Kristal Hamle Cemiyeti'nin felsefesini çok iyi bilmiyorum," dedi kelimelerini dikkatle seçerek. "Ancak sanıyorum anne babanız bazılarının, cinsiyetler arası ilişkilerde olağanüstü geniş, diyeceği bir bakış açısı savunuyordu."

"Basın sağ olsun, Cemiyet hakkında herkes bir tek bunu hatırlıyor," dedi Concordia aniden celallenerek. "Annemle babam başka konularda da oldukça ileri görüşlüydü. Mesela kadınların erkeklerle eşit seviyede eğitim alması gerektiğini savunuyorlardı. Kızların kolejlere, üniversitelere alınmasını, kızlara erkeklerle eşit iş fırsatlar tanınmasını."

"Anladım."

"Annemin hayali tıp okumakmış." Concordia kendini çabucak toparlayıp bir anda bastıran acı ve öfkesini maskeledi. "Başvurusu kabul edilmediğinde ailesi sevmediği bir adamla onu zorla evlendirmiş."

"Peki ya babanız?"

"Babam çok zeki bir adamdı, her tür modern düşünceye açık bir filozof ve bilimadamıydı. O da mutsuz bir evlilik yapmış. Anneme, kadın hakları üzerine bir konuşma yaptığı sırada rastlamış." Gülümsemesi tuhaf bir biçimde özlem doluydu. "Hep ilk bakışta birbirlerine âşık olduklarını söylerlerdi."

"Ses tonunuzdan bu efsaneye inanmadığını çıkarıyorum."

YAMEKA

"Tam tersi. Annemle babam ilk bakışta aşkın varlığının kanıtıydı. Ama onlar bedelini çok ağır ödemiş. İki evlilik yıkılmış, mutlu olabilmek için koca bir skandal yaratmışlar."

"Ve size gayrimeşruluk gibi bir yük yüklemişler."

Concordia neşeden uzak, hafif bir kahkaha attı. "O yüklerin en hafifi. Asıl sorun insanların benim o Cemiyet'in içinde büyüdüğümü keşfettiğinde birtakım varsayımlar yapmasıyla başlıyor."

"Bu varsayımlar sizin kişiliğinizle mi ilgili oluyor?"

"Kesinlikle, Bay Wells." Fincanı sertçe tabağa koyduğunda porselen şangırdadı. "İnsanlar, William Gilmore Glade ve Sybil Marlowe'un çocuğu olduğumu keşfettiğinde benim de cinsiyetler arası ilişkiler konusunda aynı modern felsefeyi benimsediğim kanaatine varıyor."

"İşverenlerinizden geçmişinizi saklamak için neden o kadar uzun boylu hilelere başvurduğunuzu şimdi daha iyi anlıyorum."

"Bu tür modern kavrayışlarla yetiştirilmiş bir öğretmen tutmak isteyecek çok az insan var. Ve az önce değindiğim gibi kız okulunda geçmişim keşfedildiğinde hemen işten atıldım."

Ambrose biraz düşündü. "Alexander Larkin'in amaçları için biçilmez kaftandınız, değil mi?"

"Efendim?"

"Umutsuzca iş arıyordunuz ve hiçbir aile bağınız yoktu. Larkin'in sizinle işi bittiğinde ortadan yok olsaydınız kimse sizi arayıp sormayacaktı."

Concordia ürperdi. "Dehşet verici."

"Acaba Bayan Barlett de aynı durumda mıydı?"

"Ne demek? Ah, anladım. Öyle görünüyor, değil mi? Benim bildiğim kadarıyla şatodan yok oldu ve kimse onu aramaya gelmedi." Concordia durakladı. "Evet, beni de kimse gelip aramayacaktı. Sonuçta ben sıradan bir öğretmenim. Çoğu zaman gözardı edilirim."

Ambrose içinde o tanıdık çözümleme duygusunun harekete geçtiğini hissederek hafif hafif başıyla onu onayladı. Aradığı cevapları bulmaya başladığında hep bu duyguyu hissederdi.

"Bir şeyler bana bu işin anahtarının siz olduğunu söylüyor, Concordia," dedi yumuşacık bir sesle. "Sanırım iş size geldiğinde Larkin hayatının hatasını yaptı, onu alaşağı edebilecek bir hata."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir öğretmenin nelere kâdir olduğunu kestiremedi."

YAMEKA

10

Hancının karısı, kocasını didik didik sorgulayan adamdan hiç hoşlanmamıştı. Adam az önce mütevazı işletmelerine hor gören bakışlarla elini kolunu sallayarak daldığından değil. Bu işi çok uzun zamandır yapıyordu. Onun tertemiz, saygın hanını ahır gibi kullanan varlıklı, burnu havada beylerin varlığını inkâr edemezdi. Ancak bunlar en kötü, içip sarhoş olur, içki servisini yapan kıza sarkıntılık eder, bazen de çarşafları leş ederlerdi. Ama bu adam farklıydı. Bu şık adamın diğerlerinin işlediği minik kabahatleri işleyeceğinden şüpheliydi. Adam tertemiz ve düzgün kılıklıydı. Bir gece önce ta Londra'dan gelmiş, geceyi Aldwick Şatosu yakınlarında bir köyde geçirmiş, bu sabah harabeleri dolaşmış, ardından etrafta gezip soruşturma yapmak üzere bir araba kiralamıştı.

Ancak onca zaman mahallede takılmış olmasına rağmen paltosunda tek bir toz bile görünmüyordu. Gömleğinin yakası tertemiz ve ütülüydü.

Fazla temiz, diye geçirdi aklından. O ve kocasının işlettiği hanlara benzer yerlerin temizliğine güvenmediğinden kendi çarşafı ve havlusuyla dolanan cinsten.

Ned adamla konuşurken bürosuna geçip hesaplarla uğraşıyormuş gibi yaptı. Ama kapısı açıktı. Göz ucuyla en öndeki masayı görebiliyor, konuşulan her şeyi duyuyordu.

"Demek dört genç hanım ve öğretmenleri geceyi burada geçirdi?" Londra'dan gelen adam masaya birkaç bozukluk fırlattı. "Dün sabah da erkenden gittiler?"

Ned paraya dokunmadı. "Sabah treniyle Londra'ya gideceklerinden bahsediyorlardı."

"Şatodaki yangının bahsi hiç geçti mi?" diye sordu yabancı sertçe.

"Hayır, efendim. Eski şato buradan epey uzakta. Yangın haberini ancak dün hanımlar istasyona gitmek üzere çıktıktan sonra aldık." Ned ciddi bakışlarla başını iki yana salladı. "Şatonun yangında yerle bir olduğunu ve birkaç kişinin öldüğünü duyduk."

"Tam rakam verecek olursak iki adam." Yabancının ses tonunda sanki adamların ölmesi bir felaket değil de kendi başına açılmış bir belaymış gibi bir tını vardı. "Nasıl öldükleri bir gizem gerçi."

"Anlayamadım efendim?"

"Boşver, seni ilgilendiren bir şey değil. Hanımlar ve öğretmenleriyle ilgili bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

"Hayır, efendim. Dediğim gibi çok geç geldiler ve erkenden çıkıp gittiler."

YAMEKA

Yabancının çenesini yamuldu. "Acaba kahrolası atları ne halt ettiler?" diye sordu Ned'den ziyade kendi kendine sorar gibi.

"Bakın bunu söyleyebilirim, efendim," dedi Ned. "İstasyonun yanındaki işçilerin ahırına bıraktılar."

Adam masaya birkaç bozukluk daha fırlattı. "Öğretmen kendisiyle kızların kullandığı odaların parasını nasıl ödedi? Parası var mıydı?"

"Kadının parası olup olmadığını bilmiyorum, bayım." Ned umursamaz bir tavırla omzunu kaldırdı. "Hesabı o ödemedi."

Beyin yüzündeki ifade neredeyse hiç değişmedi, sadece kirpikleri hafifçe kıpırdadı ama hancının karısı aniden nefes alamadığını hissetti.

"Odaların parasını kim ödedi o zaman?" diye sordu Londra'dan gelen adam, ölümcül yumuşaklıkta bir sesle.

"Öğretmenin onları koruması için tuttuğu adam ödedi, onlar yola çıktıktan sonra," dedi Ned, inanılmaz bir soğukkanlılıkla.

Yabancının eli aniden altın saplı bastonunu sıkıca kavradı. Ned'i bir ölününki kadar buz gibi gözlerle süzdü. "Kendine koruma görevlisi mi tutmuştu?"

"Bana çok mantıklı geldi. Sonuçta öğrencileriyle birlikte gece yolculuğu yapıyordu."

"Koruma görevlisinin adı neydi?"

"Smith'ti galiba." Ned kayıt defterini açıp parmağını sayfada dolaştırdı. "Evet, işte burada, Bay Smith. Ona beş numaralı odayı verdim. Öğretmen ve öğrencilerine de üç ve dört numaralı odaları."

"Göreyim bakayım." Adam hızlı, kıvrak bir hareketle kayıt defterini kapıp sayfada yazan ismi inceledi. "Yazısı öğretmenin yazısıyla aynı."

"Kayıt defterini hepsi adına öğretmen doldurdu; kızlar, kendi ve Smith için."

"Smith'i bana tarif et."

Ned yine omuz silkti. "Hiçbir özelliği olmayan bir adam. Orta boylu, derim. Sıradan görünümlü, doğruyu söylemek gerekirse." Omzunun üzerinden arkaya baktı. "Lizzie, geçen gece kalan kızlarla öğretmene eşlik eden adamı hatırlayabiliyor musun?"

Kadın sanki soru onu çok önemli bir işten alıkoyuyormuş gibi yavaşça döndü.

"Sanırım kahverengi saçlıydı," dedi kibarca.

"Tek hatırlayabildiğin bu mu?" dedi yabancı öfkeyle.

"Korkarım evet, bayım. Ned'in de dediği gibi adamın özel hiçbir yanı yoktu."

"Kadın yangında nereden bir koruma görevlisi bulur da kiralar?" diye sordu adam.

İkisi de kibar bir yüz takınarak boş bakışlarla adama bakıp hiçbir yorumda bulunmadı.

"Vaktimi boşa harcıyorum," diye mırıldandı adam.

Başka kelime etmeden topuklarının üzerinde döndü, handan dışarı çıktı ve kendisini bekleyen arabaya bindi.

Ned masanın üzerindeki bozuklukları avuçlayıp büroya yürüdü. Güven verir gibi elini Lizzi'nin omzuna yasladı. Birlikte arabanın bahçeden çıkıp köy yoluna ve istasyona doğru dönüşünü izlediler.

"Bay Smith, biri gelip öğretmenle ilgili sorular sorabilir derken haklıymış," dedi Ned.

Karısı ürperdi. "Tanrı'ya şükür Smith sana verdiği para karşılığında bizden yalan söylememizi istemedi. Bu adamı kandırmanın kolay olacağını hiç sanmam."

YAMEKA

Smith'in dün onlardan rica ettiği şey basit ve apaçıktı. Adam tezgâhın üzerine on sterlin koymuş ve Ned'le çok kibar bir sesle konuşmuştu. *"Size sorular soracaklar. Gelenlere gönül rahatlığıyla öğretmenin Londra'ya giden trene binene kadar onları korumam için beni tuttuğunu söyleyebilirsin. Ama beni tarif ederken olabildiğince muğlak laflar edersen çok sevinirim."*

"Aslına bakarsan tabii ki yalan söyledik," dedi Ned. "Londra'dan gelen adama Bay Smith'in hiçbir özel yanı olmadığını söyledik."

"Yoktu da," dedi karısı. "En azından yüz hatları ya da boyuyla ilgili belirgin bir özelliği yoktu."

"Ama onda başka bir şey vardı..." Ned cümlesini tamamlamadan yarım bıraktı.

Söze ne gerek, diye düşündü karısı. Bu işi o kadar uzun zamandır yapıyorlardı ki artık insan sarrafı olmuşlardı. Bay Smith'te gerçekten bir şeyler vardı, çok tehlikeli bir şeyler. Ama öğretmen ona güveniniş görünüyordu, belli ki kadına oldukça uygundu. Çünkü öğretmende de bir gariplik vardı.

Lizzie kadında hayvanlar âleminde yavrularının tehlikede olduğunu sezen bir dişinin kararlı ve keskin bakışlarını görmüştü.

Uzanıp Ned'in elini tuttu. "Boşver, bitti gitti, en azından işin bizimle ilgili kısmı sona erdi ve şikâyet edecek bir şeyimiz yok. Güzel kâr ettik."

"Doğru."

"O zaman hâlâ canını sıkan ne?"

Ned derin bir iç çekti. "Bay Smith'in işin başında neden bizden yalan söylememizi istemediğini merak ediyorum. Dün sabah tezgâhın üzerine koyduğu parayı görünce bizden hem kendisi, hem de yanındakilerle ilgili hiçbir bilgi vermememizi isteyeceğini sanmıştım."

"Ama adam bizden sadece kendisini tarif ederken olabildiğince az şey söylememizi istedi. Tuhaf, değil mi? On sterlin bu kadar ufak bir rica için oldukça fazla bir para."

"İçimden bir his," dedi Ned yavaşça, "Bay Smith'in Londra'dan gelen adamın öğretmen ve öğrencilerinin bir koruma görevlisi tuttuğunu bildiğinden emin olmak istediğini söylüyor."

"Neden ki?"

"Belki de adamı uyarmak ve vazgeçirmek istiyordu." Ned ensesini kaşıdı. "Fakat başka bir olasılık daha var."

"Neymiş?"

"Smith şık adamı başka türlü yönlendirmek istiyor olabilir."

"Anlamadım."

"Aç bir kaplanın bir koyun sürüsüne saldırmak üzere olduğunu görürsen onu avından vazgeçirmenin bir yolu da burnunun dibine daha ilginç bir av kokusu yerleştirmektir."

Kadın kocasının eline sıkı sıkı sarıldı. "Av sözünü kullanmak zorunda mısın?"

"Lafın gelişi söyledim, hayatım," dedi adam hemen teselli ederek.

"Keşke buna inanabilseydim." Kadın iç çekti. "Umarım bu adamların ikisini de bir daha hiç görmeyiz."

YAMEKA

11

"Mavi ve deniz yeşili elbiseler Edwina ve Theodora için mükemmel birer seçim," dedi Concordia. Kızlara ve ardından Bayan Oates'a baktı. "Sizce de öyle değil mi?"

Onu onaylayan mırıltılar geldi.

"Çok hoş," dedi Bayan Oates, gözlerinde sımsıcak bir beğeniyle Edwina ve Theodora'ya bakarak. "Elbiseler güzel sarı saçlarına çok uydu."

Edwina ve Theodora elbiseleri önlerinde tutup aynada kendilerine baktı. Yüzleri sevinçten ışıl ışıldı. Arkalarında Hannah ve Phoebe aynaya bakmak üzere kendi sıralarını bekliyordu.

Akşamüzeri saat beşti. Dün sabah sipariş edilen elbiselerin hepsi terziden daha gelmemişti ama az önce gelenler herkesin üzerini değiştirme ihtiyacını karşılamaya yetiyordu.

Ayrıca Bayan Oates, Oxford Sokak'taki büyük mağazalardan birine gidip bir dolu ayakkabı, şapka, eldiven ve iç çamaşırı almıştı.

Şimdiden kızların en iyi dostu olan Dante ve Beatrice keskin dişlerinin cici kıyafetlerin başına herhangi bir talihsiz kaza açmaması için geçici olarak koridora kapatılmıştı. Odadaki herkes heyecandan kıpır kıpırdı. Phoebe dışında. Londra'dan dönerken kimliğini gizlemek amacıyla alınan hırpani oğlan pantolonu ve gömleğinin içinde bir kenara çekilmiş öylece duruyordu.

"Hannah için sarı ve kahverengiyi seçmekte haklıymışsınız," dedi Bayan Oates, Hannah'nın aynanın önünde üzerine tuttuğu elbiseden oldukça hoşnut görünerek. "Renk gözlerine çok uydu."

"Eteklerindeki farbalalar da çok güzel," dedi Hannah. "Keşke Joan da görebilseydi."

Concordia, Hannah'nın sesinde duyduğu hüzünlü tondan hoşlanmadı. "Üzülme, yeni elbiseni çok yakında o da görecek."

Hannah'nın neşesi yerine geldi. "Onun da böyle bir elbisesi olabilse ne harika olurdu."

"Pek mümkün değil," dedi Edwina. "En azından Winslow'da olduğu sürece. Oradaki bütün öğrenciler o berbat gri elbiseleri giymek zorunda. Sen de biliyorsun."

"Evet ama on yedisine bastığında oradan çıkacak, o zaman onun da benimki gibi bir elbisesi olabilir," diye diretti Hannah.

"Joan, Winslow'a giden diğer kızların çoğu gibi ya öğretmen, ya da mürebbiye olacak," dedi Theodora incecik bir sesle. "Bu tür işlerde çalışan kadınlar bu tür hoş giysiler giymez."

YAMEKA

Hannah'nın alt dudağı kıvrıldı. Birkaç kez sertçe gözlerini kırpıştırdı.

"Lütfen ağlama hayatım." Concordia kızın parmakları arasına bir mendil sıkıştırdı. "Bu işler sona erdiğinde Joan'la ilgileneceğiz."

Hannah gözlerindeki yaşı temizledi. "Teşekkürler, Bayan Glade."

"Şimdi şu güzel ayakkabıları dene de keyfin yerine gelsin," dedi Bayan Oates elindeki bir çift tokalı sarı çizmeyi uzatırken. "Elbisene çok uyacak."

Concordia, Phoebe'ye baktı. "Sen pembe elbisen hakkında ne düşünüyorsun?"

Phoebe elbiseye bakıp kaşlarını çattı. "Ben tekrar elbise giymeye başlamak istemiyorum. Pantolonumu tercih ederim."

"Evet, pantolonla oldukça cesur görünüyorsun," dedi Concordia sakin bir tonla. "İstediğin zaman onları yine giyebilirsin. Arada bir değişiklik isteyecek olursan pembe elbiseye ne dersin?"

Yeniden elbise giymek zorunda olmadığını öğrenince sakinleşen Phoebe elbiseyi alıcı gözle şöyle bir süzdü. "Çay saatlerinde giyebilirim, sanırım."

"Tamam o zaman, bu iş de halloldu."

Bayan Oates bilmiş bilmiş başını salladı. "Sanırım elbiselerin birkaç yerinin bastırılması gerekecek ama Nan'in eli iğne ipliğe epey yatkındır. Gelip bir bakması için çağırayım."

Concordia açılmamış paketlere doğru elini savurdu. "Haydi bakalım, artık ayakkabılarla eldivenleri deneme zamanı, hanımlar."

Edwina, Theodora, Hannah ve Phoebe paketlere girişti.

Concordia, Bayan Oates'un yanına geçti. Birlikte kızların eldivenleri denemesini seyrettiler.

"Size minnettarım, Bayan Oates," diye mırıldandı Concordia. "Alışveriş işini çok iyi becerdiniz."

"Rica ederim," diye kıkırdadı Bayan Oates. "Çok keyif alarak yaptım."

"Söylemeden edemeyeceğim, terzinin bunca elbiseyi bu kadar kısa sürede teslim edebilmesine çok şaşırdım. Bu siparişi zamanında bitirebilmek için diğer siparişlerini ertelemek zorunda kalmış olmalı."

Bayan Oates bilmiş bilmiş kaşlarını kaldırdı. "Eminim tam dediğiniz gibi yapmıştır."

"Terzi Bay Wells'in dostu filan mı?" diye sordu Concordia ses tonunu bozmadan.

"Eski bir müşterisi demek daha doğru olur. Hiç şüphesiz sonunda borcunu ödeyebilmiş olmaktan memnundur."

Concordia afallayarak pahalı elbiselere baktı. "Yüce Tanrım, Bay Wells'in yaptığı işe karşılık istediği para bu elbiselerin değerine mi eşit?"

"Hayır, hayır, Bayan Glade." Bayan Oates kıkırdayarak elini savurdu. "Bay Wells elbiselerin parasının tamamını ödedi. İstediği tek şey elbiselerin dikilip en kısa sürede teslim edilmesiydi. Terzi onunla olan hesabını bu şekilde kapattı."

"Anlıyorum. Bay Wells çok garip bir yöntemle iş yapıyor, değil mi?"

"Evet, Bayan Glade, bakın bu doğru işte."

"Kafamın kurcalayan bir şey var, Bayan Oates."

"Nedir, Bayan Glade?"

YAMEKA

"Bay Wells hizmetleri karşılığı para almıyor, yerine sadece ihtiyacı olduğunda müşterilerinden iyilik yapmalarını bekliyorsa epey varlıklı biri olmalı."

"Geçimini sağlamakta güçlük çekmiyor, bu doğru."

"Yine de başka birinin evinde yaşıyor," diye ekledi Concordia.

"Ah, Bay Stoner onun burada yaşamasından şikâyetçi değil."

"Ama aralarında herhangi bir kan bağı filan yok?"

"Hayır, Bayan Glade. Hiçbir akrabalıkları yok. Sadece sıkı dostlar."

"*Çok* sıkı dostlar, belli ki."

"Evet. Öyleler, gerçekten *öyleler*."

"Bay Stoner belli ki Bay Wells'e çok güveniyor," dedi Concordia, olabildiğince laf almaya çalışarak.

Bayan Oates onu onaylar gibi yerinde sallandı. "Evet, öyle."

Çok sıkı dostlar. Concordia, Ambrose'un bir kadının diğer bir kadınla ilişkisi olma ihtimalini nasıl olağan değerlendirdiğini hatırladı. Bu konunun bu kadar olağan görünmesinin nedeni acaba adamın kendi hemcinslerine karşı duyduğu ilgiden olabilir miydi? Ambrose'la, Bay Stoner arasındaki tuhaf ilişkinin izahı işte bu olabilirdi.

Ancak bu durum Concordia açısından hiç iç açıcı sayılmazdı.

Öte yandan, *Ambrose Wells'le tutkulu bir ilişki yaşamayı filan umut etmiyorum,* diye hatırlattı kendine.

"Saate bakın," diyerek Bayan Oates ona döndüğünde Concordia irkildi. "Ne zaman bu kadar geç oldu? Gidip yemek için ne yapıyorlar, bakayım. İzninizle Bayan Glade, sizi ve genç hanımları yeni giysilerle baş başa bırakmalıyım."

Kadın kapıya doğru atıldı ve hemen ardından gözden kayboldu.

Concordia parmağıyla hafif hafif komodine vururken dalgın dalgın kızların ayakkabıların, çorapların ve elbiselerin birbirine uyup uymadığını tartışmasını dinledi.

Bu evde dönen tuhaf işlerle ilgili laf alabilmek için boşa uğraşmıştı. Görünen o ki, işe yarar bir bilgi edinmek istiyorsa işe daha nazik yaklaşması gerekecekti.

YAMEKA

12

Kütüphanenin kapısına vurulduğunda Ambrose, Fransız kapıların öte tarafındaki bahçeye bakarken daldığı dünyadan irkilerek sıyrıldı. Yavaşça meditasyonuna son verdi.

"Girin," dedi.

Arkasında kapının açıldığını duydu ama başını çevirmedi. Halıda, elleri dizlerinde bağdaş kurarak oturduğu yerden kımıldamadı.

Bayan Oates gırtlağını temizledi. "Böldüğüm için özür dilerim, efendim ama Bayan Glade'in Bay Stoner hakkında sorular sormaya başladığını bilmeniz gerek diye düşündüm."

"Bu kaçınılmazdı zaten, Bayan Oates. Şansınız yaver giderse ben başka işleri hallederken o bu muammayı çözmeye çalışıyor olacak."

"Yerinizde olsam Bayan Glade'in başka şeylerle oyalanıp burada neler döndüğünü öğrenmekten vazgeçeceğini düşünmezdim efendim."

"Teşekkürler, Bayan Oates. Bu uyarınızı aklımdan çıkarmayacağım."

"Çok iyi olur, efendim."

"Genç hanımlar elbiselerini beğendi mi?"

"Bayan Phoebe hariç evet efendim. Sanırım kız pantolonunu çok sevdi."

Adam gülümsedi. "Bizimki geleneklerden uzak bir ev. Burada istediği kadar pantolonla dolaşabilir."

"Evet efendim. Bu akşam yemeğini burada Bayan Glade ve hanımlarla birlikte mi yiyeceksiniz?"

"Dört gözle bekliyorum." Durakladı. "Ama misafirlerimiz yataklarına çekildikten sonra dışarı çıkmaya niyetliyim. Kimsenin beni beklemesine gerek yok. Epey geç döneceğim."

"Peki, Bay Wells."

Kapı sessizce kapandı. Ambrose bahçeye bakarak meditasyon yapmaya devam etti. Geçmiş zihninde dans etmeye başladı.

Üst katın arka penceresinden John Stoner'ın şık malikânesine girdiği gece, on sekizine daha yeni basmıştı. Hırsızlık yapmaya sokakta geçirdiği ilk gece başlamıştı. En yakın mezarlığa gitmiş, minik kilisenin arka kapısının kilidini kırmış ve şafak sökene kadar gecenin kalan kısmını sunağın arkasında geçirmişti.

O gece kendisini beklediğini bildiği rüyaları görmemek için uyumamıştı. O zaman bile biliyordu ki gecenin sundukları bütün hayatı boyunca peşinde olacaktı.

Büyükbabasının ve babasının yeni bir iş kurmadan evvel ona öğrettiklerini uygulamak için kendini zorladı. Bir plan yaptı. İşi bittiğinde birkaç gözyaşı dökmek için kendine izin verdi.

Ertesi sabah, Tanrı kendine yardım edenlere yardım eder, sözünü destur belleyip kilisenin gümüşlerinden birkaçını aşırdı. Bir duada geçtiği gibi kendine güzel bir çift şamdan ve iki kupa seçti, ardından aileden gelen yeteneklerini kullanmak üzere dünyaya açıldı. Aşırdıklarını nasıl rehin verip karşılığında para alacağını gayet iyi biliyordu. Büyükbabası ve babası geçmişte işleri iyi gitmediğinde sık sık rehine dükkânlarını ziyaret ederdi.

Sonuç olarak suç işleyen insanların içinde yaşamak epey işe yarıyormuş, diye geçirdi içinden John Stoner'ın yatak odasını incelemek üzere durduğunda. Sanki tam bu iş için yetiştirilmiş ve eğitilmişti. Nesillerdir dolandırıcılık, sahtekârlık, düzenbazlık yapan bir ailenin içinden geliyordu.

Oda beklediği gibi boştu. Araştırmalarını dikkatlice yürütmüş, plan yapmadan evvel John Stoner'ı bir haftaya yakın bir süre izlemişti. Bu süre içinde seçtiği kurbanın gençliğinin çoğunu Uzakdoğu'da geçirmiş bir âlim olduğunu öğrenmişti.

Bu gece hizmetlilerin izin günüydü. Kısa bir süre önce yaptığı gözlemde kütüphanenin ışıklarının hâlâ açık olduğunu görmüştü.

Perdenin arasından Stoner'ın üzerinde işli kahverengi bir sabahlıkla sıcacık şöminenin önünde oturduğunu gördü. Yanında bir kadeh şarap vardı ve kalın bir kitabı okumaya dalmıştı.

Ambrose çekmecelerden birini açtı. İlk gördüğü şey bir cep saatiydi. Ayışığının loşluğunda bile saatin altın kaplamasının ışıltısını hemen fark etti.

Saate uzandı.

Yan odaya açılan kapı aniden aralandı.

"Eminim gözleriniz ben sizin yaşınızdayken gördüğümden bile daha iyi görüyordur," dedi John Stoner karanlığın içinden.

İş üzerinde ilk yakalanışıydı ama Ambrose bu felaketin er ya da geç başına geleceğini biliyordu. Büyükbabası ve babasının ona öğrettiği gibi bu tür bir tatsızlığın provasını önceden yapmıştı. Ve hep ona öğütledikleri gibi bir değil, iki planı vardı.

Birinci, yani Kaçış Planı hız ve kıvraklığa dayanıyordu.

Saati almak şöyle dursun, durup düşünmedi bile. Açık pencereye, pencerenin çerçevesinden sallanan halata doğru atıldı. Yere inmesi bir saniyeden fazla sürmeyecekti.

Ama pencereye asla varamadı. Ayakları yerden kesildi. Yarım saniye sonra kendini sırtüstü yerde buldu. Düşmenin etkisiyle afalladı, nefesi kesildi.

"Kımıldama."

Emri es geçip derin bir nefes aldı ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Tek düşüncesi pencereye varmaktı.

Çizmenin içinden uzanan bir ayak, bileğine çelme taktı. Ambrose'u boylu boyunca yere yapıştırdı.

İkinci kez ayaklanmasına fırsat bırakmadan Stoner üzerine atılıp önce bir bileğini, ardından diğerini kavradı. Ambrose çırpındı. Rakibinden hem daha genç, hem daha güçlüydü. Dahası çaresizdi. Ama buna rağmen bir saniye sonra elleri arkasında bağlanmıştı.

İki ayağıyla adamı tekmeledi. Stoner aheste aheste yana çekildi.

"Azmin takdire şayan, genç adam ama seni serbest bırakmayacağım. En azından şimdilik." Stoner başını eğip ona baktı. "Asla bir kale duvarından aşağı sallanma. Bunun yerine duvarın altına bir tünel kaz."

Ambrose kendisini sersemletmeye başlayan panik duygusunu yenmeye çabaladı. Her iki duygunun da onu bir kurşun kadar çabuk mahvedebileceğinin farkındaydı.

Kaçış Planı İki'yi uygulamaya koyma zamanı. Konuşmaya başladı. Son sürat.

"Özür dilerim, bayım. O eski özdeyişi daha önce duyduğumu sanmıyorum. Shakespeare'den mi, yoksa Özdeyişlerden mi?"

Bu tür beylerin dünyasıyla iş yaparken kaptığı o sakin, laubali ama terbiyeli ses tonunu kullanmıştı. Bu ses tonunu kullanmasının amacı karşısındakine aynı çevreden geldiğini, onlardan biri olduğunu göstermekti.

Ve bu tamamıyla gerçekti. Büyükbabası ve babası tamamen kendi seçimleriyle sahtekâr ve düzenbaz olmuşlardı ancak doğuştan birer beyefendiydiler. Ambrose kişinin ait olduğu sınıfın, ahlâk seviyesinden çok daha önemli olduğunu çok iyi biliyordu.

Şansı biraz yaver giderse konuşarak bu işten paçayı sıyırabilirdi. Beyefendiler diğer beyefendileri hapse göndermekten hoşlanmazdı.

Stoner ellerini sabahlığının cebine daldırdı ve sanki hoşuna gitmiş gibi başını yana eğdi. "Aferin oğlum. Böyle bir vakitte bu tür kibar konuşmalar yapmak her hırsızın harcı değildir. Ayakların yerdeyken de, ya da daha doğrusu yerden kesildiğinde bile kafan çalışıyor ve önemli olan da bu."

Ambrose'un adamın ne dediği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ama en azından Stoner polis çağırmakla uğraşmayıp konuşmayı devam ettiriyordu.

"Bu talihsiz tanışma için sizden çok özür dilerim, efendim." Ambrose ihtiyatla doğruldu. "Sizi temin ederim, durum göründüğü gibi değil."

"Gerçekten mi?"

"Korkarım bu gecenin sorumlusu birkaç kadeh şarap ve dostlarla giriştiğim kötü bir bahis." Yüzünü buruşturdu. "Ortak noktası Oxford olan erkekler arasında işler nasıl döner bilirsiniz. İnsan kendisine meydan okunmasına dayanamıyor."

"Bahis ne üzerineydi?" Stoner gerçekten meraklanmış gibiydi.

"Dediğim gibi, bir grup arkadaş gece içtik. Aralarından biri, sanırım Kelbrook'tu, son zamanlarda sansasyonel basında yer alan hikâyelerin birinden bahsetti. Belki ilginizi çekmiştir. Sözüm ona varlıklı beylere dadanmış bir hırsız hakkında bir dolu saçmalık."

"Ah, evet, şimdi sen söyleyince hatırladım, o makalelerden bir ikisini okuduğumu hatırlıyorum. Sanırım yazan kişi sahtekâra 'Hayalet' ismini takmıştı."

Ambrose tiksintiyle homurdandı. "Sansasyonel basın bu hergeleleri okuyuculara daha da ilginç kılmak için onlara şık isimler takmaya bayılıyor."

"Doğru."

"Evet, her neyse size bahsettiğim Kelbrook bu Hayalet'ten bahsetti. Dostlarım ve ben başarılı bir hırsız gibi dav-

ranmanın ne kadar zor olabileceği konusunda tartışmaya başladık. Ben hiç de zor olmayacağını iddia ettim. Biri bana karşı çıktı. Kapışmaya başladık ve sonunda çok özür dilerim ki bu bahse girmiş bulundum."

"Anlıyorum. Bu deney için benim penceremi seçmene sebep olan nedir?"

Ambrose derin bir iç çekti. "Korkarım ki Hayalet'in tercih ettiği söylenen kurban tipine çok uygundunuz."

Stoner kıkırdadı. "Gerçekten oldukça zekisin, genç adam. Yiğidi öldür hakkını ver. Adın ne?"

"Ambrose Wells," dedi Ambrose, babasının evinden kaçtığı gün kendine yakıştırdığı ismi kullanarak. Eğer bu işten paçayı yırtarsa kendine başka bir isim uyduracaktı.

"Geleceğini tartışırken aşağı inip birer çay içmeye ne dersin, Bay Wells?"

"Çay mı?"

"Ben bu seçeneği, sunacağım diğer seçeneğe tercih edersin diye düşünmüştüm."

"Diğer seçenek nedir?"

"Seni polise teslim etmek. Ancak bu durumda güzel bir çay içeceğini pek sanmam."

"Çay çok iyi fikir."

"Ben de aynı böyle düşünmeni bekliyordum. Gel o zaman. Mutfağa gidelim. Kendi işimizi kendimiz görmemiz gerekecek. Bu gece hizmetliler izinli. Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?"

Ambrose diken üstünde tahta bir sandalyeye oturup sessiz bir şaşkınlıkla ev sahibinin çay yapışını izledi. Onun statüsünde ve pozisyonunda olan diğer centilmenlerin aksine John Stoner mutfak işlerine oldukça alışkın, hatta yatkın gö-

rünüyordu. Adam birkaç dakika içinde çaydanlığı ocağın üzerine koymuş, kaşıkla aldığı çay yapraklarını minik zarif bir demliğe boşaltmıştı.

"Hayalet olarak kariyerinize başlayalı uzun zaman mı oldu, Bay Wells?" diye sordu Stoner.

"Bağışlayın efendim ama sorunuzda kullandığınız kelimeler bana biraz tuhaf geldi. Sorunuza vereceğim cevap ne olursa olsun benim Hayalet olduğumu bana itiraf ettirmeye çalışacaksınız gibi."

"Sanıyorum bu koşullar altında bahisle ilgili anlattığınız süslü minik hikâyenizi şimdilik unutabiliriz, değil mi?" Stoner demlikle birlikte iki fincan alıp bunları tahta bir masaya koydu. "Şimdi bakalım, yukarıda yatak odasında gördüğüm kadarıyla sağ elinizi kullanıyorsunuz. Yani büyük olasılıkla sol eliniz biraz daha beceriksiz, o yüzden o elinizi çözeceğim."

"Beni o karanlıkta bu kadar iyi mi görebiliyordunuz?" İçinde bulunduğu çıkmaza rağmen Stoner giderek daha çok Ambrose'un ilgisini çekmeye başlamıştı.

"Daha önce belirttiğim gibi geceleri eskisi kadar iyi göremiyorum ama benim yaşımdaki pek çok erkeğe göre iyiyimdir."

Stoner masanın diğer tarafına oturup çayları koydu. Ambrose şık fincanların kulpları olmadığını fark etti. Demlik gibi fincanların üzeri de nereye ait olduğunu çıkartamadığı egzotik işlemelerle süslüydü. *Çin ya da Japon işi değil,* diye geçirdi aklından. Ama süslemeler bir şekilde Ambrose'a Doğu'da bir yere ait olduklarını söylüyordu.

Fincanlardan birini dikkatle alıp çayın kokusunu içine çekti. Hafif, karmaşık ve ilginç bir kokuydu.

"Benim yukarıda olduğumu nasıl anladığını söylemenizde bir sakınca var mı acaba?" diye sordu. "Kütüphanede dalgın dalgın kitap okuduğunuzu sanıyordum."

"Son birkaç gündür sizi bekliyordum."

Zarif çay fincanı neredeyse Ambrose'un elinden yere kayıyordu. "Beni fark ettiniz mi yani?"

Stoner bu becerisi çok olağanmış gibi boş gözlerle başını salladı. Fakat Ambrose durumun böyle olmadığını biliyordu. Daha önceki kurbanlarının hiçbiri Ambrose onları gözleyip yaptıklarını not alırken onun varlığını hissetmemişti.

"Bu gece buraya gelmenize çok şaşırdım desem yalan olur," dedi Stoner. "Gazetelerde Hayalet'le ilgili okuduklarımdan adamın insanların evlerine girmeden evvel onları gözlemlediğini tahmin etmiştim. Yöntemleriniz ilgimi çekti. Çoğu hırsız böyle özenli çalışmalara girişmeyecek kadar ya sabırsızdır ya da akıllı değildir. Hepsi çoğunlukla işlerini stratejiyle yürütmek yerine iyi niyetle yürütmeyi tercih eder."

"Size söyledim, efendim, ben Hayalet değilim. Sadece bir bahis uğruna onun gibi davranmaya çabalıyordum. Gördüğünüz gibi onu da beceremedim zaten."

Stoner düşünceli düşünceli çayından bir yudum aldı. "Aslına bakarsan işinde oldukça yeteneklisin. Sana bu zanaatı kim öğretti?"

"Ben bir beyefendiyim, bayım. Zanaat yaparak kendimi alçaltamam."

Stoner kikirdadı. "Sorularıma kaçamak cevaplar vermekte ısrar edeceksen bu konuşma epey tek yönlü olacak demektir."

"Anlayamadım, bayım. Bana bir soru sordunuz. Ben de cevaplamaya çalıştım."

"Sahte İçtenlik Yöntemi, beklenmedik durumlarda uygulamak için iyi bir metot ve buna yeteneğin var gibi ama seni temin ederim bu metodu bu gece benim üzerimde uygulamana hiç gerek yok."

Ambrose o an ilk kez John Stoner'ın kaçık bir herif olup olmadığını merak etti.

"Anlamadım bayım," dedi.

"Belki de yanlış bir yol izliyorum." Stoner şık fincanı hem zarafet, hem hâkimiyet saçan bir tavırla eline aldı. "Sen bana hikâyeni anlatmayacağına göre ben sana benimkini anlatayım. Bitirdiğimde geleceğini tartışırız."

13

Jervis'in acentesi şehrin rağbet görmeyen bir köşesinde çirkin bir binanın en üst katındaydı. Ambrose gece yarısından hemen sonra kilidi sivri telle açıp içeri girdi. Odaya girip kapıyı kapattı, bir dakika hiç kımıldamadan sessizce dikilip içine yayılan tanıdık heyecan dalgasının keyfini çıkardı.

Bu tür anlarda hissettiği buz gibi enerji akımının müptelalığıyla doğduğunu düşündü. Bu his bütün duyularını harekete geçiriyor, ona sanki kocaman bir gece kuşuymuş gibi uçabileceği hissini veriyordu. İşin kötü yanı, bütün uyuşturucular gibi bunun da yan etkileri vardı. Bu yoğun uyarılma hissini kan dolaşımından atması zaman alıyordu.

Kabul odası epeydir kapalıymış gibiydi. İçeriye bayat hava ve yanında ondan daha kötü nahoş bir koku yayıldı.

Bu gece açık perdelerden içeri yeterince ayışığı giriyor, Ambrose'un içeride kimse olmadığını görmesini mümkün kılıyordu. Buna rağmen Ambrose kısa bir süre önce bir vaka burada birinin öldüğüne bahse girebilirdi.

Masanın çekmecelerine göz attı ama içlerinde sıra dışı hiçbir şey yoktu, sadece çeşit çeşit defterler, kâğıtlar, yedek mürekkep şişeleri ve damga için mum.

En alt çekmecede siyah bir manşon buldu.

Dosya dolaplarına yöneldi ve ilk dolabı açtı. İçi kâğıt doluydu. Bir kibrit çakıp hızlıca ve sistemli bir biçimde dosyalara göz gezdirdi.

Barlett isminde birinin dosyasına rastlamadığında hiç şaşırmadı. Sonuçta kadının bir acente aracılığıyla iş bulduğunu düşündürecek hiçbir kanıt yoktu. Ancak Concordia Glade ya da Concordia'nın daha önceki işinde kullandığı Irene Colby isminde birine ait herhangi bir kayıt bulunmaması oldukça ilginçti.

Ambrose çekmeceleri kapattı, kibriti söndürdü ve karanlıkta bir süre düşünerek dikildi.

Bir müddet sonra tekrar masaya gitti ve en alt çekmeceyi yeniden açtı. Manşonu eline aldı. İç kısmında bir cep vardı ama parmağını cebe soktuğunda sadece bir mendil buldu.

Manşonu tam çekmeceye geri koymak üzereydi ki çekmecenin orantısıyla ilgili bir tuhaflık onu durdurdu. Çekmecenin derinliği yok gibiydi.

Diz çöküp sağ elini çekmeceye soktu ve parmaklarıyla içini yokladı. En arkada tahta hafifçe içeri göçmüştü. Dikkatlice bakmayan birinin günışığında bile bunu fark etmesi pek olası değildi.

Ambrose sahte ve gizli çekmeceler konusunda tecrübeliydi.

İhtiyatla tahtaya bastırdı ve minik bir yayın parmaklarına karşılık verdiğini hissetti. Görünmeyen menteşeler gıcırdayarak harekete geçerken çekmecenin dibinde gizli bir bölme açıldı.

Gizli bölmede bir şey yoktu, iki kez katlanıp minik bir kare biçimi verilmiş bir gazete dışında.

Ambrose gazeteyi çekmeceden aldı, sadece ortadan katlanacak biçimde açtı. Bir kibrit daha çaktı ve tanıdık manşeti okudu. *The Flying Intelligencer* sansasyonel basının en ürkütücü örneklerinden biriydi, kan içeren suçlar üzerine dramatik yazıları ve abartılı seri romanlarıyla ünlüydü.

Jervis neden bu gazeteyi saklamak için bunca zahmete girmişti ki? Belki de potansiyel müşteriler onu bu gazeteyle yakalamasın diye gazeteyi gözden uzak bir yere kaldırmıştı. *The Flying Intelligencer* bazen eğlenceli haberler de verirdi ama mürebbiye ya da öğretmen gönderen bir acente sahibinin okurken görünmeyi tercih edeceği türden bir gazete değildi.

Yine de kadının gazeteyi masasındaki gizli bir çekmeceye koyması abesti. Jervis'in niyeti gazeteyi ziyaretçilerinin gözünden uzak tutmak olsa manşonun bulunduğu bölüme koyması çok daha pratik olurdu.

Ambrose katlı duran gazeteyi paltosunun cebine koydu ve bürodan çıktı.

Aşağıya vardığında boş binanın arka kapısından dışarı çıktı. Dışarıda, sokakta paltosunun geniş yakasını yukarı kaldırdı, alçak kenarlı şapkasını yüzünü gizlemek için iyice aşağı çekti ve karanlık caddelerin, iç içe geçmiş sokakların labirentine daldı.

Dönüşte gelirken izlediğinden farklı bir yol izleyip adı sanı belirsiz bir genelevin yanına vardı. Sokakta birkaç faytun bekliyordu. İçlerinden birini rasgele seçip bindi.

Arabada otururken faytonun ışığını kıstı. İnsanların türlü ahlâksızlıklar ettikten sonra evine dönmek üzere olan sarhoş bir beyefendiyle ilgilenmesi çok zayıf bir ihtimaldi ama iyi şansa bırakmaya gelmezdi.

Faytonun karanlığında iyice koltuğa gömüldü ve *acaba Concordia hâlâ uyanık mıdır,* diye düşündü. Onu bir an evvel görme ve bu gece keşfettiklerini ona aktarma, konuşma arzusu bir yönüyle can sıkıcıydı.

Gazete cebinde hafifçe hışırdadı. Gazeteyi daha dikkatle incelemek için eve gidene dek bekleyecekti. Ambrose gece mükemmel görürdü ama o bile bu karanlıkta gazete okuyamazdı.

14

Köpeklerin patilerinin tahta döşemede dans ederken çıkardığı sesler Ambrose'un eve girdiğinin ilk işaretleriydi.

Concordia aniden içinde müthiş bir rahatlama hissi duydu. Ambrose sağ salim dönmüştü. Şimdi, adam gittiğinde içine düşen sıkıntıdan silkinip kurtulabilirdi.

Adamın eve dönüşünün ardından hissettiği ikinci duyguysa ani bir merak oldu. Jervis'in acentesine yaptığı araştırma turunda bir şey elde edip etmediğini öğrenmeye can atıyordu.

Adamın alçak sesle köpeklere bir şeyler mırıldandığını duydu. Döşemede köpeklerin patileri tekrar koşuşturdu, sonra ses kesildi. Ambrose köpekleri yukarıya, kızların uyuduğu kata göndermişti.

Yatak odasının altından görünen gölgeler belli belirsiz kımıldandı. Ambrose onun odasının önünde durdu. Adamın yavaşça kapıya vurmasını umut ederek Concordia battaniyeleri üzerinden attı, doğruldu, gözlüğüne uzandı.

Gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdikten sonra sabahlığını buldu.

Kapıda hâlâ ses filan yoktu.

Kapının altındaki gölgeler tekrar yer değiştirdi. Concordia, Ambrose'un fikir değiştirdiğini fark etti. Adam koridorun ötesine, kendi odasına yönelmişti.

Concordia telaşla sabahlığının kemerini bağladı, Bayan Oates'un ona verdiği yeni terlikleri ayağına geçirip kapıya koştu. Eğer Ambrose bu gece ona detaylı bir rapor vermeden bu işten kurtulacağını sanıyorsa yanılıyordu.

Kapıyı hızla açıp karanlık koridora başını çıkarttığında Ambrose'un odasının kapısının sessizce kapandığını duydu.

Serin koridora adım atıp hızla adamın odasına yöneldi.

Tam elini kaldırmış kapıya vurmak üzereydi ki Ambrose kapıyı açtı. *Sanki beni bekliyormuş gibi,* diye geçirdi içinden Concordia. Ambrose arkasındaki küçük masanın üzerinde yanan lambanın ışığında siluet gibi dikildi. Siyah, keten gömleğinin düğmeleri açıktı. Gömlek pantolonunun dışına sarkmıştı.

"Tuhaf saatleri tercih ediyorsunuz, Bayan Glade," dedi Ambrose.

Concordia aniden gözlerini açık gömleğin arasından görünen çıplak, erkeksi göğse diktiğini fark etti.

Utanç içinde bütün iradesiyle kendini toplayıp gözlüğünü sertçe burnunun gerisine itti ve kendine bunun iş olduğunu hatırlattı.

"Sizin tercih ettiğiniz saatlerden daha tuhaf değil, hayım," diye fısıldadı. "Neler oldu? Kaydadeğer bir şeyler öğrenebildiniz mi?"

"Emin değilim ama Bayan Jervis'in artık yaşamadığından şüpheleniyorum. Büroda sıkı bir boğuşma yaşanmış gibi. Sizin ve Bayan Barlett'ın isminin geçtiği tüm dosyalar yok edilmiş."

"Yüce Tanrım." Concordia uyuştuğunu hissetti. Dengesini kaybetmemek için kapının çerçevesine tutundu ve adamın kısaca aktardığı bilgilerin en akıl almaz bölümüne yoğunlaştı. "Bayan Jervis ölmüş mü?"

"Buna dair elimde henüz bir kanıt yok. Yarın sabah soruşturmaya başlayacağım. Ancak kadının Alexander Larkin'in işlerine bulaştığını göz önüne aldığımızda bu tür bir haber hiç şaşırtıcı olmaz."

"Eğer şüphelerinizde haklıysanız bu iş başladığından beri üçüncü ölüm vakası demektir. Müşterinizin ablası, Bayan Barlett ve Bayan Jervis." İçi ürperdi, sabahlığına güzelce sarındı. "Larkin, kızlarının hakikaten çok değerli olduğunu düşünüyor demek."

"Katılıyorum." Adam parmaklarını saçlarında gezdirdiğinde Concordia bunun Ambrose'un genel karakterine uymayan bir huzursuzluk belirtisi olduğunu fark etti. "Detayları öğrenmeden evvel birkaç dakika beklemenizi istesem?" diye sordu adam. "Elimi yüzümü yıkayıp biraz temizlenmek istiyorum da. Gelirken tuttuğum fayton pek temiz değildi."

"Efendim? Şey, evet tabii." Telaşla adamın yolundan çekildi. "Kusura bakmayın."

"İsterseniz aşağıya, kütüphaneye inin. Birkaç dakika içinde yanınıza gelir, öğrenebildiğim pek az şeyi size aktarırım."

"Harika." Concordia duraksadı. "İyi misiniz? Yaralı filan değilsiniz, değil mi?"

"İyiyim." Sabırsızlıkla kadının yanından geçip ilerledi. "İzninizle."

"Pardon," diye mırıldandı Concordia.

Ambrose koridorun diğer tarafına yürüdü, parmaklarını kapının kulpuna yerleştirdi. "Uzun sürmez."

"Kusuruma bakmazsanız bir dakikanızı daha alabilir miyim?" diye fısıldadı Concordia kendini tutamayarak. "İpucu bulabildiniz mi?"

Adam omzunun üzerinden ona baktı. "Gazeteyi saymazsanız hayır."

"Hangi gazeteyi?"

"Çalışma masamın üzerindekini." Çenesini yatırarak odasının içini işaret etti. "İpucu niteliğinde bir şey olup olmadığından emin değilim ama sanki özellikle saklanmış gibiydi. Jervis'in masasının en altındaki gizli çekmecede buldum. İsterseniz bir bakın."

Banyoya girip kapıyı kapattı.

Concordia borulardan gelen su sesini duyana dek bekledi, ardından yavaşça Ambrose'un odasının kapısına gidip içeriye şöyle bir göz attı.

Yeşil ve canlı kehribar renginin hâkim olduğu odada erkeksi bir hava vardı. Kalın halı kocaman eğreltiotlarıyla süslüydü. Odanın büyük bir kısmını yüksek, tahta direkli, dev bir yatak ve geniş bir gardırop kaplıyordu. Ambrose'un az önce üzerinden çıkardığı palto yatağın üzerine gelişigüzel fırlatılmıştı.

Pencerenin yanında duran çalışma masasının üzerindeki katlanmış gazeteyi fark etti.

Tek yapması gereken birkaç adım daha atıp gazeteyi almak ve dışarı çıkmaktı. Ama Concordia duraksadığını farketti. Ambrose'un odasına girmek olağanüstü mahrem bir duyguydu.

Derin bir nefes aldı, hızla odada yürüdü, gazeteyi kaptı ve telaşla kapıya yöneldi.

Ancak koridora vardığında bütün bu süre içinde nefesini tuttuğunu fark etti.

Saçmalıyordu. Altı üstü bir yatak odasıydı. Sadece bu kadar değildi gerçi. Eğer Bayan Oates'un verdiği ipuçlarını doğru değerlendiriyorsa burası aynı zamanda kadınlara ilgi duymayan bir erkeğin yatak odasıydı.

Koşturarak kendi odasına döndü, lambayı yaktı ve gazeteyi açtı. Elinde tuttuğu şeyin altı hafta kadar öncesinin *The Flying Intelligencer* gazetesi olduğunu görünce hayalkırıklığına uğradı.

Gazeteyi tamamen açıp ilk sayfayı çevirirken Bayan Jervis'in işaretlediği ya da karaladığı bir yer var mı diye kontrol etti.

İkinci sayfayı çevirdiğinde iki sayfa kâğıt gazetenin arasından kayıp yavaşça yere indi.

Concordia başını çevirip yere baktığında ikisinin de birer mektup olduğunu gördü. İkisi de Bayan Jervis'e gönderilmişti. İkisinin de altında S. Barlett'ın imzası vardı.

Concordia mektupları kaptı, her bir cümlede kanı donarak ikisini de çabucak okudu.

Bitirdiğinde koşarak koridora çıktı. Su sesi kesilmişti.

Sertçe banyonun kapısına vurdu.

"Bay Wells," dedi sesini yükseltmemekte zorlanarak. İstediği son şey yukarı katta uyuyan öğrencilerden birini

uyandırmaktı. "Bay Wells, gazetenin içinde ne bulduğunu görmeniz lazım."

Adam asık suratıyla çaresiz kapıyı açtı. Gömleğini çıkarmıştı, belden yukarısı toptan çıplaktı.

Concordia adamın yüzünde ve bedeninin üst kısmında su serptiği nemli noktacıkların pırıltısını görebiliyordu. Omuzları olağanüstü geniş görünüyordu. Göğsü ve çıplak kalan beli mitolojik kahramanların heykelleriyle yarışabilirdi. Üçgen biçiminde göbeğinden aşağı inceleп, simsiyah tüyler pantolonunun içinde gözden kayboluyordu.

"Şimdi ne var, Bayan Glade?" diye sordu Ambrose kibarca.

Concordia ağzının açık kaldığını bile bile gözlerini ondan ayıramadı. "Yüce Tanrım, bu bir *dövme* mi, bayım?"

Ambrose gözlerini sağ göğsünün üst kısmındaki minik çiçeğe kaydırdı. "Evet, dövme, Bayan Glade. Çok keskin gözleriniz var."

"Yüce Tanrım," dedi kadın tekrar. "Daha önce dövmesi olan birini hiç görmemiştim."

"Görünüşe bakılırsa sonunda olağanüstü modern zihninizi şaşırtmayı başardım."

"Hayır, hayır, hiç şaşırtmadınız," dedi Concordia telaşla. "Bir tür çiçek değil mi? Ben çiçek türlerinden pek anlamam."

"Muhtemelen bunu yaptığıma pişman olacağım," dedi Ambrose. Kadının çenesini tutup buğulu gözlerine bakabilmek için yana eğdi. "Ama kendimi tutamıyorum. Beni çok zayıf bir anımda yakaladınız, Bayan Glade. Soğuk su panzehir etkisi yapar diye düşünmüştüm ama hiçbir işe yaramadı."

"Neye karşı panzehir? Ateşiniz mi var, bayım?"

"Yanıyorum, Bayan Glade."

Ardından Concordia adamın dudaklarının dudaklarına kapandığını hissetti ve öpücüğü her şeyi unutturdu, göğsündeki dövme dahil olmak üzere.

15

Onu öpmeyi istememişti. En azından henüz değil. En azından bu gece değil. Bunun için daha çok erkendi ve zamanlaması yanlıştı. Birkaç dakika önce kadını aşağıya göndermeye çalışması bu yüzdendi; bu yüzden kendini banyoya atıp buz gibi suyun altına girmişti.

Ama bu sefer kadın ona gelmişti. Banyonun kapısında sabahlığının içinde yumuşacık dudakları dövmeyi görünce şaşkınlıktan açık kalmış halde dikilirken çok çekici, çok yakındı.

Mantıklı olup aklını kullanması mümkün değildi.

Onu yavaşça öptü, ağır ağır, hiç şüphesiz bunun feci bir hata olacağını bilerek ve içi acıyarak.

Ama bu gece gelip banyonun kapısını çalan oydu, diye hatırlattı kendine. Üstelik kollarındaki Concordia Glade'di, dillere destan özgür düşüncelerin sahibi William Gilmore

Glade ve Sybil Marlowe'un geleneklere aykırı kızları. Yani deneyimsiz biri ya da sütten çıkmış ak kaşık filan değildi.

Concordia bitmeyecekmiş gibi gelen bir an boyunca kımıldamadı. Ambrose onun başını kavrayıp umutsuzluk içinde kadının da onun hissettiklerinin hiç olmazsa bir kısmını hissettiğini ima eden bir karşılık almayı bekleyerek dudaklarını iyice bastırdı.

Concordia titredi. Dudakları yumuşadı. Zevkle hafifçe inledi.

"Bay Wells," diye fısıldadı yumuşacık, kendinden geçmiş bir sesle. "Görünüşe bakılırsa her şeye rağmen kadınları çekici buluyorsunuz sanki."

Ambrose olduğu yerde dondu. Ardından ihtiyatla başını kaldırdı.

"Sizin neden bahsediyorsunuz, Tanrı aşkına?" diye sordu.

"Bayan Oates bir şeyler anlattı. Sözlerinden siz ve Bay Stoner arasında dostluktan öte bir ilişki olduğunu çıkartmıştım."

"Anladım." Ambrose bunu oldukça eğlenceli buldu. "Bana yakışırdı, hiç şüphesiz."

"Boşverin. Artık önemli değil."

"Evet, hem de hiç. İzin verin bu ufak yanlış anlamayı düzelteyim."

Concordia'ya sıkıca sarıldı ve tekrar öptü, bu kez kendini hiç sıkmadan.

Kadın kollarını onun boynuna dolayıp ona öyle bir öpücükle karşılık verdi ki Ambrose'un başı döndü. Sımsıcak bir arzu dalgasıyla kendinden geçerek sarsıldı.

Parmaklarını kadının saçlarının arasına daldırıp dudaklarını hırsla onun dudaklarına bastırdı.

Bir dakika kadar uzun uzun öptükten sonra nefes almak için dudaklarını hafifçe geri çekti.

"Birbirimizi tanıyalı epey oldu," dedi. "Sanırım bana Ambrose diye hitap etmenin zamanı gelmiştir, değil mi?"

"*Ambrose.*"

Ambrose yavaşça geri çekilip ona baktığında Concordia'nın gözlüğünün camlarının birleşen nefeslerinin etkisiyle buğulandığını gördü.

"İzninle." Gülümseyip kadının gözlüğünü çıkardı. "Böyle sanki karanlıkta tanımadığın birini öpüyormuşsun gibi hissediyorsundur."

"Hayır," dedi Concordia. Bir iki kez gözlerini kırpıştırıp odaklanamayan gözlerle Ambrose'un yüzünü taradı. "Kim olduğunu gayet iyi biliyorum."

"Concordia," diye fısıldarken buldu kendini Ambrose. "Bana ne yaptın böyle?"

Kadının yumuşacık bedenini kendi sertleşen bedeninde hissetmek için sabırsızlıkla onu sıkıca kendine çekti. İçini pençeleyen açlığı başka hiçbir şey bastıramazdı.

Concordia kendini ona yasladı, görünüşe bakılırsa o da en az Ambrose kadar hevesliydi. Ambrose elini kaydırıp sabahlığının kemerini çözdü.

Avucuyla kadının göğsünü kavradığında Concordia gerildi.

Ambrose dudaklarını kadınınkilerden ayırmayı başarıp sordu, "Ne oldu?"

Concordia'nın gözleri kocaman açılmış, düşünceli bir ifade takınmıştı. Adamı bırakıp hızlıca bir adım geriledi.

"Yüce Tanrım, neredeyse unutuyordum." Elini sabahlığının cebine daldırdı.

"Neyi unutuyordun?"

"Mektupları." Elindeki iki sayfayı ona doğru salladı. "Buraya sana bunu söylemeye gelmiştim. Bunları gazetenin içinde buldum. Bayan Barlett'tan gelen mektuplar. Aldwick Şatosu'ndayken Bayan Jervis'e yazmış. Sonuncusu kadının ortadan kaybolmasından kısa bir süre önce gönderilmiş."

Ambrose kendini toparlayıp dikkatini suratının önünde savrulan mektuplara vermeyi başardı. "Göreyim bakayım."

Concordia mektupları ona uzattı. "Bayan Barlett şatoda tuhaf bir şeyler döndüğünü keşfetmiş. Birinci mektubunda şatodan mektup gönderilemediğinden ve mektup alınamadığından bahsediyor. Mektuplarını şatonun mutfağına yiyecek getiren çiftçiye bahşiş vererek postalattığını söylüyor."

Ambrose ona gözlüğünü uzattı. "Aşağıya, kütüphaneye git. Birkaç dakika sonra gelirim."

On dakika sonra, sabahlığına bürünmüş vaziyette, Ambrose kütüphanedeki masasının başındaydı. Barlett'ın Jervis'e yazdığı iki mektup bir dosyanın tepesinde onu bekliyordu.

"Belli ki Barlett ve Jervis'in arası iyiymiş," dedi Ambrose.

"Evet." Concordia masanın önünde ileri geri volta atıyordu. "Mektuplar birbirini bir süredir tanıyorlarmış gibi yazılmış."

"İlk mektupta Barlett eğitmek üzere tutulduğu kızlarla ilgili nahoş bir planın ortasına düştüğüne inandığından bahsediyor."

"O da benimle aynı sonuca varmış." Concordia'nın güzel dudakları gerildi. "Artık bu konuda yanılıyor olamayız. O hain Alexander Larkin gerçekten kendine üst sınıf fahişeler pazarlayacağı bir iş kurma niyetindeymiş."

Ambrose bir an mektubu yeniden kafasında gözden geçirdi. "Mektupta Phoebe, Hannah, Edwina ve Theodora'nın ilk denekler olabileceği ima ediliyor ki, doğru. İşler iyi giderse başka yetimler kullanılarak projeye devam edilecekti."

"İğrenç herif."

Ambrose bir an düşündü. "Kadın Larkin'den ismini kullanarak bahsetmemiş. Büyük olasılıkla onun bu işin içinde olduğundan haberi yoktu."

"Sen zaten adamın kendini yasal olmayan işlerinden olabildiğince uzak tutmaya özen gösterdiğini söylemiştin."

"Evet."

Concordia iki elini de sıkarak minik yumruklara dönüştürdü. "Rezil, alçak, aşağılık yaratık."

Ambrose avuçlarını masaya dayadı ve yüksek sesle ilk mektuptan satırlar okumaya başladı.

"...Burada olan bitenden neredeyse hiç şüphem yok. İlk müzayede iyi giderse devamı gelecek. Sizinle benim bu kârdan pay istememiz için hiçbir neden görmüyorum..."

Concordia aniden durdu. "Sanki Bayan Barlett, Jervis'e, birlikte şantaj yapmalarını teklif ediyor gibi, değil mi?"

"Evet. Ne yazık ki hedef, kurbanının kimliğini iki mektubunda da belirtmemiş."

Concordia kaşlarını çattı. "Bana az önce Larkin'in ismini bu işe karışmamaya kesinlikle özen göstereceğini söyledin. Şantaj yapmaya niyetlendikleri kişi başka biri olmalı."

"Sanırım haklısın, evet. Bu çok mantıklı." Ambrose masanın ön tarafına ilerleyip tahtanın köşesine yaslandı. "Ortada sana aktardığımdan başka şeyler de dönüyor, Concordia."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aylardır Larkin'in sosyeteye yeni giren bir beyle ortaklık kurduğu yönünde söylentiler dönüyor. Bayan Jervis'e yanaşıp ondan denek olarak kullanılacak ilk dört kıza öğretmen bulmasını isteyen bu yeni ortak olabilir. Barlett ve Jervis de bu adama şantaj yapmaya yeltenmiş olabilirler."

Concordia kollarını göğüslerinin altında birleştirdi. "Eğer Larkin'in yeni ortağı sosyeteye giriyorsa kesinlikle şantaj yapılmaya uygun biri olmalı."

"Ve kendini korumak için insan öldürmekten çekinmeyecek biri."

Her ikisi de durumu değerlendirirken uzun bir sessizlik oldu.

"Barlett böyle bir şeyi nasıl yapabildi?" diye sordu Concordia bir müddet sonra.

"Şantaj yapmayı göze almasından mı bahsediyorsun?" Ambrose omuz silkti. "İyi para getirmeyen bir işten geçimini sağlamaya çalışıyordu. Mali durumunu düzeltecek bir fırsat gördü ve kaçırmadı."

Concordia başını iki yana salladı. "Şantaj yapmaya kalkışmasını demiyorum. Bu feci plana nasıl daha da fazla dahil olmayı düşünebildi, onu merak ediyorum. Ona teslim edilen genç kızları böyle bir felakete sürüklemeyi nasıl aklından geçirebildi?"

Ambrose'un aklına kadını ahırda ilk gördüğü an, Edwina, Theodora, Hannah ve Phoebe'yi kaçırabilmek için bir yandan hırçın bir ata hâkim olmaya çalışırken bir yandan da elindeki silahla önündeki adama nişan almaya çalışması geldi ve elinde olmadan gülümsedi.

"Bence Bayan Barlett'ın karakterinin seninkinden farklı olduğunu kolaylıkla söyleyebiliriz," dedi kibar bir tonla.

"Fark etmez. O bir *öğretmendi*."

"Hayır, Concordia." Ambrose doğruldu ve onun önüne yürüdü. "Öğretmen olan sensin. Bayan Barlett tamamıyla farklı bir yoldaydı."

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu Concordia, bütün gücünü toplayarak.

"Biraz kafam işliyorsa seni yatağa göndermem gerektiği. Çok geç oldu."

Concordia durdu. "Evet, gerçekten geç oldu."

"Benim için çok geç olduğu kesin."

Ambrose kollarını uzatıp kadının boynuna doladı, başını hafifçe eğip onu öptü. Concordia tatlı tatlı titredi.

Adam başparmağının ucuyla dudaklarını hafifçe araladı ve derinlere daldı. Concordia'nın parmakları Ambrose'un omzuna kenetlendi.

Bir avuç göğsünü kavradığında telaşla bir şeyler mırıldandı. Sabahlığın incecik kumaşının altında Ambrose onun göğüs uçlarının minik sert tepeciklere dönüştüğünü hissedebiliyordu.

Elini aşağı kaydırdı ve kadının dolgun, yuvarlak baldırlarının kıvrımını yakaladı.

Concordia titredi, parmaklarını adamın saçlarına daldırdı.

Ambrose onu kollarına alıp koltuğa ilerledi. Concordia başını kaldırıp hülyalı bakışlarla ona baktı.

Ambrose onu koltuğa bırakıp gözlüğünü çıkarmak için uzandı.

Kütüphanenin kapısına sert ve ısrarlı bir biçimde vuruldu.

"Bayan Glade?" Theodora'nın sesi kalın tahta kapının ardından içeri ulaştı. "Lütfen hemen gelebilir misiniz? Hannah her zamanki kâbuslarından birini gördü. Durmadan ağlıyor, susturamıyorum."

Ambrose, Concordia'nın aniden gerildiğini fark etti. Kadının gözlerindeki bütün o duygu seli bir anda yok oluverdi. Sabahlığının yakasını kapatarak koltuktan fırladı.

"Hemen Hannah'nın yanına gitmeliyim," dedi. Telaşla kapıya yönelirken sesi yükseldi. "Geliyorum, Theodora."

Ambrose, Concordia'nın üstünü başını düzeltmek üzere aynanın karşısına gidişini izlerken kendi sabahlığını düzeltti.

Concordia kendini toparlar toparlamaz koşup kapıyı açtı.

Theodora üzerinde sabahlığı ve terlikleriyle kendine has endişeli bakışlarıyla koridorda dikiliyordu. Ambrose'un içeride olduğunu fark edince gözlerini kıstı.

"Yatak odanıza gittim ama yoktunuz," dedi Concordia'ya. "Sonra buradan ışık geldiğini gördüm."

"Bay Wells ve ben bugün olan önemli bir olayı konuşuyorduk," dedi Concordia uzatmadan. Koridora çıktı, dönüp Ambrose'a baktı. "Bağışlayın, bayım. Hannah'nın bu kadar kısa sürede bir kâbus daha görmesini ummuyordum."

Ambrose kendisini fazla masum görünen bakışlarla izleyen Theodora'yı inceledi.

"Bu kötü rüyanın zamanlaması gerçekten oldukça ilginç olmuş," dedi.

Concordia afalladı. "Anlayamadım?"

"İyi geceler, Bayan Glade." Ambrose başıyla hafif bir selam verdi. "İçiniz rahat olsun, konuşmamıza kaldığımız yerden başka bir vakit devam ederiz."

Concordia kızardı. "İyi geceler, bayım."

Koridora çıktı ve hemen kapıyı kapattı.

Ambrose bir iki dakika bekledi. Ardından lambayı söndürdü ve kütüphaneden çıktı.

Dikkatle etrafı dinleyerek yukarıya çıktı. Basamakların tepesine vardığında üst katın boşluğundan fısıltılar ve belli belirsiz kıkırdamalar geldiğini duydu.

Tepesinde telaşlı ayak sesleri duydu, kapı telaşla kapandı, ardından mutlak bir sessizlik oldu.

16

Ertesi sabah Ambrose, masanın başındaki yerinden kalabalık kahvaltı odasına göz gezdirdi. Concordia masanın diğer başında oturuyordu. Kadının o sandalyeye çok yakıştığını düşündü; sanki kadın tam oraya aitti, Ambrose'un sabah ilk göreceği yere.

Saçları yine zarif bir topuzla başının arkasında toplanmış, adamın terziye sipariş verdiği yeni elbiselerden birini giymişti. Elbise bronz rengi, hoş bir kumaştandı ve kırmızı mühür rengi şeritleri vardı.

Kızların hepsinin bu sabah keyfi yerinde, diye geçirdi aklından. Gençliğin verdiği bitmeyen enerji sağ olsun.

Sözde kâbuslarla geçirdiği gecenin ardından Hannah olağanüstü neşeli görünüyordu. Onun hemen yanında oturan Phoebe, erkek pantolonu ve gömleğinin içinde pırıl pırıl ve mutluydu. Ambrose terziye bir not gönderip kı-

za daha kaliteli erkek giysileri sipariş vermesi gerektiğini aklına yazdı.

Edwina ve Theodora masanın diğer tarafındaydı, yeşil ve maviler içinde birer melek gibiydiler. Heyecan içinde Bayan Oates'un söz verdiği sera gezisinden bahsediyorlardı.

Ambrose yumurtasıyla kızarmış ekmediğini yerken masada dönen canlı sohbeti dinledi. Concordia ve kızların evdeki varlığına duyduğu tepki onu hem şaşırtıyor, hem eğlendiriyordu. Yıllardır günün bu saatini gazeteleriyle baş başa geçirmeyi âdet edinmişti. Ama bu sabah gazeteler masanın kenarında olduğu gibi duruyordu. *Öğrenciler böyle cır cır konuşurken gazeteye yoğunlaşmak mümkün değil,* diye geçirdi içinden.

Gazetelerini sonra da okuyabilirdi.

"Bu sabah, öğrendiklerimizin bazılarını gözden geçirelim diyorum," dedi Concordia kararlı bir tonla.

Bu duyurusu yoğun bir şaşkınlık ve hayretle karşılandı.

"Ama Bayan Glade," dedi Theodora heyecanla, "yanımızda ne defter var, ne cetvel, ne harita, ne de yerküre modeli."

Concordia en çekici gülümsemesiyle Ambrose'a döndü. "Eminim Bay Wells kütüphanesini geçici olarak sınıf niyetine kullanmamıza itiraz etmeyecektir."

Ambrose bir an durup teklifi değerlendirdi. "Haklısınız, Bay Wells'in itirazı yok."

"Teşekkürler, bayım." Concordia onaylayan bakışlarla ona baktı.

Phoebe kararsız bakışlarla Ambrose'a döndü. "Kütüphanenizde hiç kimya kitabı var mı, bayım?"

"Kapıdan içeri girince sağdan ikinci rafta kimyayla ilgili yazılar bulabilirsin," dedi Ambrose.

"Ya eski Mısır'la ilgili?" diye sordu Edwina. "Benim en sevdiğim konu bu."

"Eski Mısır'la ilgili kitaplar basamakların hemen tepesindeki balkonda. Ayrıca Çin, Amerika, Hindistan, Afrika ve başka birkaç yerle ilgili kitaplar da mevcut."

Kızın yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Ambrose çatalıyla bir miktar daha yumurta aldı. "Bay Stoner yaşamının çoğunu dünyayı dolaşarak geçirmiş. Kütüphanede kendisinin yazdığı kitaplar da var."

Kızlar büyülenmişti. Concordia şüpheli bakışlarla Ambrose'a döndü.

"Ayrıca Bay Stoner'ın bazı gezilerinde bulup getirdiği ilginç sanat eserlerini de görebilirsiniz. Biri özellikle ilginizi çekebilir. Adı Merak Dolabı. Efsaneye göre içinde yüz bir çekmece gizli ama şimdiye dek kimse hepsini bulup açamamış."

"Gizli çekmecelerle dolu bir dolap." Phoebe çok etkilenmişti. "Ne kadar heyecan verici! Birkaçını açmayı deneyebilir miyiz, Bay Wells?"

"Çekinmeyin."

Edwina umut doluydu. "Kütüphanede Bayan Browning'in eserlerinden de var mı? Şiirlerine bayılırım."

"Elizabeth Barrett Browning'in de, kocasının da eserleri mevcut," diye onayladı Ambrose. "Yan yana raflarda duruyor. Tam yerlerini bulmuşlar."

Theodora masanın ucundan Ambrose'a doğru eğildi. "Sulu boya ve fırça da var mı?"

Ambrose bir an düşündü. "Dolapların birinde bir miktar boya olmalı. Ama hepsi eskidir. Oates'a söyleyeyim de yenilerini alsın."

Theodora sevindi. "Teşekkürler, bayım. Harika olur. Bayan Glade şatoya gelirken yanında çok güzel boyalar ve fırçalar getirmişti ama kaçarken bunları bırakmak zorunda kaldık."

"Anlıyorum," dedi Ambrose.

"Ya roman, bayım?" diye sordu Hannah. "Romanlar çok ilgimi çekiyor, özellikle gizli evlilikler, kayıp varisler, çatıdaki kaçık kadınlarla filan ilgili olanlar."

"Duygusal romanlar yani," dedi Ambrose.

"Evet, efendim." Hannah ümitle gülümsedi.

Ambrose kızarmış ekmeklerden birine uzandı. "Kesinlikle eminim ki kütüphanede tek bir duygusal roman yok."

"Ya?" Hannah'nın suratı asıldı.

Diğer kızların yüzündeki heyecan pırıltısı da bir miktar yok oldu.

"Ne kötü," diye mırıldandı Hannah.

Ambrose onların hayal kırıklığıyla dolu yüzlerini inceledi.

"Bu eve bir dolu gazete alınıyor," dedi sonunda. "Bunların bazıları bu romanları seri halinde veriyor. İsterseniz bunları okuyabilirsiniz." Concordia'yla göz göze geldiğinde duraksadı. "Bayan Glade'in itirazı olmadığı takdirde tabii."

"Hiç yok." Concordia ekmeğine tereyağı sürdü. "Ben roman okunmasının çok önemli olduğuna inananlardanım. Hayal gücünün yaratıcılığını harekete geçiriyor ve insanın tabii ki kibar toplumlarda bastırmak zorunda kaldığı bazı güçlü tutkuları, duyguları hissedebilmesine olanak tanıyor."

Ambrose kaşlarını kaldırdı. "Beni şaşırtıyorsunuz, Bayan Glade. Sizinle aynı iş kolunda olup bu fikirlerinize katılan pek fazla insan olduğunu sanmam. Eminim eğitmenlerin geneli ve anne babaların çoğu tam da saydığınız nedenlerden dolayı sansasyonel romanların genç zihinleri olumsuz etkileyeceğini düşünüyordur."

"Genç kızların eğitimine yaklaşımımın biraz sıra dışı olduğunun farkındayım."

"Bence 'eşsiz' daha uygun bir sözcük olurdu," dedi Ambrose eğlenerek.

"Belki." Concordia'nın gözleri şevkle parladı. "Ancak benim gönülden inandığım pek çok teori var. Bir gün genç kızlar için kendi geliştirdiğim prensiplerle işleyen bir okul açmak isterim."

Ambrose kadının geleceğe dair umutlarına, hayallerine ilişkin bu kısacık bilgiyle bile büyülenerek elinde kalan ekmeğini indirdi.

"Galiba bundan daha önce de bahsetmiştiniz," dedi alçak sesle.

"Okulumu annemle babama ilham veren eğitim kavramları üzerine kuracağım," dedi Concordia. "Geniş, engin bir yelpazeye oturtulmuş bir müfredatın genç hanımların hem mantığını ve muhakemesini geliştireceğine, hem de onları çeşitli iş ve kariyerlere hazırlayacağına inanıyorlardı ve buna katılıyorum. Kesinlikle eminim ki hayatta kendi yolunu çizebilecek kadar donanımlı genç bir hanım asla maddi gereklilik sebebiyle zorla evlendirilemez."

"Ancak bildiğiniz gibi çoğu iş ve kariyer kadınlara kapalı," diye belirtti Ambrose.

Concordia'nın kaşları gözlüğünün üzerinde birleşti. "Kadınları tıp okullarından ve diğer bilimsel kurumlardan uzak tutmak için ortaya atılan dayanaklardan biri akademik olarak yeterince hazır olmadıkları. Ama *benim* okulumdan mezun olacak kızlar karşı cinsle rekabet edecek donanıma sahip olacak. Dahası, başvurdukları işlere alınmayı hak ettikleri konusunda diretecek azimleri olacak."

"Anlıyorum."

"Bu sözümü unutmayın, bayım. Yeterli sayıda kadın, haklarını elde etmek için birleştiğinde dünyada çok köklü değişiklikler olacak."

Ambrose saygıyla başını eğdi. "Hedeflerinize olan bağlılığına hayranım, Bayan Glade. Bu büyük planlarınızda size iyi şanslar diliyorum."

Concordia pırıl pırıl bir gülümsemeyle ona baktı. "Teşekkürler, bayım. Tepkinizden anlaşılıyor ki bu tür meseleler hakkında çok ileri fikirlere sahipsiniz."

Ambrose sırıttı. "Bir erkeğe kıyasla demek istiyorsunuz sanırım?"

Concordia'nın yüzü pespembe oldu. "Diğerlerine kıyasla, erkek kadın fark etmez. Kadınların erkeklerle eşit haklara sahip olması fikrine, eminim siz de farkındasınızdır, genel bir tepki var."

"Sözleriniz toplumun çoğunluğu için geçerli olabilir ancak bu evin, tıpkı sizin içinde yetiştiğiniz ev gibi pek çok konuya geleneklerden uzak bir yaklaşımı vardır."

Concordia boğazını temizledi. "Evet, güzel, bu konu hakkında yeterince konuştuk. Hepimizi yoğun bir gün bekliyor." Peçetesini buruşturup masanın üzerine, tabağının yanına koydu. "Hepinizin izniyle kütüphaneye bir göz gezdi-

rip bugün işleyeceklerimiz için de dahil olmak üzere malzeme toplayacağım."

Ambrose ayağa kalkıp kadının sandalyesini çekmek için masanın diğer tarafına geçti. "Kütüphanenin içeriği hakkında herhangi bir sorunuz olursa lütfen çekinmeyin."

"Teşekkür ederim." Concordia ayağa kalkıp hızla kapıya yürüdü, ardından durup Hannah, Theodora, Edwina ve Phoebe'ye baktı. "Hepinizi yirmi dakika içinde kütüphaneye bekliyorum."

Sözlerini itaat dolu bir dizi, "Peki, Bayan Glade," sözleri izledi.

Concordia eteklerini sürüyerek odadan çıktı. Elbisesinin arkasındaki kabarıklıkla yürürken bronz ve kırmızı şeritli etekliği öyle zarif, öyle işveli salınıyordu ki Ambrose orada saatlerce çalışabileceğinden emindi.

Bir anda odanın çok sessizleştiğini fark etti. Arkasına döndüğünde dört kızın birden yoğun, ciddi bakışlarla kendisini incelediğini gördü.

Masanın başındaki sandalyesine geri dönüp yerine oturdu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu kibarca.

Hannah, Phoebe ve Edwina'nın gözleri Theodora'ya kaydı.

Sessizce ona yüklenilen bu sorumluluğu almayı belli ki kabul eden Theodora ayağa kalktı, kapıya yürüdü ve sıkı sıkı kapattı. Sandalyesine geri döndü ve kararlı bir havayla yerine oturdu.

"Bayan Glade'in durumuna çok endişeleniyoruz, bayım," dedi.

Ambrose fincanına çay ekledi. "Durumuna mı?"

"Bu evdeki," diye açıkladı Theodora.

"Peki, o zaman." Ambrose arkasına yaslandı. "Sanırım şimdi ne demek istediğinizi anladım. Bayan Glade'in bu evdeki durumuna endişeleniyorsunuz."

Phoebe onun konuyu böyle çabucak kabullendiğine sevinmiş gibi başını yana eğdi. "Doğru, Bay Wells."

"Sorun şu ki," dedi Hannah pür ciddi suratıyla, "Bayan Glade çok zeki, çok iyi eğitimli ve olağanüstü modern görüşlü olmasına rağmen fazla deneyimli değil."

Ambrose tek tek kızların yüzünü inceledi. "Bence onu hafife alıyor olabilirsiniz. Bayan Glade yıllardır bu dünyada tek başına ayakta kalmayı başarmış biri. Size kimsenin böyle bir işin altından deneyim kazanmadan kalkamayacağını ve bana inanmanız gerektiği söyleyeceğim."

"Konuyu tam olarak anlamadınız," dedi Edwina öfkeden hafifçe kızararak. "Tabii ki Bayan Glade'in *birtakım* deneyimleri olmuştur. Tren saatlerini okumayı, bir elbiseyi bir mevsimden fazla giyebilmek için nasıl onaracağını biliyordur, mesela. Ancak erkekler konusunda çok az deneyimi olmuş."

"Anlıyorum."

"Öğretmenlik yaparak geçimini sağlayan hanımlar erkekler konusunda çok dikkatli olmalılar," dedi Theodora hevesle ve yardımcı olmaya çabalayarak. "Skandala yol açacak en ufak bir ipucunu bile kaldıramazlar çünkü işlerinden olurlar."

"Bu yüzden bu tür işlerde pek deneyimli olmazlar," diye ekledi Hannah.

Ambrose fincanına uzandı. "Hepiniz Bayan Glade'in beylerle nasıl başa çıkacağını bilmediğinden emin misiniz?"

"Bayan Glade bütün hayatını kız okullarında mürebbiyelik ya da öğretmenlik yaparak geçirmiş," dedi Phoebe uzatmadan. "Bu yüzden bu konuda fazla tecrübesi olmadığından eminiz."

Ambrose fincanını masaya koydu. "Bütün bunlar dün gece olanlar yüzünden, değil mi?"

Edwina, Theodora, Hannah ve Phoebe abartılı bir ciddiyetle birbirine baktı, ardından bakışlarını yeniden adama çevirdi. Ambrose kendini son derece kararlı dört çift gözle karşı karşıya buldu.

"Görüyorum ki açık konuşmamız gerekiyor, bayım," dedi Edwina meşum bir tonla. "Dün gece Bayan Glade'i kurtarmak zorunda kaldık çünkü kendisi içinde bulduğu tehlikeleri algılayamayacak kadar tecrübeden yoksun biri."

"Bu tehlikeler tam olarak nedir acaba?" diye sordu Ambrose.

Hepsi bir anda kızarıp tekrar bakıştılar. Ancak hiçbiri gerilemedi. Acaba kızlar da Concordia'nın bir şey hedeflediğinde yaptığı gibi aynı kararlı tavırla çeneleriyle omuzlarını mı eğiyor diye geçirdi Ambrose aklından. *Şu geçen son birkaç haftada öğretmenlerinden fark etmedikleri kadar çok şey öğrendiler,* diye derin derin düşündü. Concordia kızlara kadınsı tavırlar konusunda model oluyordu.

"Bir hanımın gece yarısı bir beyle yalnız kaldığında aldığı risklerden bahsediyoruz," dedi Phoebe kelimeleri hızla ardı ardına bağlayarak.

"Üzerinde sadece geceliği ve sabahlığıyla," dedi Hannah ayrıntıları atlamayarak.

"Söz konusu beyin de üzerinde sadece sabahlığı varken," diye ekledi Edwina.

"Farkındayız ki," diye devam etti kabalaşmadan, "Bayan Glade çok akıllı ve oldukça ileri görüşlü olduğundan her erkek onun gerçekte olduğundan çok daha deneyimli olduğunu zannedecektir."

Ambrose onları başıyla onayladı. "Endişelerinizi anlıyorum."

En azından Hannah tatmin olmuş gibiydi. "Bayan Glade'in Lucinda Rosewood'un çektiklerini çekmesini istemeyiz."

"Lucinda Rosewood kimdir?" diye sordu adam.

"*Gül ve Diken* romanının başkahramanı," dedi Hannah. "En sevdiğim yazarlardan birinin yeni romanı ve muhteşem yazılmış. Yedinci bölümde Bay Thorne, Lucinda Rosewood'u baştan çıkartıp onun saflığından ve güven duygusundan faydalanıyor. Ardından Lucinda hayatının mahvolduğunu fark edip gece yarısı kaçıyor."

"Sonra ne oluyor?" diye sordu Ambrose elinde olmadan etkilenerek.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Hannah. "Şatodan kaçarken kitabı yanıma aldım ama bitirmeye vaktim olmadı."

"Anladım." Ambrose duyduklarını kafasında evirip çevirdi. "Yerinde olsam buna üzülmezdim. Çünkü bence kitabın gerisini okuduğunda göreceksin ki Bay Thorne, Lucinda Rosewood'un peşinden gidip ondan faydalandığı için özür dileyecek ve ona evlenme teklif edecek."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Hannah şevkle.

"Saçmalamayın," dedi Phoebe tam anlamıyla buyurgan bir tavırla. "Beyefendiler asla ününü mahvettikleri kadınlarla evlenmezler, söz konusu hanım birinin varisi filan olmadıkça. Bunu herkes bilir."

"Çok doğru," diye katıldı Edwina. "Namusu mahvolan yoksul hanımların sonu tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi romanlarda da iyi değildir."

Theodora kaşlarını çattı. "Ama bu haksızlık. Hanımın değil, beyin sonunun kötü olması gerekir, Bayan Glade'in de hep dediği gibi."

"Bayan Glade ahlâkî ve felsefî açıdan haklı ama gerçek şu ki dünya öyle dönmüyor," dedi Edwina. Bilmiş bir ifadeyle gözlerini Ambrose'a dikti. "Bayan Glade çok ileri görüşlü olduğundan karşısındaki beyde elinde olmadan yanlış bir izlenim uyandırabilir."

"Mevzu anlaşıldı," dedi Ambrose.

Edwina bu cümleden hoşnut göründü. Dönüp diğerlerine baktı. "Bayan Glade gelip bizi aramaya başlamadan kütüphanenin yolunu tutsak iyi olur."

"Merak Dolabı'nı görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Phoebe.

"Ve şiir kitaplarını," diye haykırdı Theodora.

Ambrose ayağa kalkıp en yakınındaki sandalyeye uzandı ama kızların hepsi çoktan ayaklanmış, kapıya yönelmişti.

"Kusura bakmazsanız bir dakikanızı rica edeceğim," dedi Ambrose.

Kapının önünde itaatle durup soran bakışlarla ona baktılar.

"Evet, bayım?" dedi Edwina.

"Hepiniz şatoya gönderilmeden evvel yetimhanede kalıyordunuz sanırım."

Cümle sanki daha önce kahvaltı odası güneş alıyormuş da bir anda bulutlarla kaplanmış gibi bir etki yarattı. Kızların yüzündeki bütün ışıltı sönüverdi.

"Bu doğru, bayım," dedi Theodora incecik bir sesle.

"Hepiniz aynı kurumdan mısınız?" diye sordu Ambrose.

"Evet, bayım," diye fısıldadı Phoebe.

"Lütfen bizi o berbat yere geri göndermeyin, efendim." Hannah'nın elleri iki yanda kenetlendi. Gözlerine yaşlar üşüştü. "Çok, çok uslu olacağız."

Theodora'nın dudakları titredi. Phoebe birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Edwina burnunu çekti.

Ambrose kendini peri masalının zalim devi gibi hissetti. "Hay, kahretsin."

Lafını bitirmesiyle birlikte kızların irkildiğini gördü. Kendine hanımların yanında küfür etmemesi gerektiğini hatırlattı, özellikle de genç hanımların yanında.

"Özür dilerim." Cebinden bir mendil çıkartıp Hannah'nın parmaklarının arasına tutuşturdu. "Kurula gözlerini, kızım. Kimsenin seni yetimhaneye geri göndermeyi planladığı yok."

"Teşekkür ederim, bayım." Hannah zarif bir hareketle hafif bir reverans yaptı ve telaşla kapıya döndü.

Theodora, Phoebe ve Edwina da peşinden gitti.

"Son bir soru daha," dedi adam.

Dört kız birden kurtla yüz yüze gelmiş tavşanlar gibi olduğu yerde dondu.

Theodora güçlükle yutkundu. "Soru nedir, bayım?"

"Şatoya gönderilmeden evvel kaldığınız hayır kurumunun ismini öğrenebilir miyim?"

Hepsi bir an durup dikkatle düşündü, belli ki Ambrose'un niyetinin ne olduğunu hâlâ kestirememişlerdi.

Sonunda Edwina ona döndü. "Winslow Kızlar Yetimhanesi."

"Adresi?" diye atıldı Ambrose.

"Rexbridge Sokak, altı numara," dedi Phoebe. Sanki kelimeleri biri ağzından kerpetenle söküyor gibiydi. "Orası feci bir yer bayım."

Hannah şimdi gözyaşlarına boğulmuştu. Yüzü bembeyazdı. "Bayan Pratt, okulun müdürü Minnettar Kızlar'ın Altın Kuralları'na uymayan herkesi kilere kilitleyerek cezalandırıyor. Bazen günlerce orada karanlıkta oturmak zorunda kalıyorlar. Çok... Çok korkunç."

Ambrose o an kızın kâbuslarının kaynağının bu kiler olduğunu anladı.

"Yeter," dedi. "Kimse siz istemedikçe sizi o okula geri göndermeyecek."

Kahvaltı odasını kaplayan bulut mucizevî bir biçimde yok oldu. Güneş geri döndü.

Kızlar koridora koşturdu. Cıvıl cıvıl sesleri koca evi neşeyle çınlattı.

Sonunda yalnız kalan Ambrose yerine oturdu. Önündeki gazete yığınına şöyle bir göz attıktan sonra *The Times*'a uzandı.

Bir süre sonra sabahları huzurla sığındığı bu odanın aniden ona tuhaf biçimde bomboş geldiğini fark etti.

17

Akşamüzeri saat üçü biraz geçe Concordia garip bir heyecanla silkindi. Bayan Oates'a vermek üzere hazırlıyor olduğu yemek listesinden başını kaldırdı ve Ambrose'un kütüphanenin kapısında dikildiğini gördü. Kolunun altında bir kutu vardı.

"Sonunda geldiniz, bayım." Kâğıtlarını kenara koyup gömüldüğü yumuşacık koltuğundan adamı süzdü. "Ben de Bayan Oates'ın yemek listesine eklemesini istediğim taze meyve ve sebzelerin listesini çıkartıyordum. Neden bu kadar geciktiniz? Birkaç kişiyle görüşüp geleceğinizi söylemiştiniz ama saatler oldu."

"Ben dönene dek nasılsa kızlarla ve dersleriyle meşgul olursun diye düşünmüştüm." Ambrose ilerleyip çalışma masasına geçti. "Öğrencilerin nerede?"

"Bay Oates'la birlikte seraya gönderdim. Sanırım Bay Oates bitkilerle ilgili onlara benim verebileceğimden çok daha fazla bilgi verebilir."

"Görevini eminim zevkle yerine getiriyordur." Ambrose kutuyu masasının üzerine bıraktı. "Oates bahçe işlerine bayılır."

"Belli oluyor." Concordia adamın masasının başına oturmasını izledi. "Tamam. Bana dışarıdayken neler yaptığınızı anlatacak mısınız?"

"Başka işlerin yanı sıra Bayan Jervis'in eskiden oturduğu sokakta birkaç soruşturma yaptım."

Concordia adamın Jervis için kullandığı geçmiş zaman sözcüğünü kaçırmadı. "Kadın ölmüş demek?"

"Cesedi nehirden altı hafta önce çıkartılmış. Karar, intihar."

"Eğer gerçekten cinayetse Bayan Barlett'ın ortadan yok olmasıyla neredeyse eş zamanlı."

"Larkin ya da ortağı Barlett'ın yerine birini bulabilmek için Jervis'in dosyalarından faydalanmış olmalı."

Concordia koltuğa sıkı sıkı tutundu. "Yani beni."

"Evet. Bu bilgiyi edindikten sonra Rexbridge Sokak'taki bir kurumu ziyaret ettim."

"Öğrencilerimin önceden kaldığı yetimhaneyi mi? Oraya neden gittiniz ki?" Kadının tüm bedeni tedirginlikle gerildi. "Herhalde kızları o berbat yere geri göndermeyi düşünmüyorsunuz? Çünkü durum buysa size bunun söz konusu bile olamayacağını söyleyebilirim. Benim genç kızlarım sizi rahatsız ediyorsa ve evden gitmelerini istiyorsanız, hep birlikte gideriz tabii ki. Ama oraya geri dönmelerine izin veremem-"

"Yine başlamayalım, ne olur." Ambrose söylevi durdurmak için elini kaldırdı. "Aynı tartışmayı bu sabah öğrencilerinle de yaptık. Kimse istemediği sürece Winslow Kızlar Yetimhanesi'ne geri dönmeyecek. Bu konuda sana söz veriyorum."

Kadın rahatladı. "Hepimizi burada barındırmak pek mümkün değil, biliyorum."

"Burası kocaman bir ev," dedi Ambrose. "Bir dolu oda var."

"Teşekkürler. Winslow çok feci bir yer, her yönden. Anlatılanlardan okulun müdürü Bayan Pratt'in eğitim anlayışının hiç de modern olmadığını ve yanında çalıştırdığı eğitmenlerin oldukça kaba olduğunu anladım. Hannah orada kâbus görmeye başlamış."

"Kiler meselesini ben de duydum."

"Ne acımasız bir ceza. Her aklıma geldiğinde Bayan Pratt'i boğmak istiyorum."

"Sizi suçlamıyorum. Şimdi, izin verirseniz, konumuza geri dönebilir miyiz?"

"Evet, tabii." Ellerini kucağında kavuşturup merak dolu bir ifade Ambrose'a baktı.

"Rexbridge'a yaptığım ziyarete dönelim." Ambrose arkasına yaslandı, bacaklarını uzattı, parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Bu sabah uyandım ki bu dört kızın tek ortak noktası yetimhane."

"Haklısınız. Bu bir bağ, değil mi?"

"Evet. Bunu aklımdan çıkarmadan bugün okulun çevresini gözlemek için bir süre etrafta dolaştım."

"Okula girdiniz mi?"

"Hayır. Üzerime şüphe çekmeden içeri girmenin bir yolunu bulamadım. Bu noktada dikkat çekmek istemiyorum."

"Anladım. Ama herhalde Bayan Jervis'in bürosuna girdiğiniz gibi gece okula girip dolaşmayı düşünmüyorsunuz?"

"Bu da olasılıklar dâhilinde," diye bitirdi lafını Ambrose düşünceler içinde. "Ancak binada onca insan varken yanlış bir koridora girebilirim, kazara kızlardan birini uyandırabilirim, hatta herhangi bir sebeple o vakitte ayakta olan görevlilerden biriyle burun buruna gelebilirim."

"Çok doğru."

Ambrose düşünceli gözlerle bir süre ona baktı. "Bana bu soruşturmaya dâhil olmak istediğini söylemiştin. Bunu söylerken işe gerçek anlamda dâhil olmaktan mı bahsediyordun?"

"Kesinlikle." Concordia'nın heyecandan nefesi tutuldu. "Okula gitmemi mi istiyorsunuz?"

"Casus rolüne bürünmek seni rahatsız etmeyecekse, evet."

"Heyecan verici bir fikir."

Ambrose kaşlarını çattı. "Bu gezinin heyecan verici hiçbir yönünün olmayacağını umut ediyorum. Oraya sıradan bir iş görüşmesine gider gibi gideceksin. Edwina, Hannah, Phoebe ya da Theodora'ya yönelik hiçbir şey söylemeyecek, hiçbir şey yapmayacaksın. Ya da Aldwick Şatosu'na ve yakın zamanda olanlara. İyice anlaşıldı mı?"

"Evet, kesinlikle. Winslow'da kimse beni tanımıyor, o yüzden sorun çıkacağını sanmam."

"Doğru. Yine de işi şansa bırakmamak lazım. Kimsenin, özellikle de Bayan Pratt'in senin yüzünü iyice görmemesi gerek."

"Kılık mı değiştireceğim yani?"

"Sayılır." Ambrose parmaklarını başının arkasından kaldırıp öne eğildi, masanın üzerine koyduğu kutuya uzandı.

"Akşamüzeri buraya dönerken sana bunu aldım. Gecikmemin sebebi buydu."

Kutunun kapağını açtı, içinden geniş kurdeleli kocaman, siyah bir hasır şapka çıkardı. Üzerinde siyah ipekten çiçekler ve önünde siyah dantelden uzun bir peçesi vardı.

"Dul şapkası." Concordia sevinçle sandalyesinden fırlayıp telaşla masanın başına gitti. Şapkayı alıp ağır ağır elinde çevirirken peçenin yuvarlak kesimli ucunu fark etti. "Çok akıllıca, bayım. Bu peçeyle kimse yüzümü doğru düzgün göremeyecek."

"Uysun diye siyah eldiven de aldım. Koyu gri pelerinini giyersin. Modaya uyan şık dullardan biri gibi görünürsün."

18

Alexander Larkin oymalı mermer masanın diğer tarafında oturan iş ortağına baktı ve arka dişlerinin gıcırdadığını hissetti. Oda, sıradan birini ter içinde bırakacak kadar sıcaktı ama Edward Trimley kulübündeki koltuğunda oturuyormuş gibi soğukkanlı ve kibar görünüyordu.

Trimley bir beyefendi, diye hatırlattı Larkin kendine. Piç kurusu bataklığın içinde doğmamıştı. Herif sadece üst sınıfın gerçek anlamda sahip olabildiği kültür kokan bir şiveyle konuşuyor, küstah bir tavırla dolanıyordu.

Trimley karnını doyurmak için hiç hırsızlık yapmak zorunda kalmadı ki, diye düşündü Larkin. Elinde bıçak olan bir adamla karşı karşıya kaldığında senin gibi terlemeyi öğrenmedi hiç, sense o itin sırf çizmelerini almak için bile seve seve gırtlağını kesebileceğini biliyordun.

"Yangının kaza sonucu çıkmadığından emin misin?" diye sordu. "Şatonun mutfakları çok eski."

"Emin ol yangın mutfakta başlamadı," dedi Trimley.

Trimley'nin bu kararlılığı Larkin'in canını sıktı. Anlaşmalarının başında adam Larkin'in ona öğretebileceği her şeyi öğrenmeye çok hevesliydi. Ancak son zamanlarda sanki büyük patron kendisiymiş gibi davranmaya başlamıştı.

İkisi de kocaman, beyaz çarşaflara sarınmıştı. Larkin kendini çok tuhaf ve biraz da komik hissediyordu. Kaymasın diye lanet çarşafın ön tarafını kuvvetle tutmak zorundaydı. Ama Trimley varlıklı ailelerin malikânelerini süslediği eski Roma heykelleri gibi durmayı başarıyordu. Larkin birkaç sene önce bu büyük, güzel evi aldığında ön salona bu heykellerden birkaç tane koymalarını emretmişti.

"Peki yeni kanattaki gaz kazanından olabilir mi?" Ayağa kalkıp seramik kaplı küçük odada volta atmaya başladı. "Bu kazanların tehlikeli olduğu malum."

"Yangın banyoda başlamadı." Trimley hafiften öfkelenmeye başlamış gibiydi. "O gece orada bulunan bütün hizmetlilerle tek tek konuştum. Hepsi iki ayrı patlama olduğunu ve her ikisinin de yemek salonunun yakınlarından geldiğini söyledi."

Larkin homurdandı. "Kızları çalmak üzere yapılmış bir planının bir parçası mı yani?"

"Öyle görünüyor."

"Lanet olsun." Larkin seramik kaplı duvara vardı, döndü ve karşı yöne yürüdü. "Öğretmenle kızları giderken *kimse* görmemiş mi?"

Trimley başını iki yana salladı. "Gece yarısıymış, her taraf dumanla kaplı, herkes telaş içindeymiş. Adamların bir-

kaçı bir ara atların toynak seslerini duyduklarını söyledi ama ikisi de alevlerden kaçabilmeleri için hayvanları birinin serbest bıraktığını düşünmüş."

"Yangın başlar başlamaz neden kimse kızları bulmaya gitmemiş ki?" diye sordu Larkin. "Adamlarım onların benim için çok değerli olduğunu biliyordu."

"Belli ki Rimpton diğerlerine genç hanımlarla kendisinin ilgileneceğini söylemiş." Trimley elini savuşturur gibi savurdu. "Fakat ortadan yok olmuş ve bir daha geri dönmemiş. Ertesi günü eski erzak deposunun yanında cesedini bulmuşlar."

"Ve öğretmenle kızların kaçmış olabileceğini ertesi güne dek kimsenin aklına gelmemiş?"

"Önce hepsinin yangında öldüğünü sanmışlar." Trimley tahta sırada hafifçe yer değiştirip daha rahat bir pozisyon aldı. "O koşullar altında makul bir çıkarım. Dumanlar içindeki moloz yığınlarını, tepeden düşen tahtaları göz önüne alacak olursan küller arasında onları aramaları pek kolay olmazdı."

"Kahretsin." Larkin içinin tanıdık bir duyguyla fokurdamaya başladığını hissetti. "Özenle hazırlanan bütün planlar suya düştü. Müzayedeye sadece birkaç gün kalmıştı. Bunların olduğuna inanamıyorum."

İçindeki o eski öfke duygusu aniden kabardı, nefes alamadığını hissetti. Yumruğunu pırıl pırıl beyaz seramiklere geçirdi.

"*Kahretsin.*"

Bununla tatmin olmayıp küçük masanın üzerinde duran su dolu sürahiyi kapıp köşeye fırlattı.

Seramik sürahi un ufak oldu. Kırılan parçalar seramiklerin üzerine koca bir şangırtıyla indi, etrafa dağıldı.

Anında sakinleştiğini, kendini toparladığını hissetti. Ama öfkesini yenemediğine şimdiden pişman olmuştu.

Derin bir nefes aldı, kan basıncının eski haline dönmesini bekleyerek yavaşça soluğunu bıraktı. Bu tür ara sıra vuran öfke dalgaları bütün hayatı boyunca başına bela açmıştı. İstediğinde artık bunları kontrol altına alabiliyordu ama bazen öylece kendini bırakmayı tercih ediyordu. Öfke dalgaları çoğunlukla karşısındakini tedirgin ederdi. Larkin bunun iyi bir şey olduğunu düşünürdü. Emrinde çalışanların ve iş ortaklarının kendilerini fazla rahat hissetmeleri hiçbir zaman faydalı olmamıştı.

Ama kibar Bay Trimley bu gösterişli öfke patlamasına diğerlerininki gibi bir tepki göstermedi. Larkin feveranının kibirli piç kurusunu eğlendirmekten öte bir işe yaramadığını fark etti.

Üzerindeki çarşafı sıkıca tutup Trimley'i hazırlıksız yakalamak, adamda az da olsa şaşkınlıkla birlikte bir korku dalgası yaratıp yaratamayacağını görmek için aniden döndü. Ama her zamanki gibi ortağının maskeli yüzünden tek bir duygu ifadesi bile çıkartamadı.

"Her şey o dört kıza bağlıydı," diye mırıldandı. "Öğretmenleri sağ olsun, ortadan yok oldular. Neden böyle bir şey yaptı ki?"

"Herhalde bir önceki öğretmenin başına gelenler konusunda şüphelenmeye başlamıştı ve kendi hayatının tehlike altında olduğuna kanaat getirdi," diye cevapladı Trimley sakin sakin.

"Bu kendisinin şatodan kaçmasını izah edebilir. Ama neden kızları da yanında götürdüğünü açıklamaz. Yaptığı çok anlamsız. Kızlar onu yavaşlatmaktan başka bir işe yaramaz.

Yanında dört kızın eşyası olmadan çok daha kolay kaçabileceğini biliyordur."

"Şimdi bak bu," dedi Trimley yumuşak bir sesle, "çok ilginç bir soru. Londra'dan buraya gelene kadar kafamda hep bunu kurdum."

Larkin durup aniden döndü. "Yani bütün bu olan biten hakkında bir fikrin var mı?"

"Yaşamının tehlike altında olduğundan korkan bir kadının yanına dört kızı daha yük edinmesinin mantıklı olmadığı konusunda sana katılıyorum." Trimley bilerek duraksadı. "Ancak öğretmenin bu işte tek başına olmadığını söyleyebiliriz."

"Sen neden bahsediyorsun Tanrı aşkına?"

"Ne kadar akıllı olursa olsun genç hanımları şatodan kaçırmayı başaran Bayan Glade değildi."

"Yardım mı aldı yani? Muhafızlardan birinden filan mı? Kendi elemanlarımdan yediğim ilk kazık olmaz ama nadiren başıma gelmiştir. Çünkü herkes bunun cezasının ne olacağını bilir."

"Senin adamlarından biri değil," dedi Trimley. "Adamın kızlarla öğretmeni götürdüğü hanın sahiplerinden nasıl biri olduğuna dair bir iki laf aldım." Meraklı bir ifadeyle birlikte bakışları betleşti. "Onu düzgün konuşan ve hoş tavırlı biri olarak tarif ettiler. Kısacası bir beyefendi gibi."

"Bu herifin beyefendi olduğundan eminler mi?" diye sordu Larkin. "Öyleymiş gibi davranan biri olmasın?"

Trimley kaşlarından birini kaldırdı. "Bunu söylediğim için özür dilerim ama bu tür insanlarda, doğmadıkça beyefendi rolü oynamak hiç kolay değildir. Üstelik kendi deneyimlerimden biliyorum ki hancılar, tıpkı dükkân sahipleri gibi insanların statülerini anlamakta ustadır. Burada seninle

ortak bir noktaları var, Larkin, şöyle ki yaşamları bir yere kadar da olsa bu yeteneklerine bağlı."

Larkin bu sözleri duymazdan gelmek için kendini zorladı. Trimley onu birlikte iş yapmaya uygun görmüştü ama orospu çocuğu kendinden daha alt statüdekileri ayan beyan horlamaktan asla çekinmiyordu.

"Bu hancılardan başka herhangi bir bilgi alabildin mi?"

"Hayır. Yalnız hanımlarla eşlikçilerinin Londra'ya gittiğini söylediler. İstasyon müdürüyle görüştüm. Adam öğretmenle kızları gayet iyi hatırlıyor. Birinci mevkiye binmişler."

"Peki onlara eşlik eden beyefendi?" diye sordu hemen Larkin.

"Çok ilginç ama adam yanlarında herhangi bir erkek olduğunu hatırlamıyor. Herif sanki hanla tren istasyonu arasında bir yerde ortadan yok olmuş."

Larkin ensesinden aşağı süzülen teri hissedebiliyordu. "Pekâla, en azından adamın varlığı birkaç meseleyi açıklığa kavuşturuyor."

"Özellikle Rimpton'ın parçalanan kafatasını ve Bonner'ın geçirdiği beyin sarsıntısıyla kırık kolunu," dedi Trimley.

Larkin kaşlarını çattı. "Ne demek bu? Rimpton yangında öldü dememiş miydin?"

"Sadece o gece ölmüş dedim. Ama cesedi inceledim, adamın yangında ölmediğinden, insan eliyle öldürüldüğünden çok eminim."

Larkin burnunu çekti. "Hiçbir kadın öğretmen böyle bir işi beceremez. Haklısın. Yardım almış olmalı. Sorumuz şu, hanımın *beyefendisinin* aklından neler geçiyor? Adam planlarımızın detaylarını biliyor olsa bile bunları kendi uygulamayı düşünmüyor olamaz. Müzayedeyi ayarlamak aylarımızı aldı."

"Adamın bu işten kâr etmek için bizim planlarımızın aynısını uygulaması gerekmiyor," dedi Trimley. "Senin kafan bu işlere iyi çalışır, Larkin. Başkası için çok değerli olduğunu bildiğin bir mal hasbel kader senin eline geçmiş olsa ne yapardın?"

Larkin kayıp kızların lafı açıldığından beri ilk kez rahatladı. "Malın eski sahibine malları geri alabilmesi için teklifte bulunurdum."

"Kesinlikle. Bence kızları kim aldıysa eninde sonunda müzakereye hazır olduğunu bildirecek. O zaman tepesine bineceğiz."

"Lanet olsun. Böyle elimiz kolumuz bağlı oturup bizimle irtibat kurmalarını bekleyemeyiz. Ben başkalarının eşref saatinin gelmesini bekleyemem."

"Sinirlerine mukayyet ol, Larkin." Trimley oturduğu sıradan kalkıp kapıya yöneldi. "Üzerimize ilgi çekmek istemeyiz, değil mi? Sevgili beyefendi hırsızımız eninde sonunda sana iş yapmaya hazır olduğunu bildirmenin bir yolunu bulacaktır."

"Burada emirleri sen vermiyorsun, Trimley." Elini yumruk yaptı. "O kızları bulana kadar şehrin altını üstüne getireceğim."

"Buyur, çekinme ama vaktini boşa harcarsan."

"Neden?"

Trimley kapıda durdu. "Londra'da çok iyi bağlantıların olduğunu son inkâr edecek kişi ben olurdum ama ikimiz de biliyoruz ki saygın çevrelere girmiyorsun. Ve görünüşe bakılırsa bizim adamımız buralarda dolaşıyor."

Larkin sıcağa rağmen bir anda buz kesti.

Trimley hafifçe gülümsedi. "Senin kaba yaklaşımlarının faydalı olduğu alanlar da var, Larkin, ancak şu anda içinde bulunduğumuz durum bir miktar estetik gerektiriyor. Bırak ben halledeyim. Hatırlarsan ortaklığımızı kabul etmenin nedenlerinden biri buydu. Benim senin asla adımını bile atamayacağın yerlerde bağlantılarım var."

Trimley soğuk odaya geçti ve kapıyı kapattı.

Larkin uzun süre kapıya baktı. *İşi bu bitirir işte,* diye düşündü. Trimley'nin geçen sene epey faydası dokunmuştu ama bu kadarı yeterdi. Şu dört kızla ilgili dava bittiğinde zaten ortaklıklarını tamamen feshetmeye niyetliydi.

Larkin sarındığı çarşafı düzeltirken bu sorunu nasıl halledeceğini düşündü. Üst tabakayla haşır neşir bir beyefendiden kurtulmak sonuçta bir plan yapmayı gerektiriyordu. Trimley'nin sınıfından insanlar şüpheli işlere karıştığında polis ciddi bir araştırma yapmayı yeğlerdi. Basın galeyana gelirdi. Soruşturma başlatılırdı.

Bu yolda şimdiden birkaç kişi ortadan yok oldu, diye düşündü. Son istediği şey Scotland Yard'ın dikkatini çekmekti.

Her şeye rağmen bu tür olaylar da büyük bir ustalıkla halledilebilirdi. Trimley yanlış düşünüyordu. Saygın tabakayı diğerinden ayıran duvar, onun inandığı kadar geçilmez değildi. Ölüm her türlü statü bariyerini aşar geçerdi.

19

Winslow Kızlar Yetimhanesi kocaman bir malikâneydi. Concordia'ya sanki bina bütün bahar güneşini emiyor, bütün parlaklığı ve ısıyı soğuk, merhametsiz bir karanlığa dönüştürüyormuş gibi göründü.

Müdire hanımın odası yetimhane binasından farklı değildi. İçeride vicdandan yoksun, kasvetli bir hava vardı. Oda, masanın gerisinde oturan Edith Pratt'a oldukça uygun döşenmişti.

Acımasız Bayan Pratt, Edwina, Hannah, Phoebe ve Theodora'nın ona anlattığı kadar yaşlı değildi. Kadın Concordia'dan olsa olsa birkaç yaş büyüktü, en fazla otuz yaşında.

Çirkin bir kadın değildi. Uzun boylu, dolgun kalçalıydı, orantılı vücudu, hoş yüz hatları vardı; kahverengi saçlı, ela gözlüydü.

Ancak Edith'in bütün güzelliği uzun zaman önce asık suratlı maskesinin ardına gömülmüştü. Belli ki kadın hayatında büyük hayal kırıklıkları yaşamıştı. Concordia kadının başlıca tutkusunun öğrencilerine de hayattan onun keşfettiği gerçekleri beklemeyi öğretmek olduğundan şüphelendi.

"Eşinizi kaybettiğinize üzüldüm, Bayan Thompson," dedi Edith.

Sesinde en ufak bir üzüntü belirtisi yok, diye geçirdi Concordia içinden. Edith Pratt'ın damarlarında gerçek bir merhamet duygusu akıyor olsaydı seneler önce dışarı sızardı.

"Teşekkürler, Bayan Pratt."

Concordia siyah dantel peçesinin arkasından hızla odaya göz gezdirdi. Duvarlar koyu renkti ve iki fotoğrafla çerçevelenmiş bir tabak dışında bomboştu.

Fotoğraflardan biri tabii ki kraliçeydi. Victoria onlarca sene evvel sevgili Albert'ı kaybetmesinin ardından adet edindiği üzere kasvetli giysiler içindeydi.

İkinci resimde pahalı elbisesi, bol mücevherleriyle kırk, kırk beş yaşlarında bir kadın vardı. Fotoğrafın altında abartılı altın harflerle *Bayan Huxton, Sevgili Hayırseverimiz* yazıyordu.

Masanın arkasına asılmış olan tabağın başlığı "Minnettar Kızların Altın Kuralları" idi. Başlığın altında yirmi küsur akıl kaçırtıcı madde vardı. Concordia ilkini okudu.

Minnettar bir kız itaatkârdır.

Gerisini okumasına gerek yoktu.

Edith ellerini masasının üzerinde kavuşturup meraklı bir ifade takınarak Concordia'ya baktı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Çok nazik bir konuyu görüşmeye geldim, Bayan Pratt. Kocamın vasiyetinde fark ettiğimiz bir meseleyle ilgili. Umarım profesyonelliğinizin gerektirdiği gibi durumu gizli tutacağınız konusunda size güvenebilirim?"

"Ben senelerdir okul müdiresi olarak çalışıyorum, Bayan Thompson. Bu tür nazik meselelerle ilgilenmeye çok alışkınım."

"Evet, tabii." Concordia dertli dertli derin bir iç çekti. "Bağışlayın. Gördüğünüz gibi hâlâ şoku atlatmaya çalışıyorum."

"Ne şokunu?"

"Görünüşe bakılırsa kocamın seneler önce ailede hiç kimsenin bilmediği gayrimeşru bir çocuğu olmuş."

Edith *tüh tüh* gibi bir şeyler mırıldandı. "Ne yazık ki çok sık karşılaştığımız bir durum."

"Winslow'daki pozisyonunuz nedeniyle erkeklerin bu tür sorumsuzluklarının sonuçlarıyla sık sık karşı karşıya kalıyorsunuz demek."

"Erkekler hep aynı, Bayan Thompson." Edith iğrenir gibi hafifçe burnundan soludu. "Korkarım doğalarını değiştirme ihtimalimiz çok az. Hayır, bence dünyadaki gayrimeşru çocukların sayısını azaltmanın tek yolu kadınlardan geçiyor. Hayatlarının her alanında kendilerini kısıtlamayı ve denetim altına almayı öğrenmeliler, özellikle de kötü tutkular konusunda."

"Kötü tutkular mı?"

"Kendilerini erkeklerin boş vaatlerinin altına seren aptal kadınlar daima bunun bedelini öder, tıpkı onlar gibi istenmeyen dölleri de."

Kadının sesindeki öfke neler anlatıyor, neler, diye düşündü Concordia. Edith'in geçmişinde bir vakit adamın birinin asılsız sözlerinin kurbanı olduğuna şimdi, şurada bir ton paraya iddiaya girebilirdi.

Concordia boğazını temizledi. "Evet, şey, diyordum ki-"

"İçiniz rahat olsun, biz Winslow'da her bir öğrenciye kendine hâkim olma, kısıtlama, kendini tutma ilkesi kazandırmak için olağanüstü bir çaba harcıyoruz," dedi Edith.

Concordia ürpermemeye çabalayıp kendine orada bulunma amacının kızların yetiştirilme felsefesi üzerinde tartışmak değil malikânenin içini ve bu odayı incelemek, Edith Pratt'ı gözlemlemek olduğunu hatırlattı.

"Takdir edilesi bir hedef, Bayan Pratt," dedi ifadesiz bir sesle.

"Sizi temin ederim, hiç kolay bir iş değil. Genç kızlar havaî davranmaya, aşırı heveslere kapılmaya pek meyillidir. Biz burada, Winslow'da bu tür aşırılıkları bastırmak için çok çaba harcıyoruz."

"Eminim havaî davranışları, aşırı hevesleri un ufak etmeyi çok iyi beceriyorsunuz." Concordia elini kucağında yumruk yaptığını fark etti. Kendini parmaklarını serbest bırakmaya zorladı. "Dediğim gibi, kocamın vurdumduymazlığının sonucunda küçük bir kız dünyaya gelmiş. Kızın adı Rebecca. Annesi görünüşe göre birkaç sene önce ölmüş. Kocam kızı bir yetimhaneye göndertmiş. Bana bu meseleden hiç bahsetmemişti. O ölene kadar ikinci bir ailesi daha olduğunu hiç anlamadım. Bugünlere gelebilmek için hep çok çabaladık."

"Şüphesiz." Edith'in ciddi yüz hatları karıştı, gerçekten afallamış gibi kaşlarını çattı. "Bu işin sizi ilgilendiren kısmı ne, Bayan Thompson?"

"Vasiyetinde kocam Rebecca'yı yetimhaneye gönderttiğine pişman olduğunu belirtmiş. Belli ki kızın babasının evinde yetişmesi gerektiğini hissetmiş."

"Saçmalık. Kocanız sizin kendi gayrimeşru kızınızı yetiştirmenizi bekleyemez, herhalde. Bu ince duygularla bezenmiş efendi, soylu bir kadından istenmeyecek kadar büyük bir rica."

Peki ya çocuğun duyguları, diye haykırmak istedi Concordia. Küçük kızın acısı, çektikleri hiç önemli değil mi? O zavallı kızı yetiştirmek bu işe bulaşmış bütün yetişkinlerin görevi. Yatağın yasak tarafında doğması Rebecca'nın suçu değil ki.

Concordia içindeki fırtınayla birlikte nabzının hızlanmaya başladığını fark etti. *Kendine mukayyet ol*, dedi kendi kendine, *yoksa her şeyi mahvedeceksin. Bu yaşanmış, gerçek bir hikâye değil. Oyunda sana verilen rolü oynuyorsun.*

Ama her şeye rağmen ortadaki hikâye gerçeğe çok uygundu çünkü dünya bu tür Rebecca'larla doluydu.

"Belki," dedi, dişlerinin arasından. "Ancak bu kocamın çocuğu yetimhaneye yerleştirdiği için duyduğu pişmanlığı ortadan kaldırmıyor. Vasiyetinde benden Rebecca'nın yerini tespit edip ona mirasın küçük bir kısmını ve babasının bir fotoğrafını vermemi rica etmiş."

"Anlıyorum. Demek bırakılmış bir miras da var?"

Edith aniden duruma çok daha ilgiyle yaklaşıyor, diye düşündü Concordia.

"Evet. Büyük bir şey değil, anladığınız üzere."

"Ah." Edith'in gözlerindeki ilgi pırıltısı aniden söndü.

"Sorun şu ki," dedi Concordia senaryoya sadık kalmaya kararlı, "kocamın hangi yetimhaneyi seçtiğini gösteren

hiçbir evrak yok. Bu yüzden Rebecca'nın olduğu yeri bulma umuduyla bütün yetimhaneleri tek tek dolaşmaya niyetliyim."

"Kız eğer darülacezeye ya da saygın bir çevreden gelmeyen kızları alan yetimhanelerden birine gönderilmişse şimdiye çoktan işe verilmiştir."

"*Rebecca daha dokuz yaşında*," dedi Concordia yine rolünü unutup.

"Saygın bir evin mutfağında çalışacak yaşa çoktan gelmiş," dedi Edith. "Hizmetliden öte bir şey olamayacak çocuklar sokakta kalmamaları ve iyi işler bulabilmeleri için onlardan çok çalışmalarının beklendiğini erken yaşta öğrenmeliler."

"Siz kendi kızlarınızı işe gönderiyor musunuz, Bayan Pratt?"

"Bu sorunuza olumsuz karşılık vereceğim." Edith çok alınmış göründü. "Winslow sadece saygın çevrelerden gelen yetimleri kabul eder. Bizim genç kızlarımız mürebbiye ve öğretmen olmak üzere yetiştiriliyor. Çoğu on yedisine gelene dek burada kalıyor." Kaşlarını çattı. "Tabii ki erken yaşta hayatlarını kazanmayı da öğrenebilirler ama on yedisinden küçük bir öğretmeni çalıştıracak bir okul ya da aile bulmak zor."

"Doğru," dedi Concordia gerilerek. İlk işini ararken kendisinin de en çok yaşı hakkında yalan söylemek zorunda kaldığını hatırladı. On sekizinde olduğunu söylemişti. "Kızlarınızın hepsinde eninde sonunda düzgün işler bulabiliyor mu?"

"Efendi ve mütevazı olmayı öğrenen, Minnettar Kızların Altın Kurallarına uymaya çabalayanların hepsi genelde iş

buluyor, evet." Edith ellerini masanın üzerinde açtı. "Tabii ki ara sıra başarısızlar da çıkıyor."

"Anlıyorum." Concordia ellerini yeniden yumru yaptığını fark etti. "Peki onlara ne oluyor?"

"Ah, büyük olasılıkla kendilerini sokakta buluyorlar," dedi Edith sakin sakin. "Şimdi, o zaman, kocanızın gayrimeşru kızına dönelim. Burada, Winslow'da otuz yedi kızımız var. Sanırım iki de Rebecca'mız. Thompson isminde bir aileyle bağları olup olmadığını görmek için her ikisinin de kaydını memnuniyetle kontrol edebilirim."

"Çok naziksiniz."

Edith düşünceli düşünceli dosyaların durduğu bir dizi dolaba baktı. "Ben çok meşgul bir kadınım, Bayan Thompson. Dosyaları doğru düzgün incelemek oldukça fazla vaktimi alacak."

İpucu ancak bu kadar açık olabilirdi.

"Tabii. Size ısrarla bunu telafi etmeyi öneriyorum." Ambrose haklıymış, diye düşündü. Edith rüşvet bekliyordu. Manşonuna uzandı ve Ambrose'un sadece bu amaçla ona verdiği parayı çıkarttı. Masanın üzerine koydu.

"Çok güzel. Rebecca'lardan birinin babasının isminin Thompson olup olmadığına bakacağım." Edith parayı elbisesinin cebine atıp ortadan yok etti. "Annenin ismini biliyor muydunuz acaba?"

"Hayır, bilmiyorum."

Edith kalktı, dosya dolaplarının yanına gitti. Üzerinde P-T yazan dolabı açtı. Concordia dolabın dosya ve kâğıtlarla tıka basa dolu olduğunu görebiliyordu. İçinin bulunduğunu hissetti. *O karanlık çekmecede kim bilir kaç hüzünlü hikâye yatıyor,* diye düşündü.

Odanın kapısına vuruldu.

"Girin, Bayan Burke," dedi Edith başını çevirmeden.

Kapı açıldı. Concordia kısa süre önce kendisine kapıyı açan kadının minik, solgun siluetini gördü.

"Bağışlayın, Bayan Pratt ama kömür getiren adamlar gelir gelmez size haber vermemi söylemiştiniz."

"Çok doğru, Bayan Burke." Edith çekmeceyi çarparak kapattı ve inanılmaz bir kıvraklıkla arkasına döndü. "Beni birkaç dakika bağışlayın, Bayan Thompson. Bu hamallarla bir şey konuşmam gerekiyor. Bahar aylarına rağmen burada Winslow'da çok fazla kömür yakıyoruz. Ücreti indirtme niyetindeyim."

"Tabii," diye mırıldandı Concordia bu sene bahar gelmesine rağmen havanın hâlâ ısınmadığını düşünürken.

Edith kapıya yürüyüp koridora çıktı. Bayan Burke özür diler gibi Concordia'ya başını eğip kapıyı kapattı.

Concordia aniden odada yapayalnızdı.

Gözleri dosya dolabına kaydı. Ardından kapalı kapıya döndü. Edith Pratt'ın güçlü ayak sesleri hızla uzaklaşıyordu.

Kaçırılmayacak kadar güzel bir fırsattı.

Ayağa fırladı, telaşla dolaplara yürüdü ve üzerinde A-C yazan çekmeceyi açtı.

Birkaç Cooper vardı ama Edwina ve Theodora yoktu.

O çekmeceyi kapatıp Phoebe Leyland'ın dosyasının olması gereken diğer çekmeceyi açtı.

Bu çekmeceden de bir sonuç alamadı.

Hannah Radburn adına bir dosya da bulamadı.

Sanki bu kızlar hiç buraya gelmemişti.

Öfke ve hayalkırıklığı Concordia'nın içini sardı. Dördü'nün de kaydı olması gerekirdi. Dördü de Winslow Kızlar Okulu'ndan gelmişti.

Ambrose'un Bayan Jervis'in çekmecelerini karıştırarak elde ettiği delili hatırlayıp Edith Pratt'ın kallavi masasına yürüdü.

İlk gördüğü şey deri bir kayışla bağlanmış, kocaman bir günlük oldu.

Günlüğü açtığında bir müdürün tipik randevu listesi ve günlük programıyla karşılaştı. Edith Pratt'ın büyük bir titizlikle kayıt tuttuğunu görmek onu hiç şaşırtmadı. Günlük ders programı, haftalık menü ve ayda bir değişen yatak takımlarının detaylı kayıtları minik, oldukça okunaklı bir el yazısıyla özenle kâğıda aktarılmıştı.

Yatak takımları sadece ayda bir mi değişiyordu? *İnsaf,* dedi içinden Concordia. Saygın okullarda ve evlerde bu süre on beş gündü. Belli ki Edith Pratt kenara para atmanın bir yolunu daha keşfetmişti. Tabii ki takımların yıkanması, kurutulması, ütülenmesi kesinlikle vakit ve para gerektiriyordu ama sağlığa uygun bir temizlik standardı tutturmak için bu işi sık ve düzenli yapmak şarttı.

Geçen haftanın notlarına göz gezdirdi ama sayfada gözüne çarpan olağanüstü bir hal yoktu. Yapacak başka bir şey aklına gelmediğinden Phoebe, Edwina, Hannah ve Theodora'nın okuldan Aldwick Şatosu'na gönderildiği aya ait sayfaları açtı.

Kızların müdürün odasına çağırılıp çantalarını toplamalarının emredilmesinden iki gün öncesine ait bir sayfaya *H. Cuthbert, Dorchester Sokak* yazılmış ve ismin altına iki çizgi çekilmişti. Adresin hemen altına *4 çift yeni eldiven ve 4 yeni şapka* sözcükleri eklenmişti.

Bundan birkaç gün öncesine dek olan kayıtları inceledi ama başka, işe yarar bir not bulamadı.

Günlüğü kapatıp aşağı eğildi ve masanın çekmecelerinden en büyüğünü açtı. Üzerinde *Yazışmalar* yazan bir dosya gözüne takıldı.

İncecik bir dosyaydı.

Hızla dosyaya göz gezdirdi. Çoğu eleman arayan işverenlerin gönderdiği, okuldan yeni mezun olan kızların derslerdeki başarılarını ve fiziksel görünümlerini sorgulayan mektuplardı. Concordia *sade* ve *göze batmayan hanım hanımcık* genç kızlara olağanüstü bir talep olduğunu fark etti. Hanımların ancak birkaçı evdeki erkeklere çekici gelebilecek mürebbiyeler istiyordu.

Dosyayı tam yerine koymak üzereydi ki imzalardan biri gözüne takıldı. W. Leyland.

Phoebe'nin soyadı Leyland'dı.

Koridorda güçlü ayak sesleri yankılandı.

Mektuba göz gezdirecek vakit yoktu. Concordia mektubu dosyadan çekip pelerinin cebine tıktı.

Telaşla masanın yanından ayrılıp sokağa bakıyormuş gibi yaparak pencerenin önüne gitti.

Odanın kapısı aniden açıldı.

"Bu ufak meseleyi de hallettik," diye bildirdi Edith. Kadının yüzü tatmin duygusuyla pembe pembe olmuştu. "Ekim sonuna kadar odaların hiçbirinde şömine yanmayacak."

"Rebecca'nın kaydını bulmak üzere dosyaları kontrol edecektiniz," dedi Concordia başını pencereden çevirirken.

"Evet, tabii."

Edith T'lerin bulunduğu dolaba gidip çekmeceyi şöyle bir karıştırdı, ardından kapattı.

"Üzgünüm. Thompson isminde bir babası olan dokuz yaşında gayrimeşru bir Rebecca'mız yok."

"Teşekkürler, Bayan Pratt." Concordia kapıya yöneldi. "Çok yardımcı oldunuz."

Koridordan ön kapıya sakin sakin yürüme için bütün iradesini kullanmak zorunda kaldı. Bütün duyuları ona

okulun boğucu atmosferinden kaçıp kurtulmasını emrediyordu.

Solgun benizli Bayan Burke ona kapıyı açıp alçak sesle veda sözcükleri mırıldandı. Concordia kadının onun peşinden gitmeye can attığını hissetti. Ancak Bayan Burke tıpkı okuldaki bütün kızlar gibi buraya mahkûmdu.

Sokağa vardığında Concordia rahatlayarak hafifçe iç geçirdi. Birden fark etti ki okulda bulunduğu onca süre boyunca tek bir öğrenciye bile rastlamamıştı.

Bu şaşırtıcı bir durum değildi. Hannah, Phoebe, Edwina ve Theodora kızların çoğunun eski malikânenin üst katlarına kapatıldığını söylemişti. Sadece öğlen ve akşam yemekleri için aşağıya yemek salonuna iniyor, haftada üç kez de yirmi dakika beden eğitimi yapmak üzere koca malikânenin yüksek duvarlı arka bahçesine çıkıyorlardı.

Köşeye vardığında Concordia son bir kez kasvetli malikâneye bakmak için durdu. Üst kattaki pencerelerin birinde bir kıpırtı gördü. Göz ucuyla yukarıdan kendisine bakan solgun yüzü gördü. Aklına okulun içinde bir yerlerde olan Hannah'nın arkadaşı Joan geldi.

Ürperdi. Çok şanslıydı. Bugün o berbat yerden kendini dışarı atabilmeyi becermişti. Ama yukarıdan ona bakan kız ve otuz altı öğrenci daha bu gölgelerin arasında tutsak kalmıştı.

Köşeyi dönüp Ambrose'un içinde beklediği taksiye doğru sokağın aşağısına ilerlerken gözleri doldu. Mendilini çıkardı.

Gözlerinde biriken yaşları silerken etraftakilerin hiçbiri onu fark etmedi. Dul kadınların nasılsa olduk olmadık zamanlarda gözyaşı dökme hakkı vardı.

20

"Sen aklını mı oynattın?" dedi Ambrose atlı arabanın karşı koltuğundan. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Concordia adamın öfkeden kudurduğunu fark etti. Ambrose'un tepkisine afalladı.

Arabaya birkaç dakika önce inisiyatifini kullandığı için takdir ve övgü bekleyerek geri dönmüştü. Yerine öfkeyle azarlanıyordu.

"Sadece Bayan Pratt odadan çıktığında dosyalarına şöyle bir göz attım." Concordia sinirlenerek yüzündeki peçeyi kaldırıp alev alev gözlerle Ambrose'a baktı. "Bundan neden bu kadar rahatsız olduğunuzu anlayamıyorum, bayım. Benim yerimde siz olsaydınız eminim aynısını yapardınız."

"Konu benim ne yapıp yapmayacağım değil. Sana o yere girdiğinde nasıl davranacağını detaylı bir şekilde izah ettim. Üzerine basa basa da şüphe uyandıracak bir şey yapmamanı söyledim."

"Sizi temin ederim, kimse bir şeyden şüphelenmedi."

"Sadece dosyaları karıştırırken talihin yaver gidip yakalanmadığın için."

"Yakalanmaktan talihim sayesinde kurtulmadım," diye aynı tonla karşılık verdi Concordia. "Temkinli ve akıllı davrandığım için kurtuldum. Üstelik kendi kariyerini çok benzer riskler almak üzerine kurmuş bir beyefendiden böyle söylev işitmek hiç hoşuma gitmedi."

"Burada benim kariyerimi tartışmıyoruz."

"Ama söylediklerim doğru, değil mi?" Adama yapmacık bir gülümsemeyle tatlı tatlı gülümsedi. "Aslına bakarsanız bana kendiniz hakkında çok az bilgi verdiniz. Sırlarla dolu bir adamsınız, değil mi, Bay Wells?"

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Burada senin yaptıklarını tartışıyoruz."

"Tanrı aşkına, sanki bana emir verme hakkınız varmış gibi davranıyorsunuz. Size müşterinin ben olduğunu hatırlatmalıyım."

"Ama bu işte uzman olan benim. Benden direktif alman çok mantıklı."

"Öyle mi? Peki kız okulundaki dosyalama sistemi hakkında ne biliyorsunuz? Pek bir şey bilmiyorsunuz, sanırım. Oysa ben tüm kariyerim boyunca bu tür yerlerde çalıştım."

"Sen öğretmensin, lanet olsun, dedektif değil."

"Saçmalıyorsunuz. Benim için sadece akıllıca bir hafiyelikten öte bir şey olmayan bir mesele için Tanrı aşkına neden böyle kendinizi paralıyorsunuz?"

"Kendimi paralıyorsam ödümü patlattığın içindir, Concordia Glade."

Concordia gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım?"

Ambrose inleyip ona doğru uzandı. Elleri kadının kollarına kenetlendi. Concordia daha neler olduğunu kavrayamadan Ambrose onu kendi kucağına çekti.

"Benim açımdan hiç umut yok, değil mi?" Sesi pes etmiş gibiydi. "Beni delirteceksin."

Concordia yer değiştirmesiyle birlikte yana kayan şapkasına yapıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ambrose dudaklarını sertçe onunkilere dayadığında bütün sözcükler sustu, Concordia'nın nefesi kesildi.

Sağa sola savrulan arabanın dışındaki dünya durdu. Concordia'nın içini sevinç dolu bir ürperti kapladı. Parmaklarını Ambrose'un omzuna yasladı. Bunun adamın onu ikinci öpüşü olduğunu fark etti. İlk seferinde öğrendiklerini uygulayabilmesi için büyük bir fırsattı.

Deneyimli bir tavırla dudaklarını araladı. Adam alçak sesle bir şeyler mırıldanıp aniden ve hemen ona sıkı sıkı sarıldı.

Çok tatminkâr bir deneyim, diye geçirdi içinden Concordia.

Ambrose başını kaldırdığında Concordia heyecanla yanıyordu ve gözlüğü buğulanmıştı.

Gözlüğünü çekip çıkardı. "Bu çok sinir bozucu."

Ambrose ona ifadesiz, anlaşılmaz gözlerle baktı. "Sanırım bir özür bekliyorsun."

"Gözlüğümü buğulandırdığın için mi?" Mercekleri temiz bir mendille özenle sildi, hâlâ kirli olup olmadığını görmek için havaya kaldırdı. "Özür dilemen gerektiğini hiç sanmıyorum. Sıcak, nemli hava, mesela birinin nefesinin cama ya da aynaya geldiğinde buğu yapması senin suçun değil. Sadece fiziksel bir gerçek."

Gözlüğü tekrar burnunun üzerine yerleştirdikten sonra Ambrose'un ona çarpık, neşeli bir ifadeyle baktığını fark etti.

Kaşlarını çattı. "Bir şey mi oldu, bayım?"

Ambrose sersemlemiş gibi başını iki yana salladı. "Mantık çerçevesinde açıklayabileceğim bir şey olmadı."

Concordia adamın kaslı bacaklarının gerginliğini ve şehvetle bacağına yaslanan sertliği hissedebiliyordu.

Bedenindeki bu fiziksel değişikliğin sebebi benim, diye aklından geçirirken keşfettiği bu kadını güçle büyülendi.

Araba engebeli alanda ilerlerken savruldu. Bu savrulmayla birlikte Concordia daha da mahrem bir pozisyon aldı. Aniden nerede olduğunu hatırladı. *Kiralık bir arabadayız, Tanrım,* diye düşündü. Burası kesinlikle bu tür şeylere uygun bir yer değildi.

Boğazını temizledi. "Yerime geçeyim."

Ambrose'un hafifçe dudakları kıvrıldı ama gözlerindeki ateş Concordia'nın duyularını öyle bir harekete geçirdi ki neredeyse nefes alamadı.

"Buyurun, Bayan Glade."

Hiç olmazsa artık siniri geçmiş gibi görünüyor, diye düşündü Concordia. Bu iyiye işaretti. Kendini toparlayarak eteklerini tuttu ve arabanın karşı koltuğuna geçti.

"Pekâla o zaman, söyleyiniz bittiyse belki artık Bayan Pratt'ın odasında ne bulduğumu öğrenmek istiyorsunuzdur," dedi.

Adam kaşlarını çattı. "Kızların dosyalarının orada olmadığını söylemiştin?"

"Doğru. Sanki dördü de hiç o okula gitmemiş gibi," dedi Concordia sakin sakin. "Ancak masasında iki ilginç şey buldum. İlki Pratt'ın randevu defterine yazdığı, dört çift yeni eldiven ve dört yeni şapkanın faturasının Dorchester Sokak'a H. Cuthbert isminde birine gönderilmesini söyleyen not."

"Cuthbert de kim?"

"Bilmiyorum ama adamın ismi kızların şatoya götürülmek üzere Bayan Barlett'a teslim edilmesinden iki gün öncesinin sayfasında yazılıydı. Bence faturanın dört çift eldiven ve dört şapka için alınmış olması tamamen bir tesadüf olamaz, sizce de öyle değil mi? Belli ki giysiler kızların şatoya yapacağı yolculukta giymeleri için alınmış."

Ambrose kaşlarını kaldırdı. "Özür dilerim, Concordia, gerçekten tam bir casus gibi konuşmaya başladın."

"Teşekkürler." Kendinden hoşnut, kadın elini pelerininin cebine attı. "Ele geçirdiğim ve gayet ilginç olan diğer şey W. Leyland imzalı bir mektup."

İsmin tanıdık olduğunu fark ettiğinde Ambrose'un gözleri parladı. "Phoebe'yle bağlantısı olan biri mi?"

Adamın içindeki avcı harekete geçti, diye geçirdi içinden Concordia oldukça rahatlayarak. Keyfi yerindeyken Ambrose'la uğraşmak çok daha kolaydı.

"Belki," dedi Concordia. "Henüz okuma fırsatım olmadı." İtinayla mektubu açtı. "Gördüğünüz üzere biraz kırıştı. Mektubu tam çekmecede bulmuştum ki Bayan Pratt'ın odaya geri döndüğünü duydum. Kağıdı hemen koparıp cebime atmak zorunda kaldım."

"Yani diğer bir deyişle, felakete bir adım kalmıştı. Tam korktuğum gibi az daha yakalanıyordun."

Concordia mektubu koltuğa koyup eliyle düzeltti. "Bu işteki ortak amacımız adına rica ediyorum, lütfen o konuya geri dönmeyelim."

Ambrose'un çenesi gerildiyse de tartışmayı uzatmadı.

"Oku bakalım," dedi.

Concordia mektubu eline aldı.

Yetkiliye,

Bu mektubu kuzenimin okulunuzda olup olmadığını öğrenmek için yazıyorum. İsmi Phoebe Leyland. Dört ay önce bir tekne kazasında kayboldu. Cesedi bulunamadı. Yetkililer boğulduğuna kanaat getirdi.

Ancak diğer pek çok kızın aksine Phoebe yüzme biliyordu ve çok iyi bir yüzücüydü. Aklıma şöyle bir olasılık geldi: kazadan kurtulmuş ancak şok ya da başına aldığı bir darbe nedeniyle hafızasını kaybetmiş olabilir.

Phoebe'nin bulunmuş ancak kimliğini bilmemesi ya da geçmişine dair detayları hatırlayamaması nedeniyle bir yetimhaneye yerleştirilmiş olma olasılığına karşın bulabildiğim bütün kurumlara yazıp sevgili kuzenime uyan bir kızın olup olmadığına bakmak için kayıtlarını kontrol etmelerini rica ediyorum. Aşağıda size Phoebe'nin nasıl bir kız olduğunu...

Concordia çabucak her kelimesiyle kesinlikle Phoebe'yi anlatan bir tarif okudu.

Bitirdiğinde Ambrose'a döndü.

"Altında W. Leyland'ın imzası var," dedi alçak sesle. "Phoebe sık sık çok sevdiği Winifred Leyland adında bekâr halasından bahseder. Babası kendisi öldükten sonra Phoebe'nin Winifred'le yaşamasını istermiş. Ama babası ölünce onu dayısı almış. Dayısıyla karısı Phoebe'ye Winifred'in ateşli bir hastalığa yenik düştüğünü söylemiş."

"Ve ardından Phoebe'yi yetimhaneye vermişler."

"Evet." Concordia parmaklarıyla mektuba vurdu. "Anlamıyorum. Eğer dayıyla karısı Phoebe'yi istemiyorduysa kızı

neden Winifred Leyland'a göndermemişler? Neden kızı Winslow'a sepetleyip halasının öldüğünü söylemişler?"

Ambrose düşünceli düşünceli arkasına yaslandı. "Bence bu meselenin daha da ilginç yönü dayıyla karısının Winifred Leyland'a da Phoebe'nin boğulduğunu söylemiş olmaları."

Concordia'nın parmakları mektuba sıkı sıkı yapıştı. "İnsan neden yetim bir kıza ve dünya yüzünde onu yanına almak isteyen tek insana böyle acımasız bir şey yapar ki? Çok zalimce."

"Sanırım Larkin, dayıyla yengeye güzel bir sus payı vermiş."

Concordia görmeyen gözlerle mektuba daldı. "Yani Phoebe'yi o hain adamlara mı sattılar?"

"Görünüşe bakılırsa öyle. Edith Pratt'ın da işin içinde olduğu belli. Larkin ve ortağı, kızları sorgusuz sualsiz okula alması ve hazır olduklarında Aldwick Şatosu'na göndermesi için kadına rüşvet vermiş olmalı."

"Bence işbirliği yapması için Edith Pratt'a sıkı para vermişlerdir," dedi Concordia, elini küçücük bir yumruk yaparken. "Yetimhane müdiresine göre oldukça şık giyimliydi. Aklınızdan ne geçiyor, bayım?"

Ambrose koltuğunda öne eğildi. "Galiba bu iş hakkında herkesten daha fazla bilgisi olan dört kişiyi sorgulama zamanı geldi."

21

Ambrose masasına yerleşti ve Hannah, Edwina, Theodora ve Phoebe'ye baktı. Kızlar da onun önüne sıralanmıştı. Yüzleri merak, heyecan ve beklentiyle ışıl ışıldı.

Concordia pencerenin yanındaki berjere oturmuştu. Kızların aksine yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı ve bayağı endişeli görünüyordu. Ambrose, kadının kızlara soracağı soruların onlara kısacık yaşamlarının kötü anılarını hatırlatacağından endişe duyduğunun farkındaydı. Bu iş en az Concordia kadar onu da rahatsız ediyordu ama başka çıkar yol yoktu.

Sorularının cevabını almak zorundaydı ve kızlar büyük olasılıkla onların düşündüğünden çok daha fazlasını biliyordu.

"Bayan Glade araştırmalarınız için yardımımıza ihtiyacınız olduğunu söyledi," dedi Theodora.

"Size yardımcı olabilmek bizi mutlu eder," dedi Edwina.

"Yani şimdi biz de yardımcı dedektif mi oluyoruz?" diye sordu Phoebe hevesle. Gözlüğünün gerisinde gözleri hevesle pırıl pırıldı.

"Evet, kesinlikle öyle," dedi Ambrose.

"Çok heyecan verici," diye fısıldadı Hannah. "Tıpkı romanlardaki gibi."

Concordia kütüphanede toplandıkları andan beri ilk kez gülümsedi. "Çok doğru, Hannah. Dördünüz de gerçekten kendi gizemli hikâyenizin kahramanlarısınız. Bizse hikâyedeki kötü adamı tespit etmeye çalışıyoruz."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu Phoebe.

Ambrose ona döndü. "Öncelikle Phoebe, halan Winifred'in hâlâ hayatta olduğunu ve seni aradığını düşündüren sebeplerimiz var."

"Winifred Halam mı?" Phoebe afallayarak gözlerini Ambrose'a dikti. "Hayatta mı? Ama Wilbert Dayım onun öldüğünü söylemişti."

Ambrose önündeki mektubun tarihine baktı. "İki aydan biraz fazla bir zaman önce hayattaymış ve High Hornby adında bir kasabada yaşıyormuş."

"Onun oturduğu yer," diye fısıldadı Phoebe. "Yıllardır orada yaşıyordu. Ama Wilbert Dayımla Mildred Yengem neden bana halamın öldüğünü söyledi o zaman?" Yüzü ağladı ağlayacak gibiydi.

Concordia yerinden kalkıp anında soluğu Phoebe'nin yanında aldı. Kolunu kızın titreyen omuzlarına koydu.

"Her şey yoluna girecek, hayatım," dedi alçak sesle. "Eğer halan gerçekten yaşıyorsa onu bulacağız."

Phoebe birkaç kez burnunu çekip boş gözlerle Concordia'ya baktı. "Neler oluyor anlamıyorum, Bayan Glade."

"Henüz hiçbirimiz anlamıyoruz," dedi Ambrose. "Ama eninde sonunda çözeceğiz. Şimdi, halan mektubunda ona senin bir tekne kazasında boğulduğunun söylendiğini yazmış. Bu hikâyenin nerden çıktığı hakkında bir fikrin olabilir mi?"

Phoebe yavaşça başını iki yana salladı. "Babam tekneyle beni nehirde gezdirirdi. Suya düşersem diye bana yüzme öğretti. Ama babam hastalanıp öldüğünden beri hiç tekneye binmedim."

Ambrose masanın üzerinde ellerini kavuşturup kızlara baktı. "Bunun sizin için hoş olmayacağını biliyorum. Ama hepinizden Winslow'a nasıl gönderildiğinizi düşünmesini rica ediyorum. Sizi Edith Pratt'a teslim eden akrabalarınızın isimleriyle adreslerini istiyorum."

Bu rica kızları şaşırtmış gibiydi.

"Ama beni okula götüren dayım değildi ki," dedi Phoebe, yüzünü hafifçe buruşturarak.

Concordia'nın kaşları çatıldı. "Yani seni trenle yalnız başına mı gönderdi?"

"Hayır," dedi Phoebe. "Wilbert Dayım beni bir hana götürdü. Özel arabasında bekleyen bir beyefendi vardı. Arabaya binmem gerektiği ve beyefendinin bana yeni evime kadar eşlik edeceği söylendi. Çok uzun bir yolculuktu."

Hannah'nın gözleri doldu. "Ben de aynı öyle gönderildim. Halam beni özel arabasında bekleyen bir adama teslim etti. Halamı o günden beri hiç görmedim."

"Biz de evden aynı öyle gönderildik," dedi Edwina. "Haksız mıyım, Theodora?"

Theodora sesini çıkarmadan onu başıyla onaylayıp mendilini çıkardı.

"Yüce Tanrım." Concordia kızların önüne diz çökerek oturdu, öğrencilerinin ellerin avucunun içine aldı. "Hiçbiriniz yanınızda tanımadığınız bir adamla gönderildiğinizden bahsetmemiştiniz. Çok korkmuş olmalısınız. Adam size... Herhangi bir şey yaptı mı?"

"Hayır," diye omuz silkti Edwina. "Kabalık ya da terbiyesizlik etmedi. Hatırladığım kadarıyla bütün yolculuk boyunca birkaç kelimeden fazla konuşmadı. Doğru değil mi, Theodora?"

"Yolculuğun büyük bir kısmını gazete okuyarak geçirdi," diye onayladı Theodora.

"Beni Winslow'a götüren bey ben yokmuşum gibi davrandı," dedi Hannah. "Ondan korkmadım ama gideceğimiz yerden korktum."

Phoebe onu onaylar gibi başını salladı. "Bana da bir kabalık yapmadı, Bayan Glade, gerçekten."

Concordia gözlerinde yaşlarla onlara gülümsedi. "İçimi rahatlattınız."

Ambrose onlara baktı. "Sizi okula götüren bey ismini söyledi mi?"

Kızların dördü de büyük bir ciddiyetle başlarını iki yana salladı.

"Bana adamı tarif edebilir misiniz?" diye sordu Ambrose.

Edwina göz ucuyla Theodora'ya baktı. "Bana Bay Phillips'i hatırlattı."

Theodora hemen başını sallayarak onu onayladı. "Evet, çok doğru."

Ambrose eline bir kalem alıp bir sayfa kâğıt almak için uzandı. "Bay Phillips kimdir?"

"Babamın ticari işlerini yürüten adam," diye açıkladı Edwina. "Annemizle babamız öldükten kısa süre sonra emekli oldu."

"Beni okula götüren adam da o tür bir adamdı," dedi Hannah.

Omuzlarını kaldırdı, çenesini eğdi, elindeki bir şeyi okuyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Evet, adam bütün yolculuk boyunca aynı öyle oturdu," diye haykırdı Phoebe.

Ambrose, Concordia'nın soru işaretleriyle dolu gözlerine baktı ve başını iki yana salladı.

"Larkin değil," dedi alçak sesle. "Belki de iş ortağı beyefendidir."

Concordia tekrar Theodora'ya döndü. "Sen çok iyi resim çizersin, hayatım. Bu adamı bize çizebilir misin?"

Herkes önce Concordia'ya, ardından Theodora'ya baktı. Ambrose beklentiyle gerildiğini hissetti.

"Denerim," dedi Theodora yavaşça. "Ama adamı göreli birkaç ay oldu. Yüz hatlarını tam olarak hatırlamayabilirim."

"Onu hepimiz gördük," diye hatırlattı Phoebe. "Çizmeye başladığında belki biz de bir şeyler ekleyebiliriz ve sonunda ortaya işe yarayacak bir resim çıkabilir."

"Mükemmel bir öneri, Phoebe," diye ayağa kalktı Ambrose. "Gel buraya, benim masama otur, Theodora. Sana kâğıt kalem bulayım."

"Hannah adamın arabada nasıl oturduğunu tekrar taklit ederse işe yarayabilir," dedi Theodora, Ambrose'un koltuğuna geçerken.

Hannah anında omuzlarını kaldırdı. Ambrose kızın rol yeteneğine hayran kaldı. Kız bir anda capcanlı genç bir kızdan gözleri iyi görmeyen, orta yaşlı kambur bir adama dönüştü.

"Adam kısmen keldi," dedi Theodora kalemi eline alırken. "Bunu çok iyi hatırlıyorum."

"Ve kafasında kalan saçları neredeyse bembeyazdı," diye ekledi Edwina. Burnunu kırıştırdı. "Ayakkabılarıyla takım elbisesi çok ucuz görünümlüydü."

Kızlar öneriler sunarak Theodora'nın etrafına üşüştü.

"Bıyığı ve ince bir sakalı vardı," dedi Phoebe. "Gözlüğü de unutma."

Theodora bir anda kendini çizdiği resme kaptırdı.

Bir saat sonra Ambrose kütüphanede yine Concordia'yla baş başaydı. Birlikte masanın önünde dikilip Theodora'nın çizdiği portreye baktılar.

"Adamda muhasebeciden daha düşükmüş gibi bir hava var, değil mi?" dedi Ambrose resmi incelerken. "Kızlar haklı."

"Sana söylemiştim, çok iyi gözlemciler." Concordia resme baktı. "Sence Larkin'in gizemli beyefendi ortağı olabilir mi?"

"Hayır. Bence adam tıpkı kızların da söylediği gibi, iş adamlarının ticari işlerini yürüten biri gibi."

"Neden böyle dedin?"

Ambrose masanın köşelerinden birine dayandı. "Başından sonuna durum oldukça karmaşık bir iş gibi görünüyor. Bir dolu para dökülmüş. Öğretmenler tutulmuş. Akrabalara istemedikleri genç yeğenlerini teslim etmeleri için rüşvet verilmiş. Trenle gidilmesin diye arabalar kiralanmış. Detayların listesi uzuyor da uzuyor."

"Seni anlıyorum. Larkin ya da ortağı bütün bu organizasyonla uğraşmış olamaz. Detaylarla ilgilenmesi için birini tutmuş olmalılar."

Ambrose elini kaldırdı. "Bu işleri kim ayak işi yürüten birinden daha iyi yapabilir?"

Concordia'nın yüzü aydınlandı. "Aklından Pratt'ın randevu defterindeki H. Cuthbert geçiyor, değil mi? Dört çift eldiven ve dört şapkanın faturasını gönderdiği adamdan?"

Ambrose yeniden resmi inceledi. "Sanırım bu akşamüzeri bana Dorchester Sokak'a doğru bir yolculuk görünüyor."

"Mükemmel bir fikir. Ben de seninle geliyorum."

"Concordia-"

"Bu Cuthbert her kimse, kızlarımın çalınma işine bulaşmış. Ben de seninle geliyorum, Ambrose."

22

"Bizi randevusuz kabul ettiğiniz için çok teşekkürler, Bay Cuthbert." Ambrose Concordia'nın sandalyesini tuttu, ardından kendi yerine oturdu. Pantolonunun kırışıklıklarını düzeltti, bastonunu bacaklarının arasına aldı, eldivenlerini çıkartıp bastonun ucuna astı.

Concordia sakin sakin kibar laflar mırıldandı. Herbert Cuthbert onun sesindeki pek de bastıramadığı tiksinti dolu tınıyı fark etmişe benzemiyordu ama Ambrose'un kulakları bu ince detayı kaçırmadı. Neyse ki kadının yüzü ifadesini gizleyen siyah bir dantelle örtülüydü.

"Rica ederim, efendim," dedi Cuthbert. Adamın umutsuz solgun gözlerinde bir heves pırıltısı belirdi. "Tesadüfen bu akşamüzeri yapacak bir işim yoktu."

Ambrose bugün Concordia'yla birlikte seçtikleri rol gereği servet sahibi varlıklı bir çifti oynamaya karar vermişlerdi, adamın randevu defterinde bunun yer açtığını düşündü.

Theodora, H. Cuthbert'in özünü yakalamış, diye geçirdi aklından. Gerçekten ayak işlerine bakan adamlardan daha düşük görünüyordu. Bürosundaki solmuş perdelere, paspal mobilyalara bakılacak olursa yeni bir müşteriyi reddedecek durumda değildi.

"Çok kibarsınız," diye mırıldandı Ambrose bıyığının altından.

Kafasındaki peruk, yüzündeki takma sakal ve bıyık gümüş, beyaz karışımıydı. Sakal ve bıyık pek sevdiği kostümlerden değildi çünkü bir müddet sonra insanı terletmeye başlıyordu. Ama etkili bir gizlenme yöntemiydi. Üzerine binen yılları daha da iyi vurgulayabilmek için yaşlı işi bir kaban giymiş ve boynuna kalın bir atkı bağlamıştı.

Bir saat önce Concordia'yla birlikte evden çıkmadan evvel Hannah, Phoebe, Theodora ve Edwina onu ilgiyle süzmüştü. Tipindeki bu değişiklik epey hoşlarına gitmiş gibiydi.

"Olduğunuzdan bile daha yaşlı gösteriyorsunuz," demişti Phoebe. "Birinin büyükbabası gibi."

"Ama geçkin yaşına rağmen hâlâ epey zinde biri gibi," diye güven vermişti Concordia yarı şaka, yarı ciddi.

Cuthbert ilgi dolu bakışlarını Ambrose'a odakladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Dalrymple?"

"Hemen konuya gireceğim. Bayan Dalrymple ve ben uzaktan akrabamız olan genç bir kızın peşindeyiz. Birkaç ay önce annesiyle babası öldü ve kız yetimhaneye gönderildi. Sizi onun yerini bulmanız için kiralamayı düşünüyoruz."

Cuthbert'in ifadesi katılaştı. Sanki gözlerine hafif bir pasif ifadesi yerleşti. "Özür dilerim, bayım. Ben ticaret adamıyım. Finansal işlere bakarım. Vasiyet, yatırımlar, bu tür işler. Akraba araştırması yapmam."

"İşin içinde bir servet olsa bile mi?" diye sordu Concordia buz gibi bir sesle.

Cuthbert nefes almakta güçlük çekiyordu. Yüzü sağlıksız bir görünüme büründü, al al oldu. Huzursuz huzursuz kravatının düğümüyle oynadı, belli ki gevşetmeye çabalıyordu.

"Servet mi dediniz, Bayan Dalrymple?" Yüzündeki korku dolu gergin ifade yerini hızla ilgi dolu bakışlara bırakıyordu.

"Kesinlikle."

Concordia adama satışıyor, diye geçirdi aklından Ambrose. Tam korktuğu gibi, kadının Cuthbert'e duyduğu husumet planlarını bozuyordu. Durumu kontrol altına alma vakti gelmişti.

"Talihsiz detaylara girerek canınızı sıkmak istemeyiz," dedi yumuşak bir sesle. "Eşimin tarafından yaşlı bir akrabamızın yakın tarihte öldüğünü belirtmemiz yeterli. Kendisi artık yataktan çıkamıyordu ve ihtiyarlıktan bunamıştı. Parasının eşime kalacağını sanıyorduk. Teyze ölene, kadar vasiyetini değiştirdiğini ve bütün parasını bu bahsettiğim kıza bıraktığını bilmiyorduk."

Cuthbert boğazını temizledi. "Böyle bir meselenin ne kadar can sıkıcı olacağını tahmin edebiliyorum ama size nasıl yardımcı olabileceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Kızı bulabilirsiniz, böylece bize yardımınız dokunmuş olur," dedi Ambrose kelimelerine hafif bir öfke tınısı katarak. "Kahrolası vasiyete göre bu genç kız paraya ulaşamaz-

sa bütün miras çok daha uzak bir kuzene kalacak. Buna izin veremeyiz. Mirası karının alması gerekirdi."

Cuthbert anlayışlı görünmeyi becerdi. "Hakkınız var, tatsız meseleler bunlar. Ama kızın yerini bulmak pek kolay olmayacaktır. Londra'da, bildiğiniz gibi bir dolu yetimhane ve darülaceze var." Kaşlarını çatarak durdu. "Bu genç kız kaç yaşlarında?"

"Hesaplarıma göre birkaç ay önce on beşine basmış olmalı," dedi Concordia.

Cuthbert iç geçirdi. "Bu durumu daha da karmaşıklaştırıyor. On beşine geldiğinde yetimlerin çoğu hayatlarını kazanmaları için dış dünyaya gönderiliyor. Bir dolu genç tembel, sünepe tipin ortalıkta dolanıp fingirdeyerek bağış yapan insanların iyi niyetini suistimal etmesine izin veremeyiz."

"Bu kız dışarı çalışmaya gönderildiyse herhalde şu anda çalıştığı yerin kaydı vardır," dedi Ambrose.

"Doğru söylüyorsunuz," diye onayladı Cuthbert yavaşça. "Ancak..."

Ambrose bastonunun ucunu oldukça sert ve tek bir kez yere vurdu. Cuthbert yerinden sıçradı.

"İyi anlatamadım galiba," dedi Ambrose. "Bu kızı bulmanın çok önemli olduğunu düşünüyorum."

"Anlıyorum. Ancak..."

"Velet bizim için çok önemli," diye devam etti Ambrose sözlerine duygu katarak. "Onun yerini bulabilecek kişiye çok büyük bir ödül vereceğim. Şimdi daha iyi anlaşıldı mı?"

Cuthbert homurdandı. "Çok büyük?"

"Bin sterlin diyelim mi?"

Cuthbert bir iki kez ağzını açıp kapattıktan sonra sesi yerine geldi. "Bu gerçekten cömert bir ödül." Boğazını temizledi. "Sanırım bu konuda birkaç soruşturma yapabilirim. Bu arada genç hanımefendinin ismi nedir?"

"Hannah Radburn."

Cuthbert gerildi. Sanki kravatı boğazını sıkıyor gibiydi.

"Radburn mü?" diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Emin misiniz?"

"Çok eminiz," dedi Concordia buz gibi bir tonla.

Ambrose paltosunun cebine uzanıp bir kâğıt çıkarttı. "Kızın Hannah'yla ilgili birtakım bilgileri kâğıda aktardı. Nerede ve hangi tarihte doğduğunu, anne babasının adını, vesaire. Lütfen detaylı bir araştırma yürütün. Yanlış kızı önümüze getirmenizi istemeyiz, değil mi?"

Cuthbert avlanmış gibiydi. "Bayım, şey..."

"Eğer kız gerçekten dediğiniz gibi yetimhaneden ayrılmışsa," diye devam etti Ambrose duraklamadan, "şu anda bulunduğu yerle ilgili bir ipucu verebilmeniz bizi hakikaten minnettar edecektir."

"Yetim kızlar işe gönderildiğinde her zaman hoş yerlere gitmezler," dedi Cuthbert incecik bir sesle. "Çok üzülerek söylüyorum ki bazıları ortadan yok oluverir."

"Sanırım ya sokağa ya da geneleve düşer demek istiyorsunuz," diye yapıştırdı Concordia. "Peki bu yüzden sizce kimi suçlamalı? Kadınlar erkeklere sunulan onurlu işlere alınmadığı müddetçe-"

Ambrose ayağa kalktı, elini kadının omzuna koydu ve bir kez, sertçe sıktı.

Concordia aniden sustu.

Ambrose yüzünde tam bir afallamayla Concordia'ya bakan Cuthbert'e döndü.

"Eşimin kusuruna bakmayın, bayım," dedi. "Ona kalacak olan bütün mirasın Hannah Radburn'e bırakıldığını öğrendiğinden beri kendine gelemedi."

"Evet, anlıyorum," diyerek Cuthbert toparladı kendini. "Çok can sıkıcı meseleler bunlar. Hanımın sinirleri epey bozulmuş olmalı."

"Hem de nasıl," dedi Ambrose. "Konuya dönecek olursak, sorun şu ki Hannah'nın yerini tespit etmeliyiz, kızın hayatı kaymış olsa bile. Kız ağırlığınca altın değerinde ve bunu mecaz anlamda söylemiyorum. Dediğim gibi veledi bulursanız size bin sterlin vaat ediyorum."

Cuthbert içini çekti. "Kızı size getiremeyebilirim. Ama şu anda nerede olduğunu bulma olasılığım var. Bu işinize yarar mı?"

"Hannah'yla ilgili bir şeyler bilen birinin ismini bile vermeniz hiç şüphesiz size beş yüz sterlin yazar," dedi Ambrose yumuşak bir sesle.

Cuthbert'in gözleri yuvalarından oynadı. "Tek bir isim için beş yüz sterlin mi?"

"Onu kesinlikle bulmamız lazım," dedi Ambrose. "Herhangi bir ipucuna minnettar olabiliriz. Eğer kız gerçekten bir genelevdeyse, ya da başına talihsiz olaylar gelmişse, tabii ki kızı bize getirmenizi istemeyeceğim. İşin o kısmını kendim hallederim."

Cuthbert ellerini savurdu. "Bayım, hakikaten ilginç bir işmiş."

Ambrose bastonunun sapını sıkı sıkı tutup gözlerini kıstı. "Bana bir isim ver, beş yüz sterlinini cebine koyayım. Anlaşıldı mı?"

"Gayet iyi anlaşıldı, efendim," dedi Cuthbert kulak tırmalayan bir sesle.

"Güzel o zaman, daha fazla zamanınızı alamayalım." Ambrose paltosunun cebinden bir kartvizit çıkardı. "Hannah Radburn'le ilgili ufacık bir bilgiye bile ulaşırsan kulübüme hemen haber ulaştır. Yönetim bana haberi iletir. Notunu alır almaz gelir seni bulurum."

Kartviziti masaya bıraktı. Concordia da ayağa kalktı.

Kapıya ilerlerlerken Ambrose, Concordia'nın vücudunun her kasının öfkeyle gerildiğini görebiliyordu. İkisi de dönüp Cuthbert'e bakmadı.

23

Dışarıda akşamüzerinin sisi ve buğusu iyice bastırmıştı. Sisin arasında bir araba göründü. Ambrose elini kaldırarak arabayı durdurdu ve Concordia'ya kapıyı açtı.

Concordia içeri girip eteklerini düzeltti. Hâlâ sinirden eli ayağı titriyordu. Yeniden Cuthbert'in ofisine dalıp yaptıklarını polise şikâyet edeceğini söylemek istiyordu. Ama bu minik tatmin duygusu için beklemesi gerekiyordu.

"Hain adam Hannah'nın ismini kesinlikle hatırlamış olmalı," dedi.

"Evet." Ambrose öne eğilip kollarını bacaklarına dayadı, ellerini dizlerinin arasından aşağı sallandırdı. Kalabalık sokağa bakarak düşündü. "Bu çok aşikârdı. Panikledi ama bu tiplerle daha önce de uğraştım. Sonunda açgözlülüğü endişelerini bastıracaktır."

"Haklısın. Ama şimdi sence ne yapacak? Sana Hannah'yı bulmuş gibi yapamaz. Hannah bütün planlarına rağmen ortadan yok oldu."

"Eğer yanılmıyorsam Cuthbert bu konuda çok şey biliyor. Bana bilgi pazarlamaya çabalayacaktır."

Concordia kibarca boğazını temizledi. "Bay Cuthbert'e kulübüne haber gönderebileceğini söyledin."

"Evet."

"Bir kulübe üye olduğunuzu bilmiyordum, bayım."

"Kulüpler dedikodu ve söylentileri öğrenmek için mükemmel yerlerdir," dedi Ambrose biraz dalgın daldın. "Benim işim bunların ikisini de öğrenmeyi gerektirir."

"Anlıyorum." Concordia sesinin olabildiğince umursamaz çıkmasına gayret etti. "Eğer bir kulübe üyeyseniz sanırım kulübün diğer üyeleri sizi tanıyordur."

Ambrose sokağa bakmaya devam etti ama dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Dalrymple isminde garip bir herif tanıyorlar."

"Muhteşem." Concordia eldivenlerini düzeltti. "Bu tür örtülü meseleler konusunda çok bilgili olmadığımı itiraf edeyim ancak bildiğim kadarıyla bir beyefendi sadece kendisini iyi tanıyan ve kulüpte saygın bir yeri olan başka bir beyefendinin tavsiyesiyle üye olabiliyor."

"Beni tavsiye eden beyefendi beni çok iyi tanır."

Concordia burnunu kırıştırdı. "Bay Stoner mı?"

"Stoner'ın ismi bu şehirde insana bir dolu kapı açar."

Concordia iç geçirdi. "Bu oyun hoşunuza gidiyor, değil mi?"

Ambrose bu soruya şaşırmış gibi ona baktı. "Hangi oyun?"

"Ne demek istediğimi gayet iyi anladınız. Size özel sorular sorup cevap almak ayışığını incelemekten farksız. İnsan ışığı gayet net görebiliyor ama yakalayamıyor."

Ambrose bir an sessizliğini bozmadı. Ama dudakları artık kıvrık değildi.

"Ben kendimi başkalarına anlatmayı pek sevmem," dedi sonunda.

"Ben de."

Ambrose geriye yaslanıp kollarını koltuğun sırtına dayadı. "Farkındayım."

"Görünüşe bakılırsa, işimiz gereği, ikimiz de özel hayatlarımızın mahremiyetini koruyacak bir perde oluşturabilmek için sınırları epey aşmışız."

Ambrose bir müddet bu konuyu düşündü, ardından ciddi bir ifadeyle başını eğdi. "Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun?"

"Şunu demeye çalışıyorum ki, bayım," dedi Concordia yumuşak bir sesle, "insan uzun süre sırlarla yaşadığında bu alışkanlıktan kurtulması zor oluyor."

Ambrose'un gözleri donuklaştı. Concordia bir an fazla ileri gittiğini düşündü.

Ama Ambrose onu şaşırtarak öne eğildi ve parmağını Concordia'nın çenesinin hatlarında dolaştırdı.

"Bazen eski alışkanlıkları elden bırakmamak daha iyidir."

"Ben bu alışkanlığımı size Kristal Hamle Cemiyeti'ndeki geçmişi anlatarak bozdum."

"İçin rahat olsun, sırrın benimle kalacak."

"Bundan hiç şüphem yok. Ama aramızda eşit bir alışveriş olmadı, Ambrose. Bana güvenmiyor musun?"

Ambrose tekrar arkasına yaslanıp kendini kapattı. Concordia onun görünmeyen kilitlerinin yerine otururken çıkardığı sesi neredeyse duyabiliyordu.

"Mesele güvenip güvenmemek değil," dedi Ambrose.

"Sırların feci şeyler o zaman?"

Ambrose üstü kapalı bir ifadeyle onu uyarır gibi kaşlarını kaldırdı. "Ben sizin, anlayışınızı ve kibar kulaklarınızı sunarak teselli edeceğiniz bir öğrenciniz değilim, Concordia. Ben sırlarımla çok uzun süre birlikte yaşadım."

Concordia bu püskürüşle gerildi. Ambrose ona açılmayacaktı, işte o kadar.

"Tamam." Ellerini kucağında birleştirdi. "Siz sırlarınıza bağlanmışsınız, bayım. Israr etmeyeceğim."

Ambrose dalgın dalgın sokağa bakmaya devam etti. Sessizlik gittikçe büyüdü. Concordia artık dayanamadığında aralarındaki suskunluğunu bozmanın bir yolunu bulmaya çabaladı.

"Acaba Winslow Kızlar Yetimhanesi'nde neler döndüğünü duysa Bayan Huxton ne düşünürdü?" dedi düşünceli düşünceli.

Ambrose kaşlarını çattı. "Bayan Huxton da kim?"

"Okula bağış yapan kadınlardan biri. Resmi Bayan Pratt'ın odasında kraliçenin resminin karşısında asılıydı."

"Gerçekten mi?" Ambrose kaşlarını kaldırdı. "O halde sorduğun soru çok ilginç. Acaba Bayan Huxton okulda dönenlerle ilgili neler biliyor?"

"Hiçbir şey, bence."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

Concordia yüzünü buruşturdu. "Kızların bana onunla ilgili anlattıklarından yola çıkarsak Bayan Huxton tıpkı onun

statüsündeki diğer kadınların çoğu gibi kendini hayır işlerine adamış biri. Bunu yapmalarının nedeni bir yerlere az buçuk bağış yaptıklarında sosyetedeki yerlerinin yükseleceğine inanmaları. Okullar ya da yetimhaneler bu dünyanın Bayan Huxtonlar'ının umrunda bile değil."

"Kızlar hiç bu Bayan Huxton'ı görmüş mü?"

"Sadece bir kez. Noel'de okula gelmiş ve sadece kızların her birine birer çift eldiven verecek kadar kalmış. Phoebe, Edwina, Hannah ve Theodora'nın dediğine göre okuldaki bütün öğrencileri bu iş için yemekhaneye toplamışlar. Bayan Pratt böyle cömert ve kibar bir hanım bağışçıları olduğu için ne kadar şanslı oldukları konusunda kısa bir konuşma yapmış, kızlar birkaç Noel şarkısı söylemiş ve ardından Bayan Huxton okuldan ayrılmış."

Ambrose tiksintiyle başını iki yana salladı. "Öğrenciler için hafızalara kazınan bir Noel olmuş olmalı."

"Bence Bayan Huxton'ın bağış yaptığı okulun günlük faaliyetlerine ilgi duymadığını söyleyebiliriz."

"Sana inanırım," dedi Ambrose. "Ancak..."

"Ancak?"

"Bayan Huxton'a bağış işleriyle ilgili birkaç soru yöneltmek ilginç olabilir."

Concordia dehşetle gözlerini ona dikti. "Bayan Huxton'la mı görüşeceksin?"

"Evet. Yarına dek beklemek zorundayım. Bugün artık epey geç oldu."

"Onu tanıyor musun?"

"Şahsen tanışmışlığım yok," diye itiraf etti Ambrose.

Concordia ellerini açtı. "Kadın belli ki sosyetenin varlıklı kişiliklerinden biri. Tanrı aşkına onu seni ön kapısından içeri almaya nasıl ikna edeceksin?"

"Ondan daha yükseklerde uçmaya niyetliyim."

"Efendim?"

Ambrose yavaşça gülümsedi. "Sosyete birkaç kademeden oluşur. Bayan Huxton kendinden daha yüksek herkese Tanrı muamelesi yapacaktır."

"Anladım. Ve sen o yüksek kademeli tanrılardan birini tanıyorsun?"

"Sosyetede biri daima diğerinin üzerindedir." Ambrose omuz silkti. "Tabii kraliçe olmadığın müddetçe. İçimden bir ses Bayan Huxton'ın o halkanın yakınından bile geçmediğini söylüyor."

Herbert Cuthbert kendi kendine bürosunda otunup üzerine konan beklenmedik talih kuşunu düşündü. *Elime sunulan bu kartları oynamanın iki yolu var,* diye geçirdi içinden; *kâr etmenin iki yolu.*

Bu meseleyi ele alırken çok dikkatli olmalıydı, tabii ki. Larkin de, Trimley de olağanüstü tehlikeli adamlardı. Ancak kendisinin onlara sunacağı bilgiyi almaya can atacaklardı. Şansı yaver giderse kendisine duydukları minnet bol paraya dönüşecekti.

İkinci seçeneğe gelince, bu seçenek görebildiği kadarıyla ona hiçbir sorun çıkarmayacaktı. Dalrymple'a sahte bir isim verecek, beş yüz sterlini cebine atacak ve soluğu en sevdiği kumarhanede alacaktı.

Sonunda şansı dönmüştü.

24

"Herif her kimse Cuthbert'i bulmayı başarmış." Trimley sıcak odada ileri geri yürüdü. "Bunun ne demek olduğunun farkında mısın?"

Larkin elinde bir bardak soğuk suyla tahta sıraya oturup içinde dolanan tatmin duygusunun tadını çıkarttı. *Trimley,* diye düşündü, *sonunda stres belirtileri göstermeye başladı.* Adam ter içindeydi. Roma usulü zarif peştamalı da kayıp duruyordu.

Artık zamanı gelmişti.

Her şeye rağmen Trimley'nin sinirlerinin bir yerden sonrasını kaldırmayacağını biliyordu. Trimley'nin özü yumuşaktı. Sadece sokaklarda yetişen insanların sahip olduğu o sert, çelik gibi sinirlerden yoksundu.

"Şu demek," dedi Larkin sanki hoş bir kulüpte eğleniyormuş gibi bacaklarını uzatarak. "Artık tuzak kurabiliriz. İtiraf

etmeliyim ki bu Dalrymple'ın kim olduğunu öğrenmeye can atıyorum."

"Adamın kim olduğu belli. Kızları şatodan çalan adam."

"Pek sayılmaz," dedi Larkin. "Başka biri adına çalışıyor olabilir, benim yerimi almak isteyen biri için belki de."

Artık kendi pis işlerini kendisinin yürütmediğini düşünüyordu. Belki de kızların çalınmasının arkasındaki kişi de işleriyle kendisi arasında onunki gibi bir mesafe bırakıyordu.

Trimley peştamalının düğümünü yakalayıp kayıp düşmesini güçbela engelledi. "Her iki koşulda da adam Cuthbert'i görmeye gittiğinde tepesine bineceğiz."

"Bu çok aptalca olur," dedi Larkin suyunu yudumlamadan evvel. "Ben aptal bir herif değilim, Trimley."

"Sen neden bahsediyorsun? Dalrymple'ı bize daha fazla yanaşmasına izin vermeden durdurmalıyız. İşler kontrolden çıkmaya başladı. Göremiyor musun?"

"İşler hâlâ kontrol altında, Trimley," dedi Larkin sabırla. "Eğer bu Dalrymple gerçekten bu işin içindeyse bizi kızlarla öğretmene götürebilir. Adamın Cuthbert'in bürosundan çıktıktan sonra takip edilmesini istiyorum. Genç kızlarla Concordia Glade'e ulaşır ulaşmaz adamın icabına bakarız."

Trimley'nin bir iki kez çenesi gerildi ama karşı çıkmadı. "Evet, sanırım bu akıllıca. Peki ya Cuthbert? Bize Dalrymple'ın ziyaretini söylediği için para bekliyor."

"Ödülünü alacak."

Trimley durdu. "Kahretsin. Anlamıyor musun? Eğer bu Dalrymple, Cuthbert'e ulaşmayı başardıysa polis de aynısını yapabilir."

"Polisin bu işle ilgilendiğini düşündürecek hiçbir sebep yok. Ama böyle bir şey olursa sana Cuthbert'in tek kelime etmeyeceğine dair söz verebilirim."

"Yerinde olsam buna güvenmezdim."

Larkin gülümsemesini zor bastırdı. Trimley kesinlikle pusulayı şaşmak üzereydi.

"Kendine gel, Trimley. Cuthbert bize daha fazla sorun çıkartamayacak."

25

Dorchester Sokak, sis ve gölgeler arasında boğulmuştu. Bir dizi gaz lambası gecenin karanlığını yarmayı başarmıştı ama parlak toplar yoğun siste pek uzağı aydınlatamıyordu.

Ambrose köşedeki bir kapının önünde durup etrafa baktı.

Cuthbert'in notu bir saat önce eline geçmişti. Kâğıdın üzerindeki yazıya bakılırsa notun alelacele karalanmış olduğu şüphe götürmezdi.

Size bir haberim var. Büromda buluşalım. Bu gece on birde. Yalnız gelin. Anlaştığımız miktarı içeren bir banka senedi getirirseniz memnun olurum.

Sokaktaki dükkânlar kilitlenmiş, kepenkleri kapatılmıştı. Zemin kattan yukarı katların çoğunun pencereleri de karanlıktı ama Ambrose, Cuthbert'in bürosunun penceresini örten perdenin köşesinden hafif bir ışık sızdığını gördü.

Sokakta tek bir atlı araba dışında hiçbir şey yoktu. Şoför kalın paltosunun içine gömülmüş, şapkasını kulaklarına kadar indirmiş, şoför mahallinde büzüşmüştü. Uyuyor gibiydi. Sıska atı başını öne eğmiş, sabırla bekliyordu; hiç şüphesiz taze saman ve sıcak bir ahır düşleyerek.

Ambrose bir süre daha etrafı gözledi. Gölgelerde kımıldanan kimse ve hiçbir şey yoktu. Cuthbert'in penceresinden süzülen ışık yanmaya devam ediyordu.

Kesin olan tek bir şey vardı, kapının eşiğinde karanlıkta durduğu sürece hiçbir şey öğrenemeyecekti.

Ayakkabılarının kaldırımda yankılanan sesine aldırmadan Cuthbert'in bürosunun girişine doğru ilerledi. Bay Dalrymple şüphe çekecek bir tip değildi. Hoş bir kulübe üye, pahalı bir terzisi olan saygın ve varlıklı bir adamdı. Bu gece buraya bir iş için gelmişti ve işini bitirmek için acele ediyordu.

Cuthbert'in bürosunun bulunduğu binanın kapısı kilitli değildi. Ambrose karanlık hole adım atıp bir an bekleyerek binanın havasını yokladı. Binanın boş olduğuna kanaat getirdi, üst kata giden basamakları çıkıp koridordan aşağı baktı.

Bina Cuthbert'in bürosunun kapısının altından incecik bir çizgi halinde sızan ışık dışında kapkaranlıktı.

Şimdi sessizce hareket ederek hol boyunca ilerledi. Her zaman yaptığı üzere Cuthbert'in bürosunun iki yanındaki kapıları kontrol etti. İkisi de güzelce kilitlenmişti.

Bu katta kendisi dışındaki tek kişinin Cuthbert olduğundan emin Ambrose büroya ilerleyip kapının kolunu çevirdi. Kol zorlanmadan döndü.

Kapıyı kilitlemekle uğraşmadı. Onun yerine varlığını belli etme niyetiyle kapıyı hızla arkasında kapattı.

Cuthbert'i irkiltme çabası boşa gitmişti. Adam masasının başında değildi. Büro boştu.

Ambrose masanın üzerindeki lambaya baktı. Neden açık bırakılmıştı? Cuthbert herhangi bir nedenle kısa süreliğine dışarı çıkmış da Dalrymple'la olan randevusunu kaçırmamak için mi lambayı açık bırakmıştı?

Ambrose kapıyı kapatıp anahtarı çevirdi. Ortalığı ararken hoş olmayan bir biçimde yakalanmak istemezdi.

Bu işte bir dolu vaktimi dosya karıştırarak geçirmek zorunda kaldım, diye hatırladı. Artık işi eski günlerdeki gibi karanlıkta parlayan minik eşyalar bulmak değildi.

Ama içindeki o baş döndürücü enerji hâlâ her zamanki kadar güçlüydü. Bu yoğun duygu dalgasını bir şişeye koyup satamaması çok yazıktı. Bu işten olağanüstü bir kâr elde edebilirdi.

Minik dosya dolabını şöyle bir karıştırdı. Eski iş kâğıtları arasında ilgisini çekecek bir şey görünmüyordu. Çeşitli dosyalardaki adres ve isimlere bakılırsa Cuthbert'in müşterilerinin çoğu orta tabakadan bekâr kadınlardı. Yaşamlarını üç kuruş emekli maaşı ya da minik yatırımlarla idame ettiren birkaç dul hanım, emekli hizmetli, mürebbiyeydi ve diğerleri de mevcuttu.

Dosya dolabının son çekmecesini kapatıp pek bir şey bulmayı umut etmeyerek adamın masasına yöneldi. Çekmecelerle gözlerin çoğu sıradan belgeler, kartvizitler, kalemler ve yedek mürekkeple doluydu.

Orta çekmecede deri kayışla bağlanmış küçük bir ajanda vardı. Ambrose hızla deftere göz gezdirdi. Sayfalar rakamlarla doluydu. Bunun adamın muhasebe defteri olduğuna karar verdi. İnsan birinin mali kayıtlarına bakarak bazen çok şey öğrenebilirdi.

Minik ajandayı paltosunun cebine tıktı, çekmeceyi kapattı ve pencerenin yanına gitti. Kendini duvara yaslayıp perdenin arasından göz ucuyla dışarı baktı.

Aşağıdaki sokakta değişen bir şey yoktu. Sis hâlâ gaz lambalarını örtüyordu. İçinde uyuklayan şoförüyle bekleyen arabanın karanlık gölgesi hâlâ yerindeydi. Ambrose herhangi bir kıpırtı görmedi.

Etrafta kendisinden başkasının olmadığına kanaat getirerek aşağı kata indi.

Sokağa çıktığında kararlı adımlarla kiralık arabaya yöneldi. Sise gömülmüş sessizlikte ayak sesleri etrafı çınlattı.

"Şoför, sana bir şey sormak istiyorum," diye seslendi Dalrymple şivesiyle.

Şoför gerildi, ona yaklaşan Ambrose'u görebilmek için hemen başını çevirdi. Adamın kalkık yakası, kalın atkısı ve alçak kenarlı şapkası yüz hatlarını tamamen gizliyordu.

"Üzgünüm bayım ama bu gece çalışmıyorum. Paramı almak için bekliyorum."

"Gerçekten mi?" Ambrose yürümeye devam etti.

"Evet, bayım. Araba lazımsa yan sokakta bulabilirsin."

"Araba lazım değil," dedi Ambrose. "Sadece sana birkaç soru sormak istiyorum."

Şimdi arabaya varmasına on adımdan az kalmıştı. Arabanın lambası söndürülmüştü. Pencerelerdeki perdeler kapalıydı.

Göz ucuyla kapalı duran yolcu kapısının hemen altında, kaldırımda bir ıslaklık gördü. *Ya at ya da arabacı parasını almak için uzun uzun beklerken bir ara kaldırıma işemiş,* diye geçirdi içinden. *Bir atın dökeceği kadar ıslaklık yok ama,* diye düşündü, *o tanıdık, leş gibi keskin kokuyu da almıyordu.*

"Merak etme, karşılığını alacaksın." Ambrose elini cebine atıp birkaç bozuk para çıkardı.

Arabacı rahatsız rahatsız kımıldandı. "Ne istiyorsun?"

"Az önce çıktığım binada bürosu olan tüccarı arıyorum. Bu gece randevumuz vardı ama gelmedi. Ben gelmeden evvel ofisine girip çıkan birilerini gördün mü?"

Şimdi arabaya iyice yaklaşmış, aralarında sadece birkaç adım kalmıştı. Islak kaldırım nedense aklını kurcalıyordu. Arabacı sadece birkaç adım ötede karanlık bir sokak dururken neden kendi arabasının kapısının önüne işerdi ki?

"Kimseyi görmedim," diye mırıldandı şoför.

Ambrose bir anda ayıldı. Zaten tetikte olan duyuları bir anda en hafif kımıltıyı, sesi ya da gölgelerdeki hareketi bile sezecek biçimde yoğun, olağanüstü duyarlı bir hal aldı.

"Müşterine ne oldu?" diye sordu. "Yeni getirdin herhalde."

"Yolda kendine bir fahişe buldu. Kadın dükkânların üstündeki odaların birinde kalıyormuş. Bir saat kadar önce oraya girdi. Beklememi söyledi. Tek bildiğim bu."

"Haklısın," dedi Ambrose, kaldırımdaki ıslaklığı incelerken.

Şimdi arabanın hemen yanındaydı. Arabanın kapısının kolunu tutup aniden açtı.

Belli ki kapıya yaslanmış bir kol aşağı kayıp aradan dışarı sarktı. Ambrose arabanın döşemesinde büzüşmüş cesedin geri kalan kısmının kaba hatlarını gördü.

Arabanın dışındaki lambadan Cuthbert'in göğsündeki ölümcül yaradan sızan kanları görebileceği kadar ışık geliyordu.

"Görünüşe bakılırsa müşterin işini beklediğinden daha önce halletmiş," dedi Ambrose.

26

"Sen salak bir orospu çocuğunun tekisin, işte o kadar." Arabacı doğruldu, elini paltosunun içine daldırdı. "Kendi işine bakacaktın."

Ambrose ayağını çoktan arabacı koltuğunun altına atmıştı bile. Sol eliyle arabanın tutamacını tutup arabanın yarısına kadar yükseldi ve bastonunun ucunu adamın karnına geçirdi.

Şoför inleyerek büzüldü. Az önce cebinden çıkardığı bıçak yere yuvarlanarak kaldırıma düştü.

Ara sokağın bulunduğu taraftan ayak sesleri yükseldi. Ambrose omzunun üzerinden baktığında adamın birinin kendisine doğru koştuğunu gördü. Yakındaki gaz lambasının ışığı adamın elindeki silahta parladı.

Ambrose kaldırıma atlayıp arabanın tekerleklerinin altına eğildi, karanlığın içinde yuvarlanarak arabanın diğer tarafına geçti.

Silah sessizlikte gürledi. Kurşun dört tekerlekli aletin tahta kapısına saplandı.

İrkilerek uykusundan silkinen at burnundan soludu, başını geriye atıp dörtnala koşmaya başladı. Arabacı kabinindeki adam hâlâ nefes almaya çabalayarak kendini toparlayıp yuları yakalamayı başardı.

"Seni gerzek at."

Ambrose ayağa fırlayıp sessizce arabanın arkasına tutundu. Olduğu yerde büzüştü. Deneyimleri ona insanların önce diğer yerleri aradıktan sonra nadiren başlarını kaldırıp yukarı baktıklarını göstermişti.

"Nerdesin, hayvan herif!" İkinci adam avını bulabilmek amacıyla sinir içinde sağına soluna bakındı. Eğilip arabanın altına göz gezdirdi. "Ellerini havaya kaldırıp sorun çıkarmadan teslim olursan yaşamana izin vereceğim."

Araba atın tekrar öne atılmasıyla birlikte savrularak öne fırladı.

"Şu lanet ata hâkim ol," diye bağırdı silahlı adam ortağına. Belli ki işlerin kontrolden çıkmasından hoşlanmamıştı.

Ambrose doğrulup arabanın yan tarafına geçti ve ayaklarını yere sarkıtarak kendini aşağı bıraktı. Bedeninin bütün gücüyle altında bekleyen adamın üzerine yığıldı. Çarpışmalarıyla birlikte ikisi de yere yığıldı.

"Çekil önümden, Jake," diye bağırdı arabacı.

Ambrose çevik bir hareketle hızla ayağa fırlayıp silahın tepesine bindi. Göz ucuyla arabacının kalın deri çizmesine eğildiğini gördü.

Bir bıçak daha. Bunu bilmem gerekirdi.

Kendini arabanın arkasına attı.

Kendisine doğru uçan bıçak birkaç santim farkla yanından geçip arabanın yanına saplandı.

İkinci adam ayağa kalkmış arabanın önüne doğru koşuyordu.

"Orospu çocuğu silahımı aldı," diye bağırdı arabacıya. Arabanın yanındaki tutmacı kavrayıp kendini ortağının yanına çekti. "Götür bizi buradan."

Arabacı yuları gevşetti. Şimdi iyice paniklemiş olan at öne atıldı. Araba çılgın gibi yana yattı ama devrilmedi.

Ambrose sisle kaplı sokakta bedenini kaplayan o berbat heyecan duygusunun hâlâ içinde dolaştığını hissederek öylece durdu. Toynak ve tekerlek sesleri gecenin içinde kaybolana dek etrafı dinledi.

Gece yarısı kendine bir araba bulmak için her zamanki taktiğini uygulayarak en yakındaki meyhaneye kadar yürüyüp rasgele bir taksi seçti.

Yirmi dakika sonra güzel evlerle süslü, minik, hoş bir meydana vardıklarında arabacıya durmasını söyledi.

Evlerin olduğu sokakta yürüyüp çitlerden birini açtı ve bakımlı bahçeye girdi.

Bastonunun ucuyla arka kapıya hafifçe vurdu.

Kısa süre sonra kapı açıldı. Kapıyı açan sabahlığının içindeki saman rengi saçlı adam aşağı yukarı onun yaşlarında, ondan biraz daha uzundu.

Ambrose daha önce Felix Denver'la birlikte soruya bilimsel yaklaşarak birkaç meyhane, iki tiyatro salonu ve çeşitli birahaneler dahil olmak üzere birçok yerde yaptıkları araştırma sonucuna dayanarak kadınların Felix'i daha çekici bulduğunu biliyordu.

"Umarım önemli bir durumdur, Wells. Evde misafirim var."

Ambrose hafifçe gülümsedi. Scotland Yard'dan Dedektif Felix Denver'ın kadınlara ilgi duymaması Londra'nın hanımları açısından büyük talihsizlikti. Bu gece yukarıda yatağına aldığı kişi kesinlikle erkeksi özellikler taşıyan biriydi.

"Rahatsız ettiğim için kusuruma bakma, Felix."

Felix, Ambrose'un yüzünü daha iyi görebilmek için elindeki mumu havaya kaldırdı. Yüzünü buruşturdu. "Yerinde olsam şu bıyıkla sakal işini bir kez daha düşündürdüm. Maalesef sana pek yakışmamış."

"Doğru ama en azından yüzümü gizliyor. Buraya sana durumun daha karmaşıklaştığını haber vermek için geldim."

"Sen işin içine girdin mi işler hep karmaşık bir hal alır, Wells."

Ambrose, Felix'e Cuthbert'in bürosunun sokağında olanları aktardı.

"Bütün bu dökülen kan ve kargaşanın sadece saygın dört genç kızı üst tabaka fahişeye dönüştürmek için olması pek mantıklı görünmüyor," diye bitirdi lafını. "Larkin doğuştan iş adamı. Gereksiz riskler almak istemez. Bu işte başka bir bit yeniği var. Bunu sezebiliyorum."

"Bence senle öğretmenin kurtardığı dört kız, Larkin ve beyefendi ortağının planladığı çok daha büyük bir genç kadın ticaretinin parçası olabilir," dedi Felix. "Bu gerçekten kârlı bir işse mal sahiplerinin işi neden adam öldürmeye kadar götürdüğünü izah edebilir."

"Soruşturmalarından yeni bir sonuç çıktı mı?"

"Senin şüphelendiğin şeylerden emin olmak için çektiğim telgraflara cevap geldi. Şatodaki dört kız da güya çeşitli kazalara uğrayarak can vermiş. Akrabaların hiçbiri yas tutuyor gibi görünmüyor."

"Phoebe Leyland'ın halası istisna olabilir. Yeğeninin ortadan yok olmasının ardından yetimhanelere mektup gön-

derip yerini bilip bilmediklerini sormuş. Bence onunla konuşması için birini göndersen iyi olur."

"Adresi var mı?"

"Evet." Ambrose adresi Felix'e verdi, ardından geriledi. "Ben eve gidiyorum. Uzun bir geceydi." Başını kaldırıp karanlık yatak odasının penceresine baktı. "Beni bekleyen biri var."

Felix hafifçe gülümsedi. "Çok şey değiştiriyor, değil mi?"

"Evet," dedi Ambrose. "Çok şey değiştiriyor."

27

Concordia elbisesinin klapalarını tutarak döndü ve kütüphaneyi yeniden arşınlamaya başladı. Aynı yeri son bir saatte kaç kez gidip geldiğini bilmiyor, her adımda endişeleri biraz daha artıyordu.

Ambrose şimdiye eve dönmüş olmalıydı. Feci bir şey olmuştu. Bunu kemiklerinde hissedebiliyordu. Tek başına gitmemeliydi. Concordia'nın ona eşlik etmesine izin vermeliydi.

Koca ev Concordia'nın etrafında ıssız ve sessizdi. Kızlar saatler önce yukarı odalarına çıkmıştı. Bay ve Bayan Oates'la Nan kilitleri kontrol ettikten sonra kendi mahallerine çekilmişti. Herkes yatmaya gittiğinde Dante ve Beatrice ortalıkta dolaşarak Concordia'ya eşlik etmişti ama şimdi onlar da yanan ateşin önünde uyukluyordu.

Concordia eski Merak Dolabı'nın önünde durup saate baktı. Son baktığından beri saatin kolları sadece beş dakika

ilerlemişti. İçi yeniden ürperdi. Oda sıcacıktı ama şöminenin ısısı bütün gece sinirlerini harap eden korku dolu ürpertileri durduramıyordu.

Ambrose'un Cuthbert'le buluşmaya giderken onu da yanına alması gerekirdi. Geri döndüğünde ona mutlaka bundan sonra kendisini bırakıp gidemeyeceğini söylemeliydi. Concordia onun müşterisiydi; işvereniydi. Bu meselede onun da hakları vardı.

Dante başını kaldırıp dikkatle ona baktı. Concordia hayvanın onun endişelerini sezdiğini biliyordu.

"Efendin sana sırlarını açar mı?" diye sordu köpeğe.

Beatrice gözlerini açtı.

İki hayvan da kalkıp halıya, onun durduğu yere ilerledi. Concordia eğilip hayvanların kulaklarının arkasını okşadı.

"Bahse girerim efendinizin sırları ikinizin de umrunda değil," dedi. "Bu iş sonuca varınca büyük olasılıkla onu bir daha hiç görmeyeceğim, öyleyse neden ne sakladığını öğrenmeyi bu kadar kafama taktım?"

Dante arka bacaklarını kıvırıp bir güzel Concordia'nın bacaklarına yaslandı. Beatrice dişlerinin birkaçını göstererek esnedi. Hayvanların ikisi de bu soruya cevap vermekle uğraşmadı.

Yelkovan sessizliğin içinde bir kez daha attı.

Concordia dolabın kapağını açıp muhteşem işlerle süslü sırlar kutusuna baktı. Egzotik desenli kakmalı tahtanın işlemeleri eşsizdi; daha önce gördüğü hiçbir desene benzemiyordu. Özenle oyulmuş, mükemmel detayları olan üçgenlerle karolar belli ki gözü yanıltmak içindi.

"İşte sen tam bu kutu gibisin, Ambrose Wells," diye fısıldadı. "Ne kadar göz keşfedersen keşfet, gizli bir tane daha çıkıyor."

Edwina, Theodora, Phoebe ve Hannah çekmecelerin tümünü bulmaya çalışarak eğlenmişlerdi. Ne kadar ilerleme kaydettiklerini işaretlemek için çekmeceye bıraktıkları çizimi açtı. Çizdikleri şekilden kızların şimdiye dek sadece yirmi üç göz açabildikleri anlaşılıyordu. Bunların her birinin yeri özenle kâğıda geçirilmişti.

Concordia şekli bir süre dikkatle inceledi. Ardından dolabın içini inceledi. Daha bulmaları gereken bir dolu göz vardı.

Gözlerin bazılarının yerini belli eden çıkıntıları bulmaya, diğer gözleri açan gizli yayları hissetmeye çalışarak parmaklarının ucunu itinayla kakmalı karmaşık gözlerin birinde gezdirdi.

Öylesine, Phoebe ve diğerlerinin keşfettiği gözlerin birkaçını bulup açtı. Gözlerin çoğu boştu. Bazılarında nerede kaldığını işaretlemek amacıyla konulmuş ve sonra unutulmuş minik eşyalar vardı. Çekmecelerin birinden eski bir merhem kavanozu, diğerinde akik taşlı bir yüzük takımı çıktı.

Kızların henüz yerini keşfetmediği bir göz açmak eğlenceli olur, diye düşündü. Hem Ambrose'un dönmesini beklerken gözü bulmaya çabalayarak vakit geçirmiş olurdu.

İşe girişti.

Yirmi dakika sonra tek bir göz bile açamamıştı.

"Bu iş düşündüğümden çok daha zormuş," diye belirtti köpeklere.

Dante ve Batrice şöminenin önüne geri dönmüştü. Kulaklarını diktiler ama gözlerini açmadılar.

Concordia ilgiyle dolabı bütün açılardan inceleyerek etrafında bir tur attı. Ardından ön kısmına geri geldi ve daha önce keşfedilmiş gözlere daha dikkatli baktı.

Aniden aklına bir fikir geldi. Denemek için elini gözlerden birine sokup parmak uçlarıyla her yanını yokladı.

Hiçbir şey hissetmedi.

Diğer gözleri açmaya devam etti. Şemadaki on beş numaralı gözü açtığında parmaklarını gezdirirken en dipte minicik bir girinti fark etti.

İhtiyatla bastırdığında minicik yaylarla menteşelerin belli belirsiz gıcırtısını duydu.

Aniden bir dolu göz bir anda açılarak içteki gizli ikinci dolabı ortaya çıkartıverdi.

"Çok akıllıca," diye mırıldandı Concordia köpeklere. "Bunu kızlara söylemeyeceğim. Kendi sırlarını kendilerinin keşfetmeleri daha eğlenceli olur."

Bu ufak başarıyla merakı daha da arttı ve parmak uçlarını gizli dolapta gezdirdi. Üçgenlerin içindeki bir dizi üçgene bastırdığında uzun, dar bir göz açılıverdi.

Gözün içinde katlanmış, soluk bir gazete duruyordu. Belli ki yıllar önce çekmeceye konmuş ve çoktan unutulmuştu.

Concordia gazeteyi alıp açtı. Ön sayfadaki birkaç sütun korkunç bir intihardan ve dolandırıcılardan bahsediyordu.

Gazetede neredeyse yirmi sene öncesinin tarihi vardı.

Haberi okumaya başladı.

Bir dizi olağanüstü zekice planlanmış dolandırıcılık işine adı karışan bir beyefendi salı günü Lexford Meydanı'ndaki evinde ölü bulunmuştu.

Bunca masum insanın hayatını mahvederek onların ahını alan Bay George Colton başına tabancasını dayayıp gece yarısı canına kıymıştı. Ertesi sabah hizmetli kadın görevine geri döndüğünde karşısında bu kanlı manzarayı bulmuştu.

Oldukça sarsılan hizmetli kadın işe yarar detaylar vermeyi başaramamıştı ama kadın, Bay Colton'un kayıp oğluna duyduğu üzüntüyü dile getirmişti...

Dante ve Beatrice ayağa fırladı, kapıya koştu ve koridorda gözden kayboldu.

Ambrose sonunda eve dönmüştü.

Concordia çekmeceyi kapatırken adamın holden gelen ayak seslerini dinledi. Dıştaki çekmeceleri kapattığında gazeteyi hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Kâğıdı yandaki masanın üzerine koydu ve kütüphanenin kapısına döndü.

Ambrose köpekler ayağının dibinde, kütüphanenin kapısında belirdi. Sahte bıyık ve sakalını çıkartmıştı. Concordia adamın etrafını saran o görünmez tehlike dolu enerjiyi hissetti. *Haklıymışım*, diye geçirdi içinden, *feci bir şeyler olmuş.*

"Şimdiye çoktan uyumuş olacağını sanıyordum," dedi Ambrose kapıdan.

"İyi misin?" diye sordu Concordia. Öne doğru tedirgin bir adım attı, onun yanına gitmek, ona dokunmak, yaralanmadığından emin olmak istiyordu. "Çok merak ettim. Yaralandın mı?"

"Kötü mü görünüyorum?" Ambrose paltosunu çıkartarak kütüphaneye girdi.

"Tanrı aşkına Ambrose, neler oldu bana anlat."

"Cuthbert öldü." Paltosunu koltuğun arkasına fırlattı. "Onunla konuşma fırsatı bulamadım."

"Yüce Tanrım." Concordia deri okuma koltuğunun koluna kendini bıraktı. "Feci bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Olay yerinde iki adam vardı." Kristal likör sürahisinin durduğu masaya doğru ilerleyip şişeyi eline aldı. "Sanırım

beni bekliyorlardı, belki de Cuthbert'in bürosundan çıktıktan sonra beni takip edebilmeyi umuyorlardı."

Concordia adamın esaslı bir yudum likörü bir dikişte midesine indirişini izledi. Aniden telaşa kapıldı. "Sen *yaralanmışsın*." Ayağa fırlayıp Ambrose'a koştu. "Doktor çağırtayım mı?"

"Yaralanmadım. İhtiyacım olan en son şey bir doktor." İkinci bir koca yudumu gırtlağından aşağı gönderdi.

"Giysilerin toz toprak içinde. O iki adam sana saldırdı mı?"

Ambrose sorunun cevabını şöyle bir düşündükten sonra başını yana eğdi. "Evet, sanırım bana saldırdılar. Ama dikkatini çekerim, ben de hemen karşı saldırıya geçmeye çalıştım. Ne yazık ki yeterince hızlı değildim."

"*Ambrose*."

"Üzgünüm ama elimden kaçtılar." Kaşlarını çattı. "Cuthbert'in cesedini yanlarında götürdüler. Şimdiye çoktan bir nehrin dibine fırlatmışlardır."

"Çok kötü. Ne yapacağız şimdi?"

"Şimdilik başlangıç olarak ikimizin de yatmaya gitmesini öneriyorum."

"Sen aklını mı kaçırdın?" Concordia ellerini açtı. "Buraya böyle gelip bir ceset daha bulduğunu söyledikten sonra bana yukarı yatmaya gitmemi söyleyemezsin."

"Bence bu tartışmayı yarına ertelesek daha iyi olur."

"Hayır, şimdi konuşacağız."

Ambrose'un gözlerinden karanlık, tehlikeli bir gölge gelip geçti. "Burası benim evim. Burada emirleri ben veririm."

"Öyle mi bayım?" Concordia çenesini kaldırdı. "Bana buranın Bay Stoner'ın evi olduğunu söylenmişti*niz*."

Ambrose omzunu silkti. "Stoner yokken ev sahibi ben sayılırım."

"Sizin için çok hoş bir durum olmalı."

"Şu an için değil." Ambrose göz ucuyla masaya Concordia'nın gazeteyi bıraktığı yere baktı. "O nedir?"

Concordia onun bakışlarını takip etti. "Eski bir gazete. Merak dolabının çekmecelerinin birinde buldum."

"Lanet olsun." Adam iki kocaman öfkeli adımda gazeteyi kaptı ve ilk sayfaya baktı. "Bunu unutmuştum."

Şömineye doğru yürüdü. İçinde kaynayan öfke ve kederli anılar yüzüne kaskatı bir ifade yerleştirdi.

"Ambrose, dur." Concordia yerinden fırlayıp onun koluna yapıştı. "Neden bunu yakmak istiyorsun? Bu gazetede bu kadar önemli ne var?"

"Önemli hiçbir şey yok. Artık hiçbiri önemli değil." Elini uzatıp kolunu kadının parmaklarından kurtarmaya çalıştı. "Sadece çok eski bir haber var, Bayan Glade."

"Dur." Onu tutmayı başaramayınca Concordia kendini adamın önüne attı. "Bu sırlar, esrarlı laflar canıma yetti. Bu gece sona ermeden bunları öğrenmek istiyorum."

"Cevap mı istiyorsun?" Ambrose kadının birkaç santim önünde durdu, elini uzatıp parmaklarıyla Concordia'nın çenesini tuttu. "Ne ilginç bir tesadüf. Görünüşe bakılırsa ben de bir şey istiyorum, Bayan Glade."

Concordia'nın neredeyse nefesi kesilmişti. Adamın onu böyle kandırmasına izin vermeyecekti, buna ant içmişti.

"İstediğiniz nedir, bayım?"

"Sen," dedi Ambrose.

Çok haklı olarak Ambrose'un buz gibi gülümsemesi Concordia'nın içini dondurdu. Ama nedense diğer taraftan alev alev yanıyordu.

"Beni korkutmaya çalışıyorsun," diye fısıldadı.

"Evet, Bayan Glade, doğru, gerçekten sizi korkutmaya çalışıyorum."

"Ama başaramayacaksın. Sorularımın bazılarının cevabını alana dek bu odadan çıkmayacağım."

"Sen cevap istiyorsun. Ben seni istiyorum. İlginç bir çıkmaz, değil mi?"

"Ben çok ciddiyim."

"Ben de öyle. İşin güzel tarafı o kapıya yürüyerek değil, koşarak gider, yukarı çıkar, hemen yatağa girersen birimiz bu gece istediğini elde etmiş olacak."

"Anlayamadım?"

"Kötü tarafıysa," diye devam etti Ambrose oldukça temkinli, "bu kişi sen olmayacaksın. Anlatabildim mi, Bayan Glade?"

Aniden Concordia kafasında bir ampul yandığını hissetti. Gözlerini dikerek şaşkınlıkla, bakışlarını odaklayamadan adama baktı. Ardından içini titreten bir beklenti vücudunu sardı.

Sorularının cevabını almak için daha sonra ısrar etmeye devam edebilirdi.

"Bana tecavüz etmeyi mi planlıyorsunuz, bayım?" diye sordu. "Niyetiniz buysa sanırım gözlüğümü çıkarsam iyi olacak. Ateşlendiğinizde camlarının nasıl buğulandığını biliyorsunuz."

Ambrose gözlerini kapadı, başını eğdi ve alnını onun alnına yasladı. Concordia gazetenin adamın elinden halıya düştüğünü duydu.

"Ben seninle ne yapacağım, Bayan Glade?" diye fısıldadı Ambrose.

Concordia kollarını ona doladı. "Irzıma geçmeye niyetlendiğinizi sanıyordum. Bence mükemmel bir plan."

Ambrose parmaklarını onun saçlarına geçirdi. Firketeler Concordia'nın saçlarından fırlayıp yere, halıya düştü.

"Kendimi kaybettim, değil mi?" diye mırıldandı Ambrose.

"Bilmem. Öyle mi?"

"Evet."

Ambrose uzanıp büyük bir özenle kadının gözlüğünü çıkarttı. Concordia onun gözlüğü şöminenin üzerine koymak için uzandığını hissetti. Sonra mermere değen gözlüğün çıkardığı sesi duydu.

Hemen ardından Ambrose'un dudakları onunkilerle buluştu. Concordia'nın geldiğinde hissettiği o kötü enerji birden başka bir güce dönüşüverdi. Bu his bütün duyularını harekete geçirdi, başı dönmeye başlarken Ambrose'a karşılık verdi.

"*Ambrose.*"

Kendini adamın kaskatı göğsüne yasladı.

Concordia hafifçe inleyip sıkı sıkı ona sarıldığında Ambrose onu kucağına aldı. Öpüşmeyi kesmeden onu kapıya doğru taşıdı.

Dante ve Beatrice belli ki herkesin kütüphaneyi terk etmek üzere olduğunu düşünerek ayağa kalktı ve içeride kalmamak için kapıya doğru atıldı. Concordia köpeklerin patilerinin tahta zeminde çıkardığı sesi duydu.

Ambrose kapıya ulaştı ama dışarı çıkmadı. Onun yerine çizmesinin içindeki ayağıyla kapıyı örttü.

"Kilitle," dedi Concordia'nın dudaklarına doğru.

"Efendim? Ah, peki."

Concordia uzanıp titreyen parmaklarıyla kilidi çevirmeye çalıştı.

"Haydi," diye fısıldadı Ambrose.

"Özür dilerim."

Concordia sonunda kapıyı kilitlemeyi başardı. Ambrose demirin demire değme sesini duyar duymaz onu tekrar içeriye, kanepeye taşıdı.

Concordia'yı minderlerin üzerine bıraktı, doğruldu, gaz lambasını iyice kıstığında artık kütüphanede çok loş bir ışık vardı.

Gömleğinin düğmelerini hızla, sabırsızlıkla açarken Concordia büyülenmiş halde onu izledi. Ambrose gömleğini öylece üzerinde bırakıp kanepenin ucuna oturdu. Concordia çizmelerden birinin halıya değdiğini duydu, ardından diğerinin.

Ambrose döndü, Concordia'nın üzerine uzanıp onu kollarının arasına aldı. Bir an öylece durup kadına baktı, sanki her an elinden yok olabilir diye onu iyice hafızasına kaydetmek istiyormuş gibi.

"Beni bekleyeceğini biliyordum," dedi.

Concordia onun büyülü gözlerine bakıp gülümsedi.

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu yumuşacık sesiyle.

"Birinin beni beklemesine alışkın değilim," dedi Ambrose sanki bu her şeyi izah edebilirmiş gibi.

Tuhaf bir biçimde izah ediyor gerçekten, diye düşündü Concordia. Bir anda içini müthiş bir arzu kapladı. "Ben de seni istiyorum."

Ambrose onun sabahlığını çözerken gözlerini Concordia'nın gözlerinden bir an bile ayırmadı.

Concordia gömleğinin arasından onun göğsündeki dalgalı kılları ve o tuhaf çiçekli dövmeyi görebiliyordu. Meraklanarak elini açık gömleğin arasına daldırdı, parmakla-

rını onun çıplak teninde açtı ve adamın şehvetine, gücüne vuruldu.

Sabahlık arkaya düştü, üzerinde sadece geceliği kaldı. Ambrose onun bacağına uzandı. Concordia onun elini bacağının arasında hissettiğinde derin bir nefes aldı. Adamın dokunuşuyla birlikte sarsıldı, içini birden muazzam bir arzu kapladı.

Adam onun bacaklarının arasındaki nemli, sancıyan arahğına dokunduğunda Concordia içinin arzuyla yandığını hissetti. Kendini onun eline doğru kaldırdığında adam parmağının hafif, ritmik hareketleriyle onu çılgına çevirdi.

Concordia birbiri ardına gelen duygu seliyle kendinden geçerken iffetini bir kenara bıraktı, bir sonraki adımın nelere yol açacağı umrunda bile değildi. Kasırgaya yakalanmıştı ve rüzgârın onu nereye sürükleyeceğini görmeye can atıyordu.

Merakla adamın erkekliğini avuçladı. Ambrose boğuk bir inlemeyle karşılık verdiğinde Concordia bunun yoğun bir zevkten mi, yoksa acıdan mı olduğunu anlayamadı.

"Canını mı acıttım?" diye sordu endişeyle.

"Acılar içindeyim."

"Ambrose, çok özür dilerim, canını acıtmak istememiştim-"

"Bir daha yap ne olur."

Concordia onu keşfederken Ambrose onun boynuna, omuzlarına, göğsüne sonu gelmeyen öpücükler kondurdu.

Aniden ama belli ki istemeyerek, sanki daha fazlasına can atıyormuş ama bu duygu seline daha fazla dayanamayacakmış gibi Ambrose kendini yukarı çekip ondan uzaklaştı. Eli Concordia'nın ayak bileğini kavradı. Bacağını yukarı kaldırdı.

Concordia onun birlikteliklerini sonuçlandıracağını düşünerek kendine sarıldı.

Ama Ambrose içine girmedi. Concordia'yı şaşırtarak bacağını kanepenin arkasına atıp onu aşağı çekti. Daha önce okşadığı yerde adamın dilini hissettiğinde Concordia öyle bir afalladı ki karşı çıkmak şöyle dursun, tek bir kelime bile edemedi.

Sonunda sesini çıkartabildiğinde artık çok geçti. Bütün vücudu yumruk gibi kasılmıştı.

Neye uğradığını anlayamadan içine baş döndürücü bir duygu seli yayıldı her yerine. Öyle yoğun dalgalarla boğuşuyordu ki Ambrose'un pozisyon değiştirip üzerine çıktığını fark etmedi.

Gözlerini açtığında adamın şehvet dolu bedeninin kendi bedenine yaslanmak üzere olduğunu gördü.

Daha fazla dayanamadı. Bu acı ve zevk dalgasına yenik düştü, dudakları inlemek üzere aralandı.

Ambrose iniltiyi bastırmak için dudaklarını onunkilere dayadı.

Dayanamayıp kendisi inledi, ardından sanki kendini tutamıyormuş gibi, sanki o çok önemsediği kontrol duygusunun bir kısmını kaybetmiş gibi Concordia'nın içine daldı.

Concordia onun omuzlarına iyice sarıldı, hissettiği o rahatsızlık veren kapalılık duygusuna karşı dişlerini sıktı. Ambrose'un bu kapalılığı gidermeye ihtiyaç duyduğunu ve bunun ona verebileceği bir hediye olduğunu biliyordu.

Ambrose tekrar tekrar gidip geldi, ardından aniden kaskatı kesildi. Sanki bir tür savaş halindeymiş gibi.

"*Sarıl bana,*" diye yalvardı kadının boynuna doğru.

Kelimeler Concordia'nın içine işledi. Hissettiği rahatsızlık duygusunun artık önemi yoktu. Bütün evrende önemli olan tek şey Ambrose'a iyice dolanmaktı.

Ambrose zirveye varmanın keyfiyle titredi.

Zaman durdu, gece alev alev yanıyordu.

28

Uzun bir süre sonra Ambrose kımıldadı. Kendini Concordia'nın bedeninden ayırıp ayağa kalktı. Concordia gözlerini açtı ve Ambrose'un pantolonunu giyişini izledi. Onu görünce kendisinin çırılçıplak olduğunu hatırladı.

Odanın atmosferi değişmişti. Gece artık alev alev değildi. Şöminenin kızıl korlarına rağmen oda buz gibiydi.

Çarçabuk doğrularak sabahlığını üzerine geçirdi.

Ambrose şömineye yürüyüp Concordia'nın gözlüğünü aldı ve kanepeye geri döndü. Yavaşça gözlüğü onun burnunun üzerine yerleştirdi, elini tutup onu ayağa kaldırdı.

"İyi misin?" diye sordu alçak sesle.

"Evet, tabii ki." Concordia bacaklarının arasında hissettiği hafif acıyı ve geceliğinin üzerindeki minik lekeleri görmezden gelerek sabahlığının kuşağını bağladı. Bu koşullar

altında her şey gayet sıradan görünüyor, diye düşündü. "Neden iyi olmayayım ki?"

Ambrose çarpık çarpık gülümsedi. "Sonuna kadar geleneklere aykırı, özgür düşünen, modern kadını oynamaya kararlısın, değil mi?"

"Rol yapmıyorum. Ben gerçekten geleneklere aykırı, özgür düşünen, modern bir kadınım."

"Ve bir bakire."

Kaşlarını çattı. "Haydi bakalım, bu minik detayın kendini suçlu hissetmene neden olmasına izin vermeyeceksin, değil mi? Eğer durum buysa seni temin ederim pişmanlık duymana hiç gerek yok. Ben hiç mi hiç pişman değilim."

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle. Sonuçta oldukça öğretici bir deneyimdi."

"Öğretici." Ambrose bu kelimeyi nasıl yorumlayacağını bulamadı.

"Hatta daha ileri gidip aydınlatıcı diye de isimlendirebilirim." Concordia duvardaki aynanın önüne gidip saçlarıyla oynadı. "İnsan genç bir kızken bekâretini bozmamasını öğütlemek faydalı olur ancak bir yaşa geldiğinde artık bunun önemi kalmıyor."

"Anlıyorum."

Concordia aynada onunla göz göze geldiğinde kıkırdamasını zor bastırdı. Adam gayet ciddi ve düşünceli görünüyordu. "Telaşlanmayın, bayım. Doğru zamanlamaydı. Doğru erkekleydi. Bu geceyi siz başlatmasanız hiç şüphesiz ben başlatmak isteyecektim ve işte bu geleneklere oldukça aykırı bir durum olurdu."

Ambrose onun arkasına yürüyüp ellerini omuzlarına koyarak aynada onu izledi. "Benim doğru erkek olduğumu nereden biliyorsun?"

Concordia bunu kelimelere nasıl dökeceğini pek bilemeden duraksadı. Ona onu sevdiğini söyleyemezdi. Bu sadece adamın suçluluk duygusunu daha da arttırırdı.

"Biliyorum işte." Elini adamın elinin üzerine koydu. "Seni daha en başından beğenmiştim."

Adam omuzlarına daha da sıkı sarılıp onun kulağını öpmek için eğildi. "Ben de senin için aynı şeyleri hissetmiştim."

Concordia'nın keyfi yerine geldi. "Gerçekten mi?"

Ambrose onu o nadir gülümsemelerinden biriyle ırkiltti. Ardından omuzlarını bırakıp likörün durduğu sehpaya ilerledi. "Kendime tabii ki bunun sadece seninle uzun bir süre at üstünde dip dibe gitmemizden kaynaklandığını söyledim."

Concordia yavaşça arkasına döndü. "Çok mahrem bir durumdu, değil mi?"

"Öyleydi, gerçekten. İnsanın kesinlikle unutamayacağı türden."

Konuyu burada kapat en iyisi, diye düşündü Concordia. Modern, özgür düşünceli, geleneklere aykırı bir kadının yapacağı gibi.

Ambrose kadehlere likör doldurup şişeyi sehpaya koydu. "Senin bu yeni, aydınlanmış haline içelim mi?"

"Tabii." Kadehi adamın elinden alırken fazlasıyla kendindeydi. Şimdi artık deneyimli bir kadın olmuştu.

Ambrose kadehini kaldırdı. "Sana, Concordia Glade."

"Ve sana Ambrose Wells." Minik bir yudum alıp kadehi indirdi, gözleriyle işaret eder gibi yerdeki gazeteye baktı. "Her kimsen."

Ambrose'un gözlerine yeniden hayaletler üşüştü.

Gazeteyi yerden aldı ve uzun uzun ilk sayfaya baktı. Concordia onun intiharla ilgili bölümü okuduğunu biliyordu.

"Kimdi o?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ambrose başını kaldırmadı. "Babam."

"Ah, Ambrose. Ben de bundan korkuyordum." Concordia onun yanına gidip elini onun koluna dayadı. "Çok üzüldüm." Göz ucuyla gazetenin tarihine baktı. "Kaç yaşındaydın?"

"On üç." Adam gazeteyi özenle katlayıp yandaki masanın üzerine bıraktı.

"Yüce Tanrım." Ambrose'un kolunu sıkı sıkı tuttu. "Babanı bu şekilde kaybetmek çok zor bir durum olmalı."

"Babam intihar etmedi." Ambrose liköründen bir yudum daha alıp kadehi indirdi. "Öldürüldü."

Concordia kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Evet." Ambrose kendini onun elinden kurtarıp başını çevirdi. "O gece ben de oradaydım. Evdeki tek kişiydim, katil dışında ve o da bunu biliyordu."

"Ambrose, bana neler olduğunu anlat lütfen."

Ambrose gözlerini kısarak örtülü bakışlarla ona baktı. "Hoş bir hikâye değil."

"Kesinlikle. Ama madem bu kadarını anlattın, gerisini de duymalıyım."

Ambrose kadehi elinde döndürürken kendini kristalin ışık oyunlarına kaptırmış gibi göründü. Concordia onun kelimelerini özenle seçmeye, ne kadarını daha ona anlatabileceğine karar vermeye çalıştığını biliyordu.

"Babam o gece beni erkenden yukarı gönderdi," dedi Ambrose. "Bana hiçbir nedenle asla aşağıya inmemem ge-

rektiğini söyledi. Gece geç saatte işiyle ilgili bir adamın onu ziyaret etmesini bekliyordu."

"Peki ya annen? O neredeydi?"

"Annem ben doğduğumda ölmüş. Babam bir daha evlenmedi."

Felaket üstüne felaket, diye geçirdi aklından Concordia. "Anladım."

"Babam bütün gün çok gergin ve dalgındı. Gerginliğinin sebebinin ziyarete gelecek olan adamın olduğunu biliyordum ama bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum. Adam geldiğinde hâlâ uyanıktım. Arka kapıya geldi. Babamın onu karşıladığını duyduğumda yatağımdan çıktım, karanlıkta bekledim. Birlikte çalışma odasına girdiklerini gördüm."

"Sonra?"

"Kavga ettiler, bağıra çağıra. Babamla yabancı adam kanunsuz bir işte ortaktı." Göz ucuyla gazeteye baktı. "Basın o kadarını doğru aktarmış."

"İşle ilgili bir şeyden mi kavga ettiler?"

Ambrose başıyla onayladı. "Bir şeyler olması gerektiği gibi gitmemişti. Hizmetlilerden biri yaptıkları dalaverelerle ilgili bir şeyler keşfetmişti. Babamın ortağı kadını susturmak için onu öldürmüştü."

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Concordia.

Ambrose'un dudakları alaylı alaylı kıvrıldı. "Sana bunun eğlenceli bir masal olmadığını söylemiştim."

"Devam et, Ambrose."

"Babam ortağına bu yaptığına seyirci kalamayacağını ve ortaklığını sona erdirmek istediğini söyledi. Ortağının tabancası vardı." Ambrose şöminenin ışığında elindeki liköre bakarak çok uzakları gitti. "Silah sesini duyduğumda olanları anladım. Yerimde donakalmıştım... Şok ve korkuyla. Sanki bir kâbusun içinde uyanmışım gibi."

Concordia elini tekrar onun koluna yasladı. Ambrose'un onun yanında olduğunun farkında bile olmadığını düşündü. Adam liköründe gördüğü korkunç hatıraların arasında kendini kaybetmişti.

"Hâlâ karanlıkta basamakların tepesinde dikiliyordum ki yabancı adam çalışma odasından çıktı. Etrafına bakındı, ardından basamaklara yöneldi. Evde olduğumu biliyordu. Geride şahit bırakmak niyetinde değildi."

Concordia onun kolunu iyice sıktı.

"Öyle sersem sersem orada dikildim. Beni basamakların dibinden göremiyordu ama ilk kata vardığında beni fark edeceğinden emindim. Ama sonra aklına hizmetli kadın geldi."

"Hizmetliye ne olmuş?"

"Sanırım yetişkin olduğu için şahit olarak onun daha tehlikeli olacağını düşündü. Haklıydı da. Sonuçta önce onun hesabını görmeye karar verdi. Geri döndü ve basamakların dibinden mutfağa yöneldi."

Concordia kollarını ona dolayarak az önce tutkuyla sevişirken yaptığı gibi sıkı sıkı sarıldı.

Ambrose bu teselliye nasıl karşılık vereceğini bilemiyormuş gibi durakladı. Ardından yavaşça kollarını kadına dolayıp kendisine sarılmasına izin verdi.

"Bayan Dalton, Tanrı'ya şükür, o gece orada değildi. Babam onu izne göndermişti, ortağıyla tartışırken bahsi geçecek yolsuzlukları duymasın diye. Ama ben katilin hizmetlinin sorun olmayacağını anlar anlamaz beni avlamaya geleceğini biliyordum."

"Ne yaptın?"

"Bayan Dalton'ı bulmak için gözden kaybolduğumda sanki bir transtan çıkmış gibiydim. Yeniden hareket edip nefes almaya başladım. Yukarıda saklanacak bir yer bulmak için çok az vaktim olduğunu biliyordum ama büyük bir avantajım vardı. Tabii ki evin içini avucumun içi gibi biliyordum. Babamın yatak odasında pencerenin önünde minderli bir koltuk vardı. Açılıp dolap oluyordu ama kapağını kapattığında tek parça gibi duruyordu."

"Koltuğun içine mi saklandın?"

"Evet. Önce içindeki battaniyeleri çıkartıp yatağın altına tıktım. Koltuğun içine girmeyi becerdim, tam kapağını kapatırken adam basamaklardan yukarı çıkmaya başladı. Koridora yöneldiğini, sonra bütün odaları tek tek kontrol ettiğini duydum."

"Ne korkunç bir deneyim."

"En kötü tarafı da hayvan herif bana seslenip duruyor, ortaya çıkmamı söylüyordu. Babamın kendini öldürdüğünü, bana bakacağını iddia ediyordu."

Concordia ürperdi, ona daha sıkı sarıldı. "Ve tabii ki çıksan seni öldürecekti."

"Bütün odaları dolaştı. Dolapları, gardıropları aradığını duydum. Benim saklandığım odaya geldiğinde kalbim öyle yüksek sesle atıyordu ki duyacağından emindim. Koltuğu açıp beni bulacağından emindim."

"Ama bulamadı."

"Evet. Öfke ve hayal kırıklığıyla küfür ettiğini duyuyordum. Ama bir an evvel evden kaçması gerektiğini de biliyordu. Suç mahallinde gereğinden fazla oyalanmak istemiyordu. Orada olmadığıma karar verdi ve gitti. Bir süre olduğum yerden çıkmadım çünkü dışarıdan izliyor olabileceğini biliyordum, belki ışık yakmamı bekliyordu."

"Ne yaptın?" diye sordu Concordia.

"Daha fazla dayanamadığımda koltuktan çıktım, ışık yakmadan aşağı kata indim. Çalışma odasındaki lamba hâlâ yanıyordu. Kapıya vardığımda babamın yerde yattığını gördüm." Ambrose sönmek üzere olan alevleri izledi. "Çok... Çok kan vardı."

"Böyle bir manzaraya bakamayacak kadar küçüktün," diye fısıldadı Concordia.

"Ona hoşçakal bile diyemedim." Elini gevşetti. "Bazen düşünüyorum, her şey bitmeden evvel, babamla katil kavga ederken aşağı inmiş olsam ne olurdu diye."

Concordia telaşlanarak ona bakmak için bir adım gerileyip. "Ambrose, hayır, bunları hiç düşünmemelisin."

"Belki orada olsam sonuç farklı olurdu."

Concordia parmağını dudaklarına dayayarak onu susturdu. "Dinle beni. Ne düşündüğünü biliyorum ama bu yanlış. O gece olanlardan sorumlu değilsin ve hiçbiri senin suçun değildi. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Oradaydım ve hiçbir şey yapamadım."

"Daha küçücüktün, on üç yaşındaydın. Katilden daha zeki davranıp kendini kurtarabilmen büyük bir başarı."

Adam cevap vermedi ama kendini onun kollarından kurtarmaya da çabalamadı.

"Polis babanı öldüren katili yakaladı mı peki?" diye sordu Concordia bir süre sonra.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Hayır," dedi Ambrose. "Yakalayamadı."

Concordia onun adına müthiş öfkelendi. "Yani sonuçta adalet yerini bulmadı?"

Ambrose onun bu öfkesine alaylı alaylı karşılık verdi.

"Biraz vakit aldı," dedi alçak sesle. "Bir tür adalet yerini buldu diyebiliriz ama hıncımı almış sayılmam."

"Ne demek bu?"

"Belli ki katil beni bulamadığı için endişe duyuyordu. Yıllarca Amerika'da kaldı. Geri döndüğünde onu bekliyordum. Onun için çok ince planlarım vardı."

"Ne oldu?"

Ambrose'un dudakları büzüldü. "Geri döndüğünde veremden ölmek üzereydi."

"Ve sen doğanın kendi işini kendisinin görmesine karar verdin, değil mi?"

"Doğanın ve Londra'nın havasının pisliğinin." Omuz silkti. "Onu öldürmek ona merhamet etmek olurdu."

"Onu arada bir görüyor musun?"

"Hayır. Ona bir not gönderip kimliğimi açıkladım ve ortalıkta olduğumu, onu izlediğimi, ölmesini beklediğimi söyledim. Ölmesi altı ay bile sürmedi."

"Baban öldürüldükten sonra sen ne yaptın?" diye sordu Concordia. "Akrabalarının yanına filan mı gittin?"

"Yakın bir akrabam yoktu. Büyükbabam, babam öldürülmeden bir sene önce vefat etmişti. Başka kimsem yoktu."

"Yetimhaneye ya da darülacezeye filan mı gittin?"

"Hayır."

"Ne yaptın peki? Daha on üç yaşındaymışsın."

Ambrose kaşlarını kaldırdı. "Ben masum biri değilim, Concordia. Nesiller boyunca dolandırıcılık, sahtekârlık yapmış bir aileden geliyorum. Büyükbabam sosyetenin içindeydi ama onları çizim odalarına, balolara davet eden varlıklı insanların mücevherlerini çalarak geçinirdi. Babam da profesyonel dolandırıcıydı. On üçüme gelene dek kendimi idare edecek kadar meslek öğrenmeyi başarmıştım. Yeteneklerim, eğitimim, geçmişim göz önüne alındığında gideceğim yol çoktan belliydi."

Concordia boğazını temizledi. "Anlıyorum."

"Babamın öldürüldüğü gece ismimi değiştirdim. Kısa süre sonra da üst katların pencerelerine tırmanıp değerli eşyaları çalmakla geçinmeye başladım." Yüzü ifadesizdi. "Şimdi anlıyor musun? Ben profesyonel bir hırsızım, Concordia. Bu işin içinde doğdum ve oldukça başarılıyım."

"Ama artık bu işte değilsin," dedi Concordia sert bir sesle. "Artık profesyonel bir özel dedektifsin."

Ambrose omuz silkti. "Aslına bakarsan çok farklı bir iş değil. Aynı yetenekler gerekiyor ve hâlâ işimin çoğunu gece yürütmek zorundayım."

Concordia onun gömleğinin eteğini yakaladı. "Onca sene yaşamını devam ettirebilmek için yaptığın işle şimdi yaptığın iş arasında dağlar kadar fark olduğunu çok iyi biliyorsun."

Ambrose onun gömleğiyle oynayışını izledi. Başını kaldırdığında gözlerinde tuhaf bir ifade vardı.

"Beni kahraman ilan etmeye çalışma," dedi. "Parlak zırhlı bir şövalye filan değilim."

Concordia ona yarı ağlar yarı güler bir ifadeyle gülümsedi. "Ama öylesin. İtiraf edeyim zırhının bazı yerleri kirlenmiş ama birkaç sene kullanılıp yıpranınca bu çok doğal."

Ambrose'un dudaklarına çarpık ifade yerleşti. "Bugün neysem hepsini John Stoner'a borçluyum."

"Kim o Ambrose?"

"Sanırım senin işinden biri diyebiliriz."

"Öğretmen mi?"

"Herhalde ona öğretmen denebilir, evet. Ona rastlamasam bugün yaşamak için hâlâ mücevher, resim, antika çalıyor olurdum."

"Bundan pek emin değilim." Parmak uçlarında yükselip dudaklarını hafifçe adamın dudaklarına sürttü. Ardından dönüp kapıya yürüdü. "İyi geceler, Ambrose."

"Concordia-"

Concordia kapının kilidi döndürüp kapıyı açtı. "John Stoner kim olursa olsun sihirbaz değil. Hamurunda olmasa asla seni böyle bir kahramana dönüştüremezdi."

29

Ambrose, Concordia çıktıktan sonra kendine bir kadeh daha likör doldurdu. Ardından sönmek üzere olan ateşin başına, halının üzerine bağdaş kurup alevlere daldı ve yıllar önce John Stoner'ın mutfağında konuşulanları düşündü. Söylenenler sanki dün söylenmiş gibi eksiksiz hafızasındaydı.

"Ben senin yaşlarındayken kendimi şu anda senin içinde bulunduğundan çok da farklı olmayan bir durumun içinde buluvermiştim." Stoner minik fincanlara biraz daha kokulu çay doldurdu. "Kendi başıma, yapayalnızdım. Hayatımı kumar oynayarak kazanıyordum. Ara sıra kiramı ödeyemediğimde hile yapıyordum. Üstelik çok da iyiydim."

"Kart oyunlarında hile yapmakta mı?"

Stoner omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Bir yetenek olsa gerek. Ama kart oyunlarında hile yapmak olağanüstü riskli

bir işti. O günlerde iki erkeğin şafak vakti oyundaki bir el yüzünden tartışmaya başlayıp düelloya girişmesi garip bir durum değildi."

"Büyükbabam da anlatırdı. Sanırım bir de şöyle bir laf varmış, *İki kişiye silah, bir kişiye kahvaltı.*"

Stoner lafı hatırlayarak gülümsedi. "O günlerde dünya daha farklıydı. Kraliçe, Tanrı onu korusun, daha tahta geçmemişti. Waterloo daha hafızalarda çok yeniydi ve modaya uyan hanımların elbiseleri bugünkünden çok daha cömert ve şıktı."

"Daha cömert mi?" diye sordu Ambrose şimdi daha da ilgilenerek.

"Boşver." Stoner boğazını temizledi. "Neresinden bakarsan bak, geleceğim hiçbir şey vaat etmiyordu, ta ki gizli dövüş sanatları ve belirli meditasyon egzersizleri içeren, eski bir felsefeye dayalı, gizli bir cemiyetin başındaki beyefendiyle tanışana kadar."

Ambrose meraklandı. "Ona bu garip şeyleri kim öğretmiş?"

"Bunları Uzakdoğu'da ıssız bir adadaki keşişlerden öğrenmişti. Detaylarla seni sıkmayacağım. Beyefendi bana adaya gidip keşişlerin öğrettiği felsefeyi ve dövüş sanatlarını öğrenme fırsatı sundu."

"Gittiniz mi?"

"Evet," dedi Stoner. "Vanzagara'nın Bahçe Tapınakları'nda beş sene geçirdim. Ardından dünyayı görmek için yollara düştüm. Mısır'a gittim, Amerika'ya, Güney Pasifik Okyanusu'na. Uzun süre İngiltere'den ayrı kaldım. Geri dönüğümde çok şey değişmişti."

"Hanımların elbise modasının ötesinde demek istiyorsunuz sanırım?"

"Evet." Stoner'a melankolik bir hava gelmişti. Gözleri çok uzaklarda gibiydi. "Kimsenin artık Vanza sanatlarıyla ilgilenmediğini öğrendim."

"Sizin adaya gitmenizi sağlayan beyefendiye ne olmuş?"

"Hiç şüphem yok ki o ve belki gençliğinde Vanza sanatlarının eğitimini almış birkaç kişi daha Cemiyet'in sırlarını saklamış ve büyük olasılıkla Cemiyet geleneklerini oğullarına aktarmıştır. Ancak varisleri kendilerini modern insan olarak görüyordu. Böyle gizli cemiyetler için sabırları yoktu."

"Bahçe Tapınakları'nda eğitim görmek için Vanzagara'ya seyahat etmek hâlâ mümkün mü?"

Stoner başını iki yana salladı. "Yirmi sene önce bir deprem adayı yerle bir etti. Benim sanat öğrendiğim manastır sonsuza dek yok oldu."

Ambrose nedense içinde anlayamadığı feci bir hayal kırıklığı hissetti.

"Çok yazık," dedi, neden böyle dediğini bilmeden. Keşişler ya da kaybolan felsefeleri neden umrundaydı ki? O da modern çağa ait biriydi.

"Beş sene önce İngiltere'ye geri döndüğümde buraya ait olmadığımı fark ettim," diye devam etti Stoner.

"Neden?"

"Belki de çok uzun süre uzak kaldığımdan. Ya da belki sadece dünya epey ilerlemişti ve ben geride kalmıştım. Sonuçta bugün sadece kitaplarım, araştırmalarım ve yazalarımla kendimi eğlendiriyorum."

Sessizlik oldu. Ambrose içindeki duygudaşlık hissinden rahatsız oldu. *Kendine gel, oğlum. Stoner seni yere serdi, şimdi de sandalyeye bağladı. Bu dede masallarını bitirdiğin-*

de büyük olasılıkla seni polise teslim edecek. Adam için üzülmeni gerektiren tek bir sebep bile yok.

"Vanza'nın öğretilerini öğrenmek zor mu?" diye sorarken duydu kendini.

Stoner kısa bir süre düşündü. "Dövüş sanatlarını öğrenmenin doğal bir yetenek gerektirdiği kesin. Ancak bu gece senin yaptığın gibi bir evin duvarına tırmanabilen biri bu teknikleri oldukça iyi becerebilir, sanırım."

"Hı hı." Ambrose kokulu çaydan bir yudum daha alırken Vanza sanatlarının kendi alanında ne kadar işe yarayacağını düşündü.

"Sorun şu ki," dedi Stoner kibarca, "dövüş sanatları Vanza'nın sadece bir kısmı. Aslına bakarsan en önemsiz kısmı."

"Alınmayın bayım ama buna inanamam. Az önce benimle nasıl başa çıktığınızı gördükten sonra..."

Stoner gülümsedi. "Gerçek Vanza'nın ana öğretisi kendine hâkim olmaktır. Bir Vanza ustası öncelikle kendi tutkularının efendisidir. Buna ek olarak yüzeyin altını görmeyi ve harekete geçmeden içinde bulunduğu durumun bütün etkenlerini değerlendirmeyi öğrenir."

Ambrose bunu kafasında evirip çevirdi. Bir şeyde usta olmak fikrinin hoşuna gittiğine karar verdi, bu sadece kendi tutkularının efendisi olmak olsa bile. Ayrıca yüzeyin altını görebilmek de faydalı bir yeteneğe benziyordu.

Bir sessizlik daha oldu.

Ambrose sandalyesinde kımıldayarak el ve ayak bileklerini tutan kayışları yokladı. Mümkün değil gevşemiyordu.

"Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu bir süre sonra. "Beni polise mi teslim edeceksiniz?"

"Hayır, bunu yapacağımı sanmıyorum," dedi Stoner.

Ambrose'un içinde bir umut alevlendi. "Beni serbest bırakırsanız, bayım size yemin ederim bir daha beni hiç görmezsiniz."

Stoner bu lafı duymazdan geldi. Ambrose'u bir süre daha izledi.

"Bildiğim kadarıyla İngiltere'deki, hatta belki dünyadaki son Vanza Ustası benim," dedi sonunda.

"Çok garip bir duygu olmalı."

"Öyle. Bu gece senin evin duvarına tırmanışını izlerken belki de bir öğrencim olabileceği fikri aklıma düştü."

Ambrose olduğu yerde dondu. "*Ben mi?*"

"Bence mükemmel bir öğrenci olurdun."

Ambrose sinir uçlarına bir elektrik dalgası yayıldığını hissetti. Babasının evinden sadece çantasına sığan eşyaları alıp çıktığı gece hissettiği duygu dalgasıyla aynıydı; yani kesinlikle hayatının değişmek üzere olduğunu bilme hissi.

"Bilmeniz gereken bir şey var, bayım." Kelimelerini özenle seçti. "Benim iş ortağı diye adlandırabileceğiniz bir dostum var."

"Sokağın karşısında nöbet bekleyen genç mi?"

Ambrose afalladı. "Onu da mı gördünüz?"

"Tabii ki. İkiniz de olağanüstü akıllısınız ama ikiniz de zamanın ve doğru direktiflerin getireceği avantajlardan yoksunsunuz."

"Sorun şu ki, ortağımı sizden eğitim alacağım bahanesiyle yarı yolda bırakamam." Ambrose yüzünü buruşturdu. "O benim dostum."

Stoner onu anlıyormuş gibi başını salladı. "İki öğrencim olmaması için herhangi bir sebep göremiyorum. Hayatımda vaktimi harcayacağım daha önemli bir şey olduğunu söyleyemem."

30

Ambrose ertesi sabah Concordia'nın odasının önünde durup dikkatle içeriyi dinledi. Odadan herhangi bir kıpırtı sesi gelmiyordu. Kadın hâlâ uyuyordu.

Güzel, diye düşündü ve hızla basamaklara yöneldi. Kadının dün gece kütüphanede yaptığı egzersizden sonra uykuya ihtiyacı vardı tabii.

Ama ya uyumuyorsa? Ya odasına kapanmış ikisinin arasında geçenlerden duyduğu pişmanlıkla sessizce ağlıyorsa?

Hayır, Concordia ondan saklanmazdı, dün gece hakkında bu sabah ne hissediyor olursa olsun. Olayları olduğu gibi göğüsleyebilen ve üzerine gidebilen bir kadındı o.

Öte yandan Ambrose kendini o kadar cesur hissetmiyordu. Uyandığından beri aklına başka başka şeyler takıyor, içi içini yiyordu.

Aptallık etmişti.

Dante ve Beatrice basamakların tepesine fırlayarak onu yarı yolda karşıladı. Ambrose durup onların kulaklarını kaşıdı.

Ne diye Concordia'ya geçmişiyle ilgili onca şey anlatmıştı ki? Sırlarını neredeyse yirmi yıldan fazla bir süredir kendine saklamışken. Geçmişiyle ilgili gerçeğin çoğunu bilen ya da tahmin eden sadece iki kişi vardı: John Stoner ve Felix Denver.

Dün gece tedbiri elden bırakıp her şeyini rüzgâra savurmasına neden olan şey neydi?

Ayağının dibinde köpeklerle birlikte basamaklardan aşağı inmeye başladı.

Bu yüzden tutku ve şehvetin alevlerini suçlayamazdı. Bu tür durumlar daha önce de yeterince başına gelmiş, hiçbirinde kendini ele vermemişti. Aslında hep tam tersi olmuştu. Bir kadınla birlikteyken gardını elden bırakmamaya daha da fazla özen gösterirdi.

O eski gazeteyi görmenin şokundan olsa gerek, diye karar verdi. Onu savunmasız bırakan şey gazeteydi.

Hayır, gazeteyi de suçlayamazdı. Basamakların dibine geldiğinde kütüphaneye doğru döndü. Bu tür afallatıcı durumlarla başa çıkmakta çoğu zaman oldukça ustaydı.

Kütüphaneye adım attığında aniden içini saran duygu dalgasının yoğunluğuyla bir an durdu. Dün geceki birlikteliğin ateşi ve yoğunluğu bütün gücüyle üzerine hücum etti. Hayatında hiçbir kadını dün gece Concordia'yı istediği kadar istememişti.

Basamaklardan ayak sesleri yükseldi. Edwina, Hannah, Theodora ve Phoebe kahvaltı etmek için aşağı iniyordu. Ambrose o sabah Concordia'nın yiğit muhafızlarıyla yüzleş-

meyi pek istemiyordu. O aşağıda öğretmenleriyle sevişirken kızların yataklarında derin bir uykuda olmasını umdu.

Sevişirken.*

Kelime kafasında çınladı, çınladı, ardından yerine oturdu. Evet, Concordia'yla sevişmişti.

Cuthbert'in günlüğünü bıraktığı masaya doğru ilerleyip deri kayışla bağlanmış defteri eline aldı.

"Günaydın, Bay Wells," dedi Edwina resmi bir tavırla kapının ağzından. "İçeri gelebilir miyiz? Sizinle konuşmak istiyoruz."

Ambrose günlükten başını kaldırdı. Edwina öndeydi. Diğerleri onun arkasına üşüşmüştü. Her birinin genç yüzünde ciddi, kararlı bir ifade vardı.

"Size de günaydın, hanımlar." Günlüğü kapattı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sizinle Bayan Glade hakkında konuşmak istiyoruz," dedi Phoebe, her zamanki dobralığıyla.

İçinde derinlerden bir yerden babası ve büyükbabası tarafından içine kazınmış atalarından kalma o eski düstur su yüzüne fırladı. *Köşeye sıkıştırıldığında ilk kural: Suçunu asla itiraf etme.*

"Tamam," dedi ifadesiz bir tonla.

Theodora başı çekip odaya girdi. "Dün gece onun çok geç saatte yukarı çıktığını gördük. Durumunu ancak yarı çıplak diye tarif edebiliriz, bayım."

Kural iki: Suçu suçlayana yönelt.

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Bu sabah bu kadar canlı ve dinlenmiş görünmenize şaşırdım o zaman, o kadar geç saatte hâlâ uyanık olduğunuzu ve öğretmeninizi gözetlediğinizi öğrendikten sonra."

"Gözetlemiyorduk," dedi Hannah hemen. "Sadece basamaklardan çıktığını gördük."

"Çünkü Dante benim odama gelip kapıyı tırmaladı," diye açıkladı Phoebe. "Onu içeri almak için kalktığımda Bayan Glade'i yukarı çıkarken gördüm."

"Ve Phoebe hepimizi uyandırdı," diye tamamladı hikâyeyi Edwina.

Ambrose başını onaylar gibi salladı. "Bu hepinizin birden basamakların tepesinden Bayan Glade'in odasına gidişini izlemenizi çok iyi açıklıyor."

Kızlar huzursuz huzursuz birbirine baktı.

"Sorun şu ki," dedi Edwina ciddi bir tavırla, "Bayan Glade'in saçları açıktı."

"Tıpkı *The Rose and The Thorns*'daki Lucinda Rosewood'unki gibi," diye ekledi Hannah. "Bay Thorne'la birlikte bahçeden içeri girdikten sonra. Yani Bay Thorne anlayacağınız üzere ondan orada faydalanmıştı."

Ambrose başını salladı. "Bahçede."

"Ardından adam onu bıraktı," dedi Hannah hüzünle. "Hatırladınız mı? Bu kısmı geçen sabah kahvaltıda size anlatmıştım."

"Sanırım romanın ancak yarısını okuyabildiğini de söylemiştin," dedi Ambrose. "Bitirme fırsatın oldu mu bu arada?"

"Şey, hayır," diye itiraf etti Hannah. "Ama sonunun Lucinda Rosewood açısından kötü biteceği kesin. Ve biz Bayan Glade'in aynı biçimde mahvedilmesini istemiyoruz."

Edwina dimdik dikildi. "Bu koşullar altında Bay Wells, biz Bayan Glade'e evlenme teklif etmeniz gerektiği konusunda kesinlikle kararlıyız."

"Anladım," dedi Ambrose.

Yüzlerinde endişe dolu bir beklentiyle Ambrose'u izledi

Bu uzun ve can sıkıcı sessizliği bozan Concordia oldu

"Herkese günaydın," dedi kapıdan. "Niye herkes kütüphanede? Kahvaltı vakti geldi."

İrkilerek dört kız hızla dönüp öğretmenlerine baktı.

"Günaydın, Bayan Glade," diye haykırdı Edwina telaşla. "Biz de tam kahvaltı odasına gidiyorduk."

"Bay Wells'in burada olduğunu gördük de günaydın demek için içeri girdik," dedi Phoebe.

Theodora, Concordia'ya abartılı bir gülümsemeyle baktı. "Bay Wells bize balkondaki dolabın içindeki sanat eserlerinin tarihi hakkında bilgi veriyordu."

"Evet," dedi Hannah. "Çok öğretici."

"Gerçekten mi?" diye gülümsedi Concordia. "Bay Wells büyük nezaket göstermiş."

"İşin aslı," dedi Ambrose sakin sakin, "eski el sanatlarından bahsetmiyorduk."

"Öyle mi?" Concordia şaşkın şaşkın ona baktı.

"Güzeller güzeli öğrencileriniz bu sabah beni burada köşeye sıkıştırıp bu koşullar altında şerefimi kurtarmak için size evlenme teklif etmem gerektiğine karar verdiklerini söylüyorlardı, Bayan Glade."

Concordia ağzı bir karış açıldı. Pespembe kesildi. Dengesini yitirmemek için eliyle sıkı sıkı kapıya tutundu.

"Evlenme mi?" diyebildi boğuk bir fısıltıyla. Dehşete düşmüş bir halde öfkeli gözlerini kızlara çevirdi. "Bay Wells'le *evlilik* üzerine mi konuşuyordunuz?"

"Başka seçeneğimiz yoktu," dedi Hannah omuzlarını dikleştirerek. "Sizi dün gece basamaklardan çıkarken gördük, Bayan Glade."

"Saçlarınız açıktı," dedi Phoebe.

"Sizden faydalanılmış gibi görünüyordunuz," dedi Theodora. "Ve biz de doğal olarak Bay Wells'e sizinle evlenmesi gerektiğini söyledik."

"Bir hanımefendiden faydalandığında bir beyefendinin yapması gereken şey budur çünkü," diye izah etti Edwina. "Ama bazen beyefendi yapması gerekeni yapmaz ve hanımefendinin hayatı mahvolur."

"Sizin başınıza böyle bir şey gelmesini istemiyoruz, Bayan Glade," diye bitirdi Edwina.

Concordia dertli gözlerle Ambrose'a baktı.

Ambrose çöktüğünü hissetti.

"Ben de tam kızlara, durumumuzun geleneklere uymadığını izah etmek üzereydim," dedi alçak sesle. "Onlara senin, toplumun kadınlara dayattığı o eski moda, insanın elini kolunu bağlayan kurallara bağlı kalmak durumunda olmayan, modern, geleneklere aykırı bir kadın olduğunu söylemek üzereydim."

"Çok doğru." Concordia belirgin bir çabayla kendini toparladı. "Dahası, görünüşe aldanmamak gerekir." Edwina, Theodora, Phoebe ve Hannah'ya bakıp kaşlarını çattı. "Size insanın elinde savını destekleyecek yeterli ve belirgin bir kanıtı olmadan bir sonuca varmaması gerektiğini kaç kez söyledim?"

"Ama Bayan Glade," dedi Phoebe. "Saçlarınız açıktı."

"Firketeler akşam başımı ağrıttı," dedi Concordia. "Çıkarttım."

Hannah kaşlarını çattı. "Ama Bayan Glade-"

"Nasıl göründüğümü boşverelim," diye devam etti Concordia sertçe. "Size hatırlatmak isterim ki terbiyeli insanların

başkalarının özel hayatına karışmaması gerekir. Henüz okul yaşındaki genç kızların büyüklerin işine müdahale etmesi yakışı kalmıyor. Anlatabiliyor muyum?"

Söylev sırasında kızların suratlarını asıp seslerini çıkarmamasından sevgili Bayan Glade'lerinden böyle sert konuşmalar işitmediklerini gösteriyordu.

"Evet, Bayan Glade," diye fısıldadı Edwina.

Hannah'nın dudakları titredi. "Evet, Bayan Glade."

Phoebe dudaklarını ısırdı.

Theodora asık suratıyla başını yana eğdi. "Özür dileriz, Bayan Glade. Sadece yardım etmek istemiştik."

Concordia hemen yumuşayıverdi. "Biliyorum. Ama içiniz rahat olsun, dün gece Bay Wells'le aramızda sizi endişelendirecek hiçbir şey geçmedi. Değil mi Bay Wells?"

"Burada bulunan herkese hatırlatmak isterim ki böyle bir durumda onuru tehlikede olan tek bir kişi değildir," dedi Ambrose.

Hepsi birden dönüp Ambrose'a baktı.

"Anlayamadım?" dedi Concordia. Sesi sanki dişlerinin arasından tıslıyor gibi çıkmıştı.

"Toplumun öncelikle hanımın onuruna odaklandığı doğrudur ancak beyefendinin gözardı edilen onuru da önemlidir," dedi Ambrose alçak sesle.

Concordia'nın yüzüne taş gibi bir ifade yerleşti. "Bay Wells, bu konuşma yön değiştiriyor gibi. Bence hemen kahvaltı odasına geçsek iyi olur."

Ambrose lafının kesilmesine aldırmadı. "Burada söz konusu olan bey ben olduğuma göre elimde olmadan bu meselede benim de haklarım olduğunu düşünüyorum."

"Ben sizin haklarınızın nerede ve nasıl çiğnendiğini görmekte zorlanıyorum, bayım," dedi Concordia. Sesi iyice sertleşmişti.

"Tabii ki Bayan Glade, sizin modern görüşlerinize sonuna kadar saygı duyduğumu belirtmek isterim," diye devam etti Ambrose. "Bu yüzden bunu telafi etmenin başka bir yolunu buldum. Duruma çözüm yaratmak için alternatif bir yol önereceğim."

Theodora, Hannah, Edwina ve Phoebe konu çok ilgilerini çekmiş gibi görünüyordu.

"Ne demeye çalışıyorsunuz, bayım?" diye sordu Concordia, her bir kelimeyi tek tek vurgulayarak.

"Bana öyle geliyor ki," dedi Ambrose, "bu meseleye ilgili herkesi tatmin edecek, gayet modern ve geleneklere fazlasıyla aykırı bir yaklaşımda bulunulabilir."

"Bay Wells," dedi Concordia öfkeyle, "saçmalıyorsunuz. Dün gece iyi uyuyamadınız sanırım."

"Çok güzel uyudum, teşekkürler," diye karşılık verdi Ambrose.

Hannah bir adım öne çıktı. Yüzü merakla pırıl pırıldı. "Sözünü ettiğiniz o modern, geleneklere uymayan yaklaşım nedir, bayım?"

Ambrose, Concordia'nın gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Sanırım bana evlenme teklifi sunmayı Bayan Glade'in kararına bırakmak buradaki herkesi yeterince tatmin edecektir."

Concordia adamın bu teklifiyle belli ki şok olmuş halde gözlerini ayırmadan Ambrose'a baktı.

Phoebe, Hannah, Edwina ve Theodora teklife müthiş bir sevinçle karşılık verdi.

"Hanımın beye evlenme teklif etmesini önermek çok modern bir düşünce gerçekten," dedi Phoebe.

"Mükemmel bir plan, bayım," dedi Edwina, Ambrose'a.

"Teşekkürler," dedi Ambrose kendisiyle övündüğünü belli etmemeye çabalayarak.

Hannah'nın yüzü ışıl ışıldı. "Bir düşünsenize, Lucinda Rosewood, Bay Thorne'un kendisiyle evlenmesi için dire-tebilseydi hayatı mahvolmazdı."

"Çok akıllıca," diye övdü Theodora. "Soruna mükemmel bir çözüm, sizce de öyle değil mi, Bayan Glade?"

Concordia'nın sonunda dili çözüldü. "Çözülecek bir sorunumuz yok."

Kimse ona aldırmadı.

"Kesinlikle çok orijinal bir fikir," dedi Phoebe. "Acaba gelecekte moda filan olur mu?"

Hannah dudaklarını büzdü. "Ama ya Bayan Glade, Bay Wells'e evlenme teklif etmezse?"

Theodora'nın kaşları çatıldı. "Ya da o teklif eder de Bay Wells kabul etmezse?"

Bu soru konuşmayı bir anda bıçak gibi kesti. Kızlar Concordia'ya döndü.

Concordia kapıyı bıraktı, saatin kaç olduğuna bakıyormuş gibi gözlerini bileğindeki minik süslü saate kaydırdı.

"Tanrım, çok geç olmuş değil mi?" Herkese kocaman gülümsedi. "Ben maalesef çok acıktım. İzin verirseniz gidip kahvaltı edeceğim."

Döndü ve koridorun ucuna doğru yürümeye başladı. Ayakkabılarının topukları cilalı zemini hafifçe çınlattı.

O gittiğinde kızlar suratlarında suçlayan bir ifadeyle Ambrose'a döndü.

Ambrose ellerini iki yana çattı. "İşleri modern, geleneklere aykırı yöntemlerle yapmaya kalkışmanın kötü yanı bu korkarım ki. Tanrı'ya şükür, ilginç bir fark yaratıyor. Ne yazık ki bazen gereken her şey söylenip yapıldığında bile insan eski geleneklerden daha iyi bir yol bulmayı başaramayabiliyor."

31

Concordia siyah eldiveni şaklatarak sol eline takıp yüzünü örten peçenin ardından göz ucuyla Ambrose'a baktı. Hâlâ içini burkup kavuran güçlü duyguların yarattığı kargaşadan kurtulamamıştı. Sarsılmış mıydı, öfkeli miydi yoksa canı mı sıkkındı, bilemiyordu.

"Bu sabah kütüphanedeki konuşmanın öyle abuk sabuk bir noktaya gelmesine izin verdiğine hâlâ inanamıyorum," diye başladı. "İnsanın gençlerle uğraşırken tartışmanın daima kontrolünde olmasını sağlayacak biçimde kararlı görünmesi gerektiğini bilmiyor musun?"

Ambrose arabanın karşı koltuğundan ona baktı. Takma bıyık, sakal ve gözlük takmıştı. Orta kısmı yamalı, kaskatı, geniş yakalı, demode paltosu, orta sınıf pantolonuyla tam bir ticaret adamı gibi görünüyordu.

"Korkarım benim insanlarla, hele hele o yaştaki kızlarla olan deneyimlerim seninkinden çok daha az," dedi.

Adamın dalga geçip geçmediğini anlayamadığından Concordia endişelendi. Eğer adam kendisiyle eğleniyorsa bunu kesinlikle bilmesi gerekirdi.

Bayan Huxton'ın malikânesine gidiyorlardı. Kahvaltıdan evvelki o feci konuşmanın ardından bu Ambrose'la ilk yalnız kalışıydı. Concordia kendini topladığını sanmıştı ama şimdi fark ediyordu ki sinirleri hâlâ sarsılmış durumdaydı.

"Gerçekten söyler misiniz, bayım, bu fikri onların kafasına sokarken aklınızdan ne geçiyordu?"

"Hangi fikri?" diye sordu Ambrose.

"Bana masum rolü yapma. Kütüphanede yaptığın o berbat şakadan bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun."

Ambrose bu laftan çok alınmış gibi görünmeyi başardı. "Bu sabah şaka yaptığımı hiç hatırlamıyorum."

Böyle yüzsüz yüzsüz yaptığı şeyi inkâr etmesi çok çirkindi. Concordia sonunda bozuk sinirlerine yenilip kontrolünü kaybetti.

"Ahlâklı bir bey ve hanımın nasıl davranması gerektiğine dair ettiğiniz saçma sapan laflardan bahsediyorum, hani... Hani..." Daha fazla devam edemedi. Eldivenli ellerini utanç verici bir biçimde umursamaz bir tavırla savurmak zorunda kaldı. Ne yaptığını fark ettiğinde hemen ellerini kucağında kavuşturdu. "Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsunuz."

"Beyefendi onu büyüleyen, mest eden, aklını başından alan tutkulu bir gecenin ardından ertesi günü pek mantıklı düşünememiş olamaz mı?"

"*Büyüleyen, mest eden, aklını başından alan* laflarını ardı ardına sıralayabilen herkes oldukça mantıklı düşünebiliyor demektir."

Ambrose mindere iyice gömüldü. "Herkesten evvel sen, öğrencilerinle yaşadığımız durumu büyük kıvraklıkla atlatmamızı sağladığımı düşüneceksin sanmıştım."

"Doğru olanı yapıp yapmamanın bana bırakılması gerektiğini önermek, sence meseleyi kıvraklıkla atlatmak mı?"

"Ama itiraf etmelisin ki en azından meseleye gerçekten oldukça modern bir çıkış yolu önerdim."

Concordia iç geçirdi. "Sizinle anlaşmak imkânsız, hayım."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Geleneksel yöntemi izlememi mi tercih ederdin?" diye sordu Ambrose ifadesiz bir ses tonuyla. "Bu sabah sana evlenme mi teklif etseydim?"

Concordia gerildi, bakışlarını dışarıdaki manzaraya odakladı. "Eşit insanlar olarak tutkulu bir gece geçirdik diye mi? Tabii ki hayır. Evlilik teklifi yapmak zorunda hissetmenizi gerektirecek hiçbir sebep yok."

"Ama ya teklif etseydim?" diye sordu Ambrose.

Concordia kaşlarını çattı. "Tabii ki reddederdim."

"Modern ve geleneklere aykırı biri olduğun için mi?"

Şimdi iyiden iyiye beni kışkırtıyor, diye düşündü Concordia.

"Hayır," dedi sert bir tonla. "Bir beyefendi olarak onurunuzu kurtarmak için buna kendinizi mecbur hissettiğinizi bildiğimden reddederdim."

Ambrose ona manasını çıkartamadığı bir bakış fırlattı. "Bence beyefendilik onurumun beni ne kadar yönlendirebileceği konusunda yanılıyorsunuz."

"Saçmalamayın. Siz çok onuruna düşkün bir adamsınız, Ambrose. Bunu daha ilk tanıştığımız gece sezmiştim. Ve bu yüzden teklifinizi reddetmek durumunda kalırdım. Sizinle böyle bir baskı nedeniyle evlenemem."

"Baskı," diye tekrarladı Ambrose. "Ne sevimsiz bir kelime."

"Evet ama işin doğrusu bu. Şeref kavramına yüklenmiş, modası geçmiş, yanlış anlamlar yüzünden ya da saygın toplumun dayattıklarına uymak adına yapılan bir evlilik büyük olasılıkla her iki taraf için de duvarsız bir hapishaneye tıkılmakla eş olacaktır."

"Anne babanızın fikirlerinden biri sanırım?"

Concordia bu yoruma bir karşılık veremedi. Ambrose haklıydı. Anne babasının bu lafları tekrarladığını kim bilir kaç kez duymuştu. Evet, gerçekten de Concordia, bu düstur kulaklarında çınlayarak büyümüştü.

"Bu tür nedenlere dayalı bir evlilik yapıp anne babanın hatırasına ve sana öğrettiklerine ihanet etmekten korkuyorsun, değil mi?" diye sordu Ambrose yumuşak bir sesle.

Concordia kendini toplayıp çenesini kaldırdı. "Ben her ikimizi de berbat bir evliliğe mahkûm edemem."

"Demek birlikteliğimizin berbat bir şey olacağından eminsin?"

Concordia'nın ağzı kurudu.

Neyse ki tam o anda araba durdu. Ambrose kapının koluna uzandı.

"Konuyla ilgili ısrarlı hissiyatınızı göz önüne alacak olursak," dedi, "sanırım muazzam zekâmla ürettiğim, modern, geleneklere aykırı yaklaşımla hareket etmek zorundayız."

"Anlamadım?"

"Bu sabah öğrencilerinin önünde söylediğim gibi evlilik kararını sana bırakıyorum. Hayat arkadaşın olmamı istersen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ambrose bu son lafıyla çok ileri gittiğini ve kısa süre sonra ettiği laftan pişman olacağını çok iyi biliyordu.

Bütün sabah Concordia'nın sinirlerinin kopmak üzere olan bir yay kadar gergin olduğu çok açıktı. Öte yandan geleneklere aykırı bir yaklaşım önermek şöyle dursun, evlilik mevzuunu açması bile zaten hataydı.

Ama Edwina, Phoebe, Theodora ve Hannah onu kütüphanede sıkıştırdıktan sonra ne yapabilirdi?

O an bu çözümsüz durumdan kurtulmak için mükemmel bir yol gibi görünmüştü. O sabah Concordia'ya evlenme teklif etse reddedeceğini gayet iyi biliyordu. Kendi adına ne yazık ki reddedilmeyi kaldıramayacağını da biliyordu. Teklif işini onun omuzlarına yıkarak her ikisini de olası bir çıkmazdan kurtaracağını ummuştu.

Ama sonuçta ne kadar kendine hâkim olma, sakinliğini yitirmeme ve mantıklı düşünme üzerine olursa olsun, aldığı Varıza eğitiminin bile bir yere kadar işlediğini anlamıştı. Colton ailesinin iki neslinin ona aktardığı bilgelik de pek işe yaramamıştı. İşte bütün hovardalıklarına rağmen babası da, büyükbabası da iflah olmaz birer romantikti. Belli ki bu soylarında vardı.

Bayan Huxton'la görüşeceği için sevindi Ambrose. Zihnini Concordia'yla gittikçe daha da karmaşık bir hal alan ilişkisinden başka bir yöne odaklamak için mükemmel bir fırsattı.

Kapıyı iri bir kâhya açtı, efendisiyle kısa bir görüşme yaptıktan sonra onları fazlasıyla abartılı döşenmiş oturma odasına aldı.

Bayan Huxton'ın dekoratörü belli ki moda olan her şeyi dekoruna katmaya özen gösteriyordu. Sonuç olarak feci bir renk, desen ve doku cümbüşü yaratmıştı.

Mürdüm rengi perdeler, üzerinde mavi, mor ve krem rengi dev çiçekler olan bir halının üzerine dökülüyordu. Bol bordürlü duvar kâğıdı kızıl zemin üzerine kocaman pembe çiçekliydi. Bütün mobilyaların döşemeleri karmaşık desenlerle doluydu. Karanlık köşelerde içleri yapma çiçeklerle dolu kocaman vazolar vardı. Duvarlara yerden tavana kadar çerçeveli resimler asılmıştı.

Concordia kadife kaplı koltuklardan birine oturdu. "Bugün bizi hiç bekletmeden kabul ettiğiniz için teşekkürler, Bayan Huxton. Çok naziksiniz."

Ambrose, Concordia'nın anında rolüne adapte oluşuna hayran kaldı. Gerçeği bilmese kadının hakikaten oynadığı kişi; varlıklı, modaya uygun bir dul olduğunu zannederdi.

"Rica ederim." Bayan Huxton'ın yuvarlak yüzü kendini sevimli göstermeye çabalayan bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bayan Chesterton'ın bütün dostları tabii ki ne zaman isterse bu eve buyurabilir."

İnsanın varlıklı, sosyetede güçlü bir yeri olan Chesterton Kontesi'yle bağları olması çok narin bir durumdu. Ambrose bu bağı birkaç dakika önce kapıyı açan heybetli kâhyaya uzattığı kağıda hanımın ismini yazarken kurmuştu.

Kulübünde Bayan Huxton'ın statü hırslarıyla ilgili duyduğu söylentiler doğru çıkıyordu. Kadın Bayan Chesterton'ın *çok yakın bir dostunu* ağırlama şerefini reddedememişti.

"Bu bay benim ticari işlerimi yürütür," diye siyah eldivenli elini belli belirsiz Ambrose'a doğru salladı. "Onu hiç

kaale almayın. Not alsın diye yanımda getirdim. Benim oldukça geniş yelpazeli finansal işlerimin sıkıcı detaylarıyla uğraşır kendisi."

"Gayet iyi anlıyorum." Bayan Huxton göz ucuyla Ambrose'a nezaketen bakıp ardından onu ilgi alanından tamamıyla atıverdi. Hevesle Concordia'ya döndü. "Bayan Chesterton benimle ilgili ne dedi?"

"Cynthia bana isminizi verdi ve bir hayır kurumu açmak konusunda bana sizden daha iyi tavsiye verecek birinin olmadığını söyledi." Concordia hizmetlinin getirdiği çayı reddetmedi. "Bana sizin aşağı yukarı aynı türde bir hayır işi projesini oldukça başarıyla yüklendiğinizden bahsetti."

Hizmetli oturma odasının kapısını kapatarak sessizce yok oldu. Ambrose kimsenin ona çay filan ikram etmeyeceğini anlayıp yanında getirdiği defter ve kalemi çıkarttı ve koltuğunun çiçek desenleri arasında gözden kaybolmak için elinden geleni yaptı.

"Bayan Chesterton, yani *Cynthia* benim hayır işlerimden haberdar mı?" Bayan Huxton sevincini dışa yansıtmamakta güçlük çekiyordu. "Hiç bilmiyordum."

"Evet, tabii farkında," dedi Concordia. "Winslow Kızlar Yetimhanesi için yaptığınız harika şeylerin hepsini biliyor."

Bayan Huxton mutlu mutlu başını salladı. "Anladım."

"Ölen eşim bana epeyce bir para bıraktı," diye anlatmaya başladı Concordia. "Bu paranın bir kısmıyla yetim kızlara bir okul açabilmek en büyük dileklerimden biri. Ama bu işlerin nasıl yapıldığını pek bilmiyorum. Umarım bu konuda beni yönlendirebilirsiniz?"

Bayan Huxton boş gözlerle Concordia'ya baktı. "Sizi nasıl yönlendirmemi bekliyorsunuz?"

"Şey, mesela bana yetimhaneye ne kadar vakit ayırmam gerektiğini söyleyebilir misiniz?"

"Ah, şimdi anladım." Bayan Huxton'ın yüzü aydınlandı. "Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok. Bunca zamanda okulun bağış annesi olmak için fazla vakit harcamaya gerek olmadığını öğrendim. Noel'de kızlara birkaç hediye dağıtıyor, bana ne kadar minnettar olduklarını dinliyorum ama sizi temin ederim en fazla bu kadar. Senede bir akşamüzerini sıkıntıdan boğularak geçiyorsunuz."

"Anlayamadım," dedi Concordia. "Ya çalışanları bulmak, tutmak?"

"O tür işleri tabii ki müdire hanıma bırakıyoruz."

"Peki onu kim tutuyor?"

Bayan Huxton bir an kafası karışmış gibi baktı. Hemen ardından yüz hatları eski haline döndü. "Benim durumumda kimseyi tutmaya gerek kalmadı. Ben hayır annesi olmaya karar verdiğimde Winslow Kızlar Yetimhanesi çoktan işliyordu. Bayan Pratt okul müdiresiydi ve göndermeye gerek yoktu. Aslında tam tersi, kalması için her türlü sebep mevcuttu. Kadın harcamaları yakından takip ediyor. Asla tek kuruş boşa gitmiyor."

"Peki okulun daha önceki bağışçısına ne olmuş?"

"Adam ölmüş. Mirasçıları okulla uğraşmak istememiş. Tam o sırada ben de bana uygun bir bağış işi projesi bakıyordum. Çok denk düştü."

Concordia çayını yudumladı. "Peki okulun bağışçı aradığını nereden öğrendiniz?"

"Çok kolay oldu. Bay Trimley adında bir dostum durumu öğrenmiş ve bana okulun bağışçısı olmamı tavsiye etti."

Concordia fincanı yarı yolda, durakladı. Kalın peçenin ardından yüzündeki ifadeyi görmek imkânsızdı ama Ambrose onun dikkatle Bayan Huxton'ı izlediğini biliyordu.

Kendisi de aynısını yapıyor ama ilgisini kesinlikle dışa vurmuyordu.

"Bay Trimley çok çekici, çok kibar bir bey," dedi Bayan Huxton. "Moda ve zevk işlerinde kesinlikle ona bağımlıyımdır."

"Ne harika," dedi Concordia. "Onunla nerede tanıştınız?"

"Geçen sene Donnington'ın suaresinde tanıştırıldık." Bayan Huxton kibar ama meraklı bir hava takındı. "Sanırım siz de oradaydınız, Bayan Nettleton. Ancak sizinle karşılaştığımızı hatırlamıyorum. Ama tabii kötü günlerdi, değil mi?"

Kahretsin, diye geçirdi aklından Ambrose. Concordia'yı bu tür bir konuşmaya hazırlamamıştı.

"O sıralarda fazla dışarı çıkmıyordum," dedi Concordia hiç sesini bozmadan. "Kocam son ve ölümcül hastalığına yakalanmıştı. Gece gündüz onun yanında bulunmam gerektiğini düşündüm."

Ambrose hafif bir hayranlıkla Concordia'ya baktı. Kadın işi çok iyi kapmıştı.

"Evet, tabii," dedi Bayan Huxton hemen. "Beni bağışlayın, düşünmeden konuştum. Şey işte, dediğim gibi Bay Trimley'le orada tanıştım. Herkesin dikkatini çekecek denli iyi anlaştık."

"Onunla sık sık görüşüyorsunuzdur o zaman?" diye bir adım daha attı Concordia kibar kibar.

"Doğru. Aslına bakarsanız yarın akşam Gresham balosunda bana o eşlik edecek." Gururla gülümsedi. "Size de davetiye gelmiştir tabii?"

"Evet, tabii. Ne yazık ki kendimi yarın böyle bir eğlenceye katılacak kadar iyi hissetmiyorum."

"Anlıyorum."

Concordia özenle fincanını tabağına yerleştirdi. "Sanırım bağış işlerinizi yürütmesi için sizin de ticari işlerinize bakan bir bey vardır?"

"İşin o kısmıyla benim yerime Bay Trimley ilgileniyor. Bu tür detaylarla ben hiç uğraşmıyorum. Size dediğim gibi hayır işleriyle uğraşmak benim için hiç sorun olmadı."

"Bay Trimley ne kadar yardımsever biriymiş," diye bitirdi lafını Concordia.

"O olmasa ne yapardım bilmem," dedi Bayan Huxton.

Kısa bir süre sonra Concordia gösterdiği performanstan gurur duyarak Ambrose'un koluna girip onu Bayan Huxton'ın ön basamaklarından aşağı indirmesini bekledi.

Birlikte dönüp köşeye doğru yürüdüler.

"Sanırım oturma odasında çok eğlendin," dedi Ambrose. Sesinde hınzır bir ifade vardı.

Concordia soğuk, modaya uyan, sosyetik bir hanımın mağrurluğuyla, "Ne demeye çalışıyorsunuz? Bence oldukça iyi rol yaptım," dedi.

"Öyle gerçekten. Aslına bakarsan benim gibi bir ticaret adamının kibirli işvereni olmak hoşuna gitti diye düşünüyorum."

"Sizi rahatlatacaksa, bayım, hemen belirteyim siz de mükemmel bir iş çıkardınız. Sizden daha iyi ticaret adamı gibi görünen bir ticaret adamı görmedim."

"Teşekkürler." Ambrose geçen arabalardan birine el kaldırdı. "Zaman içinde duvar kâğıtlarının arasında kaybolmayı iyi öğrendim."

Concordia peçesinin arkasında gülümseyip arabaya binmesine yardım etmesi için elini ona uzattı. "Sizde müthiş bir yetenek yelpazesi var, Ambrose."

"Sizde de öyle, Concordia." Ambrose kapıyı kapatıp kadının karşısındaki koltuğa çöktü. "Öğretmenlik mesleğine duyduğum hayranlık her geçen gün daha da artıyor."

"Eee?" Concordia peçesinin ardından ona baktı. "Galiba bir sonraki adım bu gizemli Bay Trimley hakkında daha fazla şey öğrenmek olacak."

"Sanırım evet." Ambrose dikkatini pencereye verdi. "Adam bu işlerin içinde önemli bir şahsiyetmiş gibi görünüyor. Belki de Larkin'in beyefendi ortağıdır."

"Bence Bayan Huxton'ın komploculardan biri olmadığını söyleyebiliriz. Yetimhaneyi sosyetenin gözündeki yerini yükseltecek bir basamak olarak gördüğü her halinden belli."

"Sizinle aynı fikirdeyim," dedi Ambrose. "Bence çok iyi dostu Bay Trimley onu yönlendiriyor. Bu bir beyefendinin sosyetedeki hanımlardan birine yanaşıp onu kendi pis işleri için ilk kullanışı değil tabii. Adam Edith Pratt'i da kendi planlarına alet etmeyi gayet güzel becermiş gibi."

Concordia tiksintiyle burun kıvırdı. "Bence Bayan Pratt'in yardımını almak için ona güzel bir rüşvet vermek yeter."

"Kadını iyi tartmışsın."

"Trimley'i neden bulacaksın?" diye sordu Concordia şimdi merakla. "Adamın ziyarete gelip gelmediğini görmek için Bayan Huxton'ın evini mi gözleyeceksin?"

"Bu da bir yol olabilir tabii," dedi Ambrose. "Ama adamın kendini göstermesini beklerken kapı aralıklarında fazlasıyla zaman kaybetmiş olurum. Bence daha kolay bir yolu var."

"Nedir?"

"Bayan Huxton, Trimley'nin yarın gece Gresham balosunda ona eşlik edeceğini söyledi. Baloya ben de gideceğim. Ortalıkta bir dolu insan olacak. Kalabalıkta Trimley'yi izlemek daha kolay olacaktır."

Concordia afallamış gözlerle ona baktı. "Şaka yapıyorsun herhalde."

Ambrose kaşlarını çattı. "Neden?"

"Sosyete balosuna katılmak fikrinde ciddi olamazsın."

"Neden?"

"Her şeyden evvel davetiye gerekiyor."

"Gerekirse sahte davetiye yapmak çok kolay," dedi Ambrose. "Ama yarın için böyle bir eziyetle uğraşmanın gereksiz olduğunu düşünüyorum. Leydi Gresham'ın baloları daima tıklım tıkış olur. Kimse fazladan içeri giren birini fark etmez."

"Keşke ben de seninle gelebilsem," dedi. "Gözlemlerinde sana yardımcı olurdum."

Ambrose uzun uzun düşünceli düşünceli ona baktı.

"Hımm," dedi.

Concordia başını iki yana salladı. "İmkânsız bence ama reddetmediğin için teşekkür ederim."

"Benimle gelmemen için bir sebep göremiyorum. Bir kadın olarak benim görmediğim şeyleri görebilirsin."

"Uygun elbise gibi minik bir sorunumuz var bayım," diye hatırlattı Concordia. "Benim için diktirdiğiniz elbiseler çok güzel ama hiçbiri balo elbisesi değil."

"Elbise sorun olmaz."

"Emin misin?"

Ambrose gülümsedi. "Çok eminim."

Concordia'nın içini bir coşku kapladı. "Çok heyecan verici. Hiç baloya gitmedim. Kendimi Sindrella gibi hissedeceğim."

"Hiçbir şey güzel bir peri masalının yerini tutamaz derim hep." Ambrose bacaklarını uzatıp kollarını kavuşturdu. "Diğer bir konu, sana sabahtan beri söylemek istiyorum, dün gece Cuthbert'in masasında bulduğum minik günlüğü iyice inceledim. Muhasebe defteri gibi bir şey olduğundan şüpheleniyordum ve ona benzer bir şey gerçekten."

"Ne tür hesaplar var? Yetimhaneyle ilgili hesaplar var mı?"

"Hayır. Sanırım kumarda kaybettiği miktarları tutmuş." Ambrose durakladı. "Belli ki Cuthbert şanslı bir kumarbaz değilmiş. Öldüğünde birine dünya kadar borcu varmış."

"Alexander Larkin'e?"

"Sanırım durum bu, evet."

Concordia bir an durup düşündü. "Sence Larkin ve Trimley, Cuthbert'i planlarına onun kumar borcunu öne sürerek mi dahil etti?"

"Bu çok mümkün."

Concordia ürperdi. "Ve Cuthbert öldü."

"Alexander Larkin'in işlerine bulaşan insanların sonu çoğunlukla bu oluyor. Ancak geçmişte kurbanlarının hepsi hergele takımı ya da daha az saygın insanlardı. Yani basında sansasyon yaratmayacak türden suçlardı diyebilirsiniz. Ya da kanun adamlarının ciddi, derin bir araştırma yapmasını gerektirmeyecek türden suçlar. Ama şimdi Larkin ve ortağı daha büyük riskler almaya gönüllü gibi duruyor."

"Anladım. Son işledikleri cinayetlerin kurbanlarından biri profesyonel eğitimci, diğeri kız okullarına eğitimci gönderen bir acentenin sahibi, diğeri de bir ticaret adamı."

"Hiçbirinin tabii ki sosyetede yeri yoktu ama her biri öyle ya da böyle saygın insanlar sayılır. Benim müşterimin ablasının vakasının aksine bu tür cinayetler ilgi çeker."

"Ancak sadece ortaya çıktığında," diye hatırlattı Concordia. "Bayan Barlett ortadan yok oluverdi. Bayan Jervis güya canına kıydı. Ve Cuthbert'in cesedi henüz bulunmadı."

"Doğru. Her şeye rağmen bana öyle geliyor ki Larkin ve ortağı bu dört öğrencinin gerçekten çok değerli olduğunu düşünüyormuş."

32

Concordia merdivenin iki yanına yapışıp tırmanmak üzere olduğu tuğla duvarın tepesine baktı.

"Buna inanmayacaksın Ambrose ama bana bu gece Gresham balosuna katılacağımızı söylediğinde kendimi farklı bir elbiseyle hayal etmiştim."

Ambrose, Concordia tırmanırken merdivenin yerinden oynamaması için iki eliyle sıkı sıkı tırabzanları tuttu. "İnan bana hizmetli kılığıyla da çok çekicisin. Şapkayla önlük sana çok yakıştı."

"Evet, hiç olmazsa seninki gibi rezil bir uşak kıyafeti giymedim."

"Böyle gizlenmemizin nedenini sana açıkladım sanıyordum. Leydi Gresham'ın statüsünde bir kadın bu geceki balo için ek hizmetli tutar. Yalancı bir hizmetliyle uşağı bu gece kimse fark etmeyecektir."

Ambrose'un merdiveni sadece onun için getirdiğini bilerek basamakları tırmanmaya başladı. Ambrose merdiven olmadan da kolayca tırmanabilirdi.

"Neden davetiye bulmakla uğraşmadığını şimdi anlıyorum."

"Bahçe duvarından tırmanıp içeri girebilecekken neden kafamı detaylarla yorayım ki?"

"Olaylara çok pratik bir bakış açın var."

Concordia merdivenin son basamağına ulaştığında gri pelerininin katlarıyla eteklerini toplamak üzere durdu.

Yavaşça duvarın üzerine önce bir bacağını, sonra diğerini attı. Sade hizmetli elbisesinin altına giydiği kalın keten iç etekler çıplak bacaklarını kaba tuğlalardan korudu.

Sağ salim duvarın tepesine oturduğunda kendini ayışığının aydınlattığı bahçeye bakarken buldu. Gresham malikânesinin ışıkları ileride pırıldıyordu. Balo salonundan bahçeye müzik sesi geliyordu.

Kendini peri masalı giysileri içinde Ambrose'un kollarında vals yaparken hayal etti. Mahrem fantezisinde saçları, mücevherli çiçeklerle süslü bir topuzla toplanmıştı. Ambrose tabii ki siyah beyaz takım elbisesinin içinde olağanüstü yakışıklıydı.

Kendi kendine gülümsedi.

"Aklından neler geçiyor Tanrı aşkına?" diye sordu Ambrose merdivenin tepesinden.

Concordia adamın sesini kulağının hemen dibinde duyduğunda hafifçe yerinden sıçradı. Ambrose'un merdivenin tepesine vardığını fark etmemişti.

"Önemli değil," dedi umursamaz bir tavırla.

"İşe odaklanmaya çalış. Bu gece herhangi bir hata yapmak istemiyorum."

"Bana söylev çekmene gerek yok, Ambrose. Bu gece ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum."

"Umarım." Merdiveni yukarı çekip duvarın bahçe tarafına geçirdi. "Unutma, asla risk almayacaksın. Herhangi bir yerde zorlandığında ya da kendini rahatsız hissettiğinde hemen bana işaret edeceksin."

"Evden çıktığımızdan beri bunları belki onuncu defa söylüyorsun, Ambrose. Sorunun ne biliyor musun?"

"Hangi sorunum?" Bir kedi çevikliğiyle merdivenden aşağı indi. "Son zamanlarda bir dolu sorunum var da."

Bu laf Concordia'nın canını sıktı ama tepkisini sesine yansıtmamaya özen gösterdi. Dikkatle merdivene yöneldi ve tam korktuğu gibi Ambrose'dan çok daha kaba hareketlerle aşağıya indi.

Ambrose onu aşağıda bekliyordu. Concordia tekrar onun önünde dikildiğinde gözlüğünü düzeltti.

"Sorunun, ortağının kendi iradesini kullanmasını kaldıramaman," dedi.

"Belki de ortağım olmasına alışkın olmadığımdandır. Ortağımdan ayrılalı seneler oldu."

Bu Concordia'nın ilgisini çekti. "Bir zamanlar bir ortağın mı vardı?"

"İşe ilk başladığım günlerde," dedi Ambrose dalgın dalgın. Paltosunu çıkarttı. "Nasıl görünüyorum?"

Concordia ona dikkatle baktı ama karanlıkta görebildiği tek şey adamın uşak giysisinin açık renk peruğuydu. "Kesin bir şey diyemeyeceğim. Çok karanlık."

"Senin şapkan yamulmuş." Ellerini kadının saçlarına doğru kaldırdı. "Dur düzelteyim."

"Yemin ederim karanlıkta kediler kadar iyi görüyorsun, Ambrose."

"Stoner da hep böyle derdi." Kadının elini tuttu. "Gel hayatım, baloya gidiyoruz. Bu geceden sonra seni yüksek sosyeteye sokmadığımı iddia edemezsin."

İki saat sonra Concordia karanlık bir hole dalıp dar bir kapıyı açtı. Holden gelen ışıkta içi kovalar, fırçalar, bezler ve faraşlarla dolu kocaman bir dolap göründü.

İçeri süzülüp kapıyı kapattı. Sonunda yalnızım, diye geçirdi aklından bitkin bir halde dolabın kapağına yaslanırken.

Bir geceliğine hizmetli rolü oynamanın bu kadar yorucu olabileceği kimin aklına gelirdi? Hanımların soyunma odasına gizlice süzüldüğü andan itibaren bir dakika durmamıştı.

En az onun kadar bitkin iki hizmetliyle birlikte durmadan bir şeyler isteyen kadınlara hizmet etmişlerdi. Zamanlarının çoğunu dizlerinin üzerinde kadınların dans ayakkabılarını giymelerine yardım ederek ya da eteklerine basmadan vals yapabilmeleri için elbiselerinin abartılı kuyruklarını tutarak geçirmişlerdi. Bütün bunlara ek olarak bir de çıkan minik aksilikler vardı; dökülen şampanyalar, yırtılan iç eteklikler gibi. Bunların yanında birkaç kez de saten eteklere nasıl bulaştığı şüpheli çimen lekelerini silmesi için çağırılmıştı.

Hiç olmazsa yakalanma korkusu yaşamadım, diye geçirdi içinden üzüntüyle. İş kendini gizlemeye gelince hizmetli şapkasıyla önlüğü, dul peçesi kadar işe yarıyordu. Soyunma odasına giren zarif leydilerin hiçbiri deli gibi koşturan hizmetlilerin kimliğinin farkında bile değildi.

Diğer hizmetliler sorgusuz sualsiz onu aralarına kabul etmişti. Herkes öyle meşguldü ki birinin onlara yardım etme-

sine ancak minnettar olabilirlerdi. Dahası, kimse bir geceliğine gelmiş bir hizmetlinin malikânede neyin nerede olduğunu bilmesini beklemiyordu.

Gerçekten rahatsızlık duyduğu tek durum Bayan Huxton'ın pembe ve mor satenden bol farbalalı, fırfırlı elbisesinin eteklerini sürüyerek soyunma odasına geldiği an olmuştu.

Ama Winslow Kızlar Yetimhanesi'nin kibar bağışçısı elbisesinin upuzun, kat kat kuyruğunu tutmak için önünde diz çöken hizmetliyle konuşmak şöyle dursun, onun suratına bile bakmamıştı.

Concordia elleri geri geri giderek şapkasının başında hâlâ düzgün durup durmadığını yokladı, ardından kapıyı açtı.

Ambrose'un balo salonunda kaçak Bay Trimley'yi bulup bulmadığını merak ederek bomboş hole adımını attı.

"Vay vay vay, kimleri görüyorum? İşten kaçmak için saklandın bakıyorum."

Arkasından gelen ses bir erkek sesiydi ve fazla şampanyadan dili dolanıyordu. Concordia duymamış gibi yaptı. Hanımların soyunma odasının güvenli duvarları arasına bir an evvel kendini atabilmek için telaşla koridorda ilerlemeye başladı.

Arkasındaki ayak sesleri gümbür gümbürdü. Concordia koşmaya hazırlanmak üzere eteklerini topladı.

Tombul bir adam koluna yapışıp onu durdurdu.

"Öyle telaşlı telaşlı nereye koşturuyorsun?"

Koluna yapışan el zorla onu kendine çevirdi. Concordia karşısında pahalı siyah beyaz resmi giysisinin içinde iri, gürbüz bir adam buldu. Koridordaki ışık adamın yüz hatlarını seçebilmesine yetiyordu. Beyefendi bir zamanlar belli ki oldukça yakışıklıydı. Ama yüzü fazla içkiden, iyi yemekten ve uçarı hayat tarzından sertleşmişti.

Adam Concordia'ya pis pis sırıttı. "Gözlük, ha? Daha önce hiç gözlük takan bir hizmetliye rastladığımı sanmıyorum. Ama ne demişler, her şeyin bir ilki vardır."

Concordia neredeyse kendini tutamayıp herifin suratına bir şamar patlatacaktı. İçinden durmadan kendine hizmetli olduğunu tekrarladı. Hizmetliler misafir beyefendileri tokatlayamazdı. Öğretmenler de öyle, eğer işlerini kaybetmek istemiyorlarsa.

"Özür dilerim, bayım," dedi sesinin serinkanlı, sakin ve saygılı çıkmasına çabalayarak. "Beni hanımların soyunma odasına bekliyorlar."

Adam tükürükler saçarak kıkırdadı. "Geç kalacağım diye endişelenme. Elimi çabuk tutarım."

"Lütfen beni bırakın, efendim. Hemen işime dönmezsem beni bulmaları için birini gönderirler."

"Kimsenin birkaç dakika yok olan bir hizmetliyi özleyeceğini sanmıyorum. Bu gece ortalıkta bir dolu ayakçı koşturup duruyor zaten." Adam Concordia'yı dolaba doğru çekiştirmeye başladı. "Haydi gel biraz eğlenelim. Korkma, harcadığın vakte değecek."

Concordia aniden müthiş öfkelendi. Mütevazı hizmetli şivesini bırakıp öğretmen sesine büründü.

"Bu ne cüret?" diye yapıştırdı. "Statüsü sizinle eş olmayan insanlara böyle mi davranıyorsunuz? Hiç ahlâk yok mu sizde? Görgü kuralları nereye gitti? Ya namus, ya terbiye?"

Zampara sarhoş olduğu yerde durup sanki başka bir dünyadan birileri onunla konuşmuş gibi hayretle Concordia'ya baktı.

"Bu ne şimdi?" dedi aptal aptal.

"Kendinden utan. Onuruyla para kazanmak için size hizmet etmek zorunda kalan kadınlardan böyle faydalanmaya hiç hakkın yok. Tam tersi, gerçek bir beyefendi bu durumdaki bir kadını korumayı kendine görev bilmeli."

Adamın şaşkınlığından faydalanıp kolunu kurtarmaya çabaladı. Ama herifin kocaman eli koluna acıtacak kadar sıkı yapışmıştı. Mide bulandıran sırıtışının yerine adil, mağrur bir ifade gelmişti.

"Peki sen kendinden üstün insanlarla konuşurken o ses tonunu kullanma hakkını nereden buldun?" Concordia'nın kolunu sıkarak onu sarstı. "Sana haddini bildireceğim. Yapmazsam ne olayım."

Adam yalpalayarak onu dolabı çekiştirdi.

Concordia ilk kez içinde bir korku dalgası hissetti. İşler kontrolünden çıkmak üzereydi. Etrafta yardımına koşmaya gönüllü hizmetlilerin olduğunu umut ederek çığlık atmak üzere ağzını açtı.

Sarhoş herif kocaman elini onun ağzına yapıştırdı. "Sesini çıkarma yoksa her şey senin için daha da zorlaşır, söz veriyorum. Bahşiş almayı da unutmak zorunda kalırsın o zaman."

Dolabın kapısını açıp Concordia'yı karanlığa doğru çekiştirmeye başladı. Eli ağzıyla birlikte burnunu da kapatmıştı. Concordia güçlükle nefes alabiliyordu. Gittikçe artan paniğine muazzam bir öfke eklendi.

Uzanıp tırnaklarıyla adamın yanağını tırmaladı.

Adam gürleyip yaralanan yanağını tutmak için elini onun ağzından çekti. "Bana ne yaptın öyle, aptal orospu?"

Concordia bütün gücünü toplayarak iki eliyle adamı göğsünden geriye itti.

Sarhoş herif dengesini yitirdi, geriye sendeledi, arka üstü dolabın içine düştü.

Concordia kapıyı çarparak kapatıp adamın üstüne kilitledi.

"Demek buradasın," dedi Ambrose arkasındaki koridorda bir yerlerden. "Her yerde seni aradım."

Şimdi en ihtiyacım olan şey buydu işte, diye geçirdi içinden Concordia gözlüğünü düzeltirken. Ambrose neredeyse tecavüze uğramak üzere olduğunu bilse onu hemen bir taksiyle eve geri gönderirdi.

"Sadece azıcık dinleniyordum," dedi Concordia önlüğüyle şapkasını düzelterek. "Leydilere hizmet etmek çok yorucu biliyorsun."

Arkasındaki kapıya öfkeyle gümbür gümbür vuruldu. Tahta kapının ardından hiddet dolu boğuk bir ses gürledi.

"Çıkar beni buradan, orospu. Kendinden daha üstün insanlara nasıl böyle saygısızlık edersin! Bu gece buradan tek bir referans almanın için elimden geleni yapacağım. Şafak sökmeden sokaklara düşeceksin."

Ambrose kapıya doğru baktı.

"Sorun mu çıktı?" diye sordu sesini hiç bozmadan.

"Yo, sorun filan yok." Concordia ona pırıl pırıl gülümsedi. "Başa çıkamadığım bir şey olmadı. Sen beni neden arıyordun?"

Arkasındaki kapı yeniden gümbür gümbür gürledi.

"Hemen aç şu kapıyı."

"Kenara çekil," dedi Ambrose, Concordia'ya.

Concordia'nın içine yeni bir panik dalgası vurdu. "Ambrose sakın düşüncesizce bir şey yapma. Bu gece bir beyefendiyle dövüş tutamazsın. Bütün planlarımız suya düşer."

"Şunları tut." Ambrose paltosuyla pelerinini Concordia'nın kollarına tutuşturdu.

"Ambrose lütfen, bu gece uğraşacak daha önemli işlerimiz var. Başka şeylerle ilgilenecek vaktimiz yok."

"Sadece bir dakikamı alacak." Kapının kilidini açıp içeri daldı.

"E artık vaktidir," dedi içerideki adam hiddetle. Ambrose'u gördüğünde lafı yarım kaldı, gözleri kocaman oldu. "Neler oluyor? Sen ne yaptığını-"

Kapı kapandı, Ambrose adamla birlikte içerideydi.

Concordia alçak sesle bir şeyler söylendiğini duydu, ardından tatsız birkaç yumruk sesi işitti. Yüzünü buruşturdu.

Kapı açıldı. Ambrose uşak peruğunu düzelterek dışarı çıktı. Concordia kapı kapanmadan evvel göz ucuyla dolabın içinde yerde büzüşen adamı gördü.

"Tamam, bu olayı da hallettik," dedi Ambrose. "İşimize bakalım. Burada yeterince vakit kaybettik."

"Adamı öldürmedin umarım," dedi Concordia.

"Öldürmedim," dedi Ambrose, Concordia'yı hızla koridora çekerken.

"Benim suçum değildi."

"Hayır, benim suçumdu, bu gece bu maceraya atılmana izin veren benim. Bunu akıl etmiş olmam gerekirdi."

"Bak Ambrose, bu haksızlık. Sorunu gayet güzel çözdüğümü düşünüyordum."

"Çözdün. Beni endişelendiren bu değil."

"Ne o zaman?"

"Sorun adamın senin yüzünü oldukça yakından görmesi ve başkalarına tarif edebilecek durumda olması."

"Bunun için korkmana hiç gerek yok," dedi Concordia. "Loş ışığı, adamın çok sarhoş olduğunu göz öne alırsak, senin yaptıklarından bahsetmiyorum bile, bu gece neler olduğuna dair bir şey hatırlasa bile o ben olmayacağım. Eminim beni tarif edemeyecektir. Ayrıca kimse hizmetlileri hatırlamaz."

"Bu konuyu daha sonra tartışırız. Şu anda kaybedecek saniyemiz bile yok."

Ambrose öyle hızlı yürüyordu ki Concordia ona yetişmek için iki adımda bir koşturmak zorunda kalıyordu. "Beni nasıl buldun?"

"Soyunma odasında görevli hizmetlilerden biri bu holün sonunda gözden kaybolduğunu söyledi."

Balo salonuna bakan balkon boyunca yürüdüler. Concordia sarhoş konuşmalar arasında yükselen sahte kahkahaları, ruhsuz sesleri duydu. Aşağıdaki parlak alana şöyle bir göz attı. Şamdanlar hanımların mücevherlerle süslü elbiselerinde parlıyor, beyler siyah beyaz resmi giysileri içinde oldukça zarif görünüyordu. *Başka bir dünyaya bakar gibi*, diye düşündü, *şaşaalı, hoş, başka bir dünya.*

"Peri masalının tadını çıkartamadığın için üzgünüm," dedi Ambrose alçak sesle.

"Eminim aşağıdaki balo salonunda bizim burada paylaştığımızın yarısı kadar heyecan verici bir şey yok. Senin işin inanılmaz eğlenceli, Ambrose."

Adam irkildi. Ardından yavaş yavaş gülümsedi. "Nadiren sıkıcı oluyor hakikaten."

"Neden böyle acele ediyoruz?" diye sordu Concordia. "Ne oldu? Trimley'yi buldun mu?"

"Evet. Bayan Huxton'la birlikte geldi ve bütün gece onun yanından ayrılmadı."

"Mükemmel. Neden beni bulmaya geldin o zaman? Planının onu gözlemek olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Ama kısa bir süre önce uşaklardan biri ona bir not getirdi. Notta yazan her neyse Trimley için çok önemliydi. Bayan Huxton'la diğerlerinin iznini isteyip sessizce balo salonundan dışarı süzüldü. Peşinden gittiğimde adamın paltosunu, şapkasını ve bastonunu istediğini duydum."

"Gidiyor muydu yani?"

"Evet. Ama şansımız yaver giderse taksisinin gelmesi zaman alacak. Bu gece buradaki kalabalık yüzünden dışarısı ana baba günü."

"Acaba neden Bayan Huxton'dan arabasını istemedi?"

"Bence kadının arabacısının onun nereye gittiğini bilmesini istemediğinden," dedi Ambrose kendinden memnun bir tavırla.

Concordia'nın içine heyecan bastı. "Sence gizli randevularından birine mi gidiyor?"

"Evet. İnsanlardan izin isteyip balo salonundan çıkarken telaş içindeydi."

"Ne yapacağız?"

"Aslında ben onu izlerken seni burada bırakmayı düşünüyordum. Notta adamı telaşlandıran bir şey yazıyordu. Buna karşılık nereye gideceğini görmek istiyorum."

"Ben de seninle gelmek istiyorum," dedi Concordia hemen.

"Korkma, buradan kesinlikle benimle birlikte çıkıyorsun," dedi Ambrose asık suratla. "O temizlik dolabında olan talihsiz hadiseden sonra seni burada yalnız bırakmayı göze alamam."

"Bak, Ambrose küçücük meseleyi iyice abartıyorsun."

"*Küçücük mesele mi?* Adam ırzına geçmeye kalktı."

"Bu tür adamlarla ilk karşılaşmam değildi. Genç kızlara öğretmenlik yaptığım onca sene boyunca öğrencilerimin erkek akrabalarının birçoğuna haddini bildirmek zorunda kaldım. Kendi başına ve meteliksiz hanımlardan gözünü kırpmadan faydalanmaya çalışan o kadar çok sözüm ona beyefendi var ki, şaşarsın."

Ambrose dudakları isteksiz bir hayranlıkla kıvrılarak ona baktı. "Epey maceralı bir hayatınız olmuş, Bayan Glade."

"Sizinki gibi, Bay Wells."

Köşeyi dönüp masalardan gümüş tabaklar içinde yiyecek taşıyan uşak sürüsünün arasına karıştılar.

Sıcak, buharlı mutfakta aşçılardan biri öfkeli gözlerle onlara baktı.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" diye sordu kadın önlüğüyle yanaklarındaki teri silerken. "Burada yapacak bir dolu iş varken."

"Hemen dönüyoruz," dedi Ambrose. "Betsy'nin biraz temiz hava alması gerekiyor."

"Öyle mi? Temiz havasını hanım misafirlerin hepsi gittikten sonra da alabilir." Aşçı göz ucuyla Concordia'nın elindeki paltoyla pelerine baktı. "Onları nerden buldun? Misafirlerin eşyalarını mı aşırdın? Bu yüzden böyle telaşla kaçmaya çalışıyorsunuz?"

Mutfağın öte tarafından gümüş ve seramiklerin devrildiğini gösteren korkunç bir şangırtı duyuldu. Öfkeli aşçı da dahil herkes dönüp tepsisini düşüren bahtsız uşağa baktı.

"Şu yaptığına bak, aptal herif," diye bağırdı hamur işlerine bakan aşçı. "O istakozlu börekleri hazırlamak saatlerimi

almıştı. Bu gece ne kadar yiyecek ziyan ettiğini öğrenince hanım öfkeden kuduracak. Buradan referans alamadan gideceksin."

"Haydi yürü," diye fısıldadı Ambrose, Concordia'yı kapıya çekerken.

Birlikte bahçeye kaçtılar. Ambrose açık renk peruğunu, şapkasını ve hoş kesimli uşak ceketini çalılardan birinin arkasına bıraktı.

"Bana paltomu ver," dedi. "Pelerinini giy. Bir hizmetliyle bir uşağın bu gece bu evin yakınında bir yerden arabaya binerken görülmesini istemiyorum." Şöyle bir Concordia'ya baktı, sonra kadının hizmetli şapkasını kafasından çıkardı. "Hizmetliler kiralık arabalara binmez."

"Saygın hanımlar da öyle," diye hatırlattı Concordia. "En azından yanlarında kocaları olmayan beylerle. Ya kendi arabalarına binerler ya da otobüse. Arabacı büyük olasılıkla seninle taksiye bindiğime göre işimde olağanüstü eli çabuk olduğumu düşünecek."

"Yapacak bir şey yok." Dönüp çalıların çizdiği labirente girdi. "Pelerinin şapkasını yüzünü kapatacak şekilde çek. Bana yaklaş."

İki saat önce içeri girdikleri arka duvara doğru bahçelerin arasından ilerlediler. Concordia takılıp düşene dek merdiveni göremedi.

"Dikkat et," dedi Ambrose onu kolaylıkla yakalarken. Eğilip merdiveni aldı, tuğla duvara yasladı. "Bu kez önden ben tırmanacağım."

Concordia elbisesiyle pelerinin eteklerini toplayarak yukarı tırmanırken adamın ne kadar sabırsızlandığının farkındaydı.

Bir dakika sonra ikisi de duvarın diğer tarafında, yerdeydi.

"Bu taraftan." Ambrose onun bileğini yakalayıp sokağın aşağısına doğru yürümeye başladı. "Çabuk ol. Trimley'yi kaçırmak istemiyorum."

"Ya merdiven?"

"Boşver. Nasılsa bir daha ihtiyacımız olmayacak."

Gresham malikânesinin önündeki sokak, özel arabalardan geçilmiyordu. Concordia biraz ötede, meydanın ortasında muntazaman sıra olmuş birkaç arabanın ışığını gördü.

Tanıdık bir ıslık sesi duydu. Uşaklardan biri taksi çağırıyordu. Karşılığında sıranın başındaki araba koca eve doğru ilerledi.

"Bu Trimley için olmalı," dedi Ambrose. "Basamaklardan iniyor."

Concordia'yı, bekleyen arabaların gölgelerine doğru çekip en sondaki arabayı seçti. Yolcuların oturduğu kapalı yerin tepesindeki arabacı meraklı bakışlarla Concordia'ya baktı. Ama Ambrose'la Concordia dar basamaklardan yukarı çıkıp ön tarafı açık arabanın koltuğuna oturduğunda daha fazla ilgilenmedi.

Concordia oturur oturmaz toplumun neden kiralık arabaya binen kadınları hoş karşılamadığını anladı. İki tekerlekli minik arabanın oldukça gizemli bir havası vardı. İçerideki tek koltuğa iki kişi zar zor sığardı. Daracık koltukta insan yanındaki kişiyle ister istemez yakınlaşıyordu.

Ambrose yarım kapının ardından arabacıyla konuştu. "Şimdi evden yola çıkan arabayı takip et ama şoföre belli etme."

Aralıktan adamın eline birkaç banknot sıkıştırdı.

"Peki, bayım." Arabacı parayı cebine attı. "Gecenin bu saatinde hiç zor olmaz."

Araba savrularak hareket etti.

Concordia kiralık arabanın süratine ve manevra kabiliyetine şaşırdı kaldı. "Mükemmel bir yolculuk yöntemi. Bu kadar tepeden insan her şeyi görebiliyor. Ve ne kadar çevik hareket ediyoruz. Çok pratik. Hanımefendilerin kiralık arabaya binmemesini gerektirecek hiçbir neden yok bence."

Ambrose gözlerini Trimley'nin arabasından ayırmadı. "Kendi açtığın kızlar okulunda genç kızlara bunu da öğretecek misin?"

"Evet, sanırım öğreteceğim."

Tam o anda bir gaz lambasının yanından geçtiler. Loş ışıkta Concordia, Ambrose'un dudaklarının hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördü.

"Kızlar okulum için yaptığım planları eğlenceli mi buluyorsun?" diye sordu alçak sesle.

"Hayır, Concordia. Planlarının oldukça cömert ve her yönden takdir edilecek şeyler olduğunu düşünüyorum."

"Hımm." Concordia bu lafa ne karşılık vereceğini bulamadı. Anne babası öldüğünden beri kimse onun hayallerini teşvik eden sözler sarf etmemişti. Ruhu okşandı.

Trimley'nin taksisini labirent gibi uzanan kalabalık sokaklarda takip ettiler. Sonunda adamın arabası bir köşeyi daha döndü.

"Kahretsin," diye fısıldadı Ambrose. "Demek oraya gidiyor."

Concordia, Ambrose'un içinde dolanmaya başlayan o tehlikeli enerjiyi hissetti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Adam Doncaster Hamamı'na gidiyor," dedi Ambrose.

"Ama saat gece yarısını geçti," dedi Concordia. "Hamam bu saatte müşterilere kapalıdır."

"Evet. Ve bu, durumu daha da ilginç kılıyor."

Kısa bir süre sonra Ambrose arabacıya döndü. "Burada durur musunuz, lütfen?"

"Tabii bayım."

Araba durdu. Concordia, Ambrose'a baktı. "Planın nedir?"

"Trimley'nin hamama gireceği belli." Ambrose şapkasını çıkartıp paltosunun yakasını kaldırdı. "Birinin, muhtemelen Larkin'in onunla oradaki bir görüşme ayarladığını sanıyorum. Peşinden gidip neler öğrenebileceğime bir bakacağım."

Concordia karanlık sokakta etrafına bakındı. Sis gaz lambalarının ışığını örtmeye hazırlanıyordu. Aniden içi ürperdi.

"Sanırım ben de seninle geleceğim," dedi.

"Mümkün değil. Ben gelene dek burada arabacıyla birlikte bekleyeceksin."

Ambrose'un cevabı açık ve netti. Concordia onu, bu noktada tartışmanın anlamsız olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu artık. Bazen ona mantıklı sebeplerle karşı gelebiliyor, bazen susup oturması gerekiyordu.

"Bu hiç hoşuma gitmedi, Ambrose. Çok, çok dikkatli olacağına dair bana söz ver."

Ambrose çoktan ayağa kalkmış, kaldırıma adım atmaya hazırlanıyordu. Ama durup önce Concordia'yı öptü, kısacık bir öpücükle, sertçe ve dudaklarından.

"Eğer on beş dakika içinde geri dönmezsem ya da herhangi bir şey seni huzursuz ederse şoföre söyle, seni Ransomheath Meydanı yedi numaraya götürsün. Felix Denver'ı bul. Anladın mı?"

"Felix Denver kim?"

"Eski bir ahbabım," dedi Ambrose. "Ona olanları anlat. Sana ve kızlara yardım edecektir. Beni anlıyor musun, Concordia?"

"Evet. Ama Ambrose-"

Ambrose çoktan kaldırıma inmişti.

"Ben işimle meşgulken kimsenin hanımın yanına yaklaşmasına izin verme," diye emretti Ambrose arabacıya. "Anlaşıldı mı? Biri yanınıza gelirse hemen gidin buradan. Geç kaldığım takdirde hanım gideceği yerin adresini sana söyleyecek."

"Tamam bayım." Şoför sıkı sıkı yularına yapıştı. "Hanım için endişelenme. Ben ona göz kulak olurum. Bu mahalleyi bilirim. Güvenlidir."

"Teşekkürler," dedi Ambrose.

Hızla uzaklaştı.

Ambrose sis ve karanlığın arasında gözden kaybolana dek arkasından baktı.

33

Ambrose, Doncaster Hamamı'nın bulunduğu sokağın karşı tarafındaki bir binanın girişinde durdu ve Trimley'nin elindeki anahtarla hamamın erkekler bölümünün kapısını açışını izledi.

Adamda binanın anahtarının olması ilginç, diye düşündü Ambrose. Trimley işyerinin ortağı filan mıydı? Yerin sahibi bir dostu muydu yoksa? Anahtarın çalınmış olması da mümkündü tabii ama Trimley'nin ne kadar rahat olduğuna bakılacak olursa hamama bu saatte ilk gelişi değildi.

Kısa bir süre önce Trimley kiraladığı arabayı yan sokakta durdurup inmişti. Belli ki arabacının gittiği adresi tam olarak öğrenmesini istemiyordu.

Çok dikkatli bir adam, diye geçirdi içinden Ambrose. Ama sonuçta suçluların kralıyla iş yapan bir beyefendinin tabii ki temkinli olması gerekirdi.

Hamamın kapısının açık kaldığı birkaç saniyede Ambrose içeride minik, loş bir ışık olduğunu gördü. Ya çalışanlardan biri içeride lambalardan birini açık bırakmıştı ya da biri Trimley'den evvel içeri girmişti. Belki de içerideki Larkin'di.

Kapı Trimley'nin arkasından hemen kapandı.

Ambrose avına hamamda yapacağı her neyse işine koyulması için birkaç dakika vermek üzere bekledi. Sonra sokağın karşısına geçti ve Trimley'nin kapıyı kilitlemeyi unuttuğunu fark etti. Görünüşe bakılırsa içeride fazla kalmaya niyeti yoktu.

Ambrose yavaşça kapıyı açtı. Daracık bekleme salonu karanlıktı. Az önce gördüğü loş ışık başka bir odaya açılan aralık kapının ardından geliyordu.

Ambrose hole girdi, kapıyı yavaşça arkasından kapattı ve önündeki kapıya doğru ilerledi.

Buraya Nellie Taylor'ın ölümünü araştırmaya başladığı ilk günlerde müşteri kılığında bir kez daha gelmişti. Bu ziyaret ona hamamın içiyle ilgili yeterince fikir vermişti. Hamam karanlığı, gotik tarzı seven bir mimar tarafından inşa edilmişti. Yüksek, kemerli tavanlar ve derin kapı eşikleri oldukça bol bir alanı karanlığa gömüyordu.

Ambrose soyunma odasının kapısını biraz daha aralayıp perdeleri kapalı kabinleri gözledi. Duvardaki tek lambanın ışığı masalardan birinin üzerine dizilmiş beyaz kurulanma çarşaflarını görmesine yetti.

Trimley'den eser yoktu ama hamamın içlerinden bir yerden gelen hızlı ayak seslerini duyabiliyordu. *Balo giysileriyle dolaşan çevik bir beyefendi,* diye geçirdi aklından.

Soyunma odasını geçip ilk sıcak odaya girdi. Soba çok önce, gün sonunda hamamın kapanma saatinde söndürülmüştü ama içerisi hâlâ ılıktı. Buzlu camları olan bir duvar aplığından yayılan ışık pırıl pırıl beyaz seramiklere loş bir aydınlık katıyordu.

Ambrose gün boyunca müşterilerin kullandığı tahta sıralar ve sandalyeler arasında ilerleyerek başka bir odaya vardı ve kapıyı açtı.

Bu odadaki gaz lambası iyice kısılmıştı ama Ambrose odanın ortasındaki kocaman kare havuzun hatlarını görebiliyordu.

Karanlıkta bir yerden su damlıyordu.

Odanın diğer tarafındaki açıklığa doğru ilerledi.

Yolun yarısında soğuk havuzun sularında karanlık bir gölgenin kaskatı yüzdüğünü gördü.

İlk bakışta bir erkeğin dikkatsizlik yüzünden suya düşürdüğü bir palto gibi göründü. Hemen ardından Ambrose paltonun kollarından çıkan solgun, cansız elleri fark etti.

Ölü adamın artık görmeyen gözleri onu suçlayan, tuhaf bir ifadeyle derinlerden Ambrose'a baktı.

Alexander Larkin'in gözleri.

Yandaki havuz odasının kapısı hızla açıldı. Bu ani gümbürtü ürkütücü sessizlikte hızla yankılandı. Hiddetli adımlar fayansları dövdü.

Az önce duyduğum ayak seslerinin aynısı değil, diye geçirdi içinden Ambrose. *Ama kesinlikle kaçmaya çabalayan birinin ayak sesleri.*

Kapıdan geçip sıcak havuzun bulunduğu odaya vardığında adamın birinin gölgesinin geniş havuzun etrafından dolaştığını ve karanlık hole açılan yüksek, kemerli girişe doğru koştuğunu gördü.

Ambrose depara kalktı. Tam aradaki mesafeyi kapatmak üzereydi ki panikleyen adam girişte aniden durup ellerini havaya kaldırdı.

"Ateş etme." Geri geri yürümeye başladı. "Ne olur, lütfen, kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum."

Ambrose durdu, sağındaki kabinin perdesinin arkasına gizlendi. Peşinden koşturduğu adamı şimdi daha net görebiliyordu. Zayıftı, çok çalışmaktan ve yaşlılıktan kamburu çıkmıştı. Şapkasından ve kalın, su geçirmez önlüğünden hamamdaki görevlilerden biri olduğu anlaşılıyordu.

Ambrose onu tanıdı. Adam hamamda Yaşlı Henry diye biliniyordu.

"Korkarım bir gece yanlış saatte yanlış yerde bulunmanın çok büyük talihsizlik," dedi Trimley kemerli girişten. "Larkin öldüğünde benim burada olduğumu polise söylemene izin veremem, değil mi?"

Trimley, Yaşlı Henry'ye doğru birkaç adım daha attı. Salonun girişindeki lambanın ışığı elindeki tabancanın üzerinde parladı.

Trimley silahını doğrulttu.

"Lütfen, lütfen beni öldürmeyin bayım," diye yalvardı Henry.

Ambrose bilerek kımıldayarak hafif bir ses çıkardı.

Trimley kasıldı, hızla arkasına dönüp gölgeleri taradı.

"Kim var orada?" dedi. "Kimsen çık ortaya."

"Bırak görevliyi gitsin, Trimley," dedi Ambrose karanlığın ardından. "Adamın bu işle hiçbir ilgisi yok."

"Sensin tabii, değil mi?" Trimley görmeye çabalayarak gözlerini perdeli kabine doğru dikti. "Kızları şatodan kaçıran adam sensin. Sonunda bizimle iş yapmaya mı karar ver-

din? Sana kızlar için güzel bir teklifimiz var. Öğretmeni de istiyoruz tabii. Onun yaşamasına izin veremeyiz. Çok fazla şey biliyor."

"Görevliyi bırak, sonra bunları konuşalım."

"Kahrolası görevli neden senin için bu kadar önemli ki?" diye sordu Trimley. "Önemli bir şey mi biliyor?"

Trimley gibi adamlar için diğer insanların ancak kendi amaçlarına bir faydası varsa bir değeri vardı. Para ve güç belli ki hayatın en önemli iki kavramıydı.

"İçin rahat olsun," dedi Ambrose sesine kelimelerinin anlamını katarak, "adam senin aklının almayacağı kadar önemli."

Trimley titreyen görevliye kaşlarını çatarak kısa bir an baktı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Ambrose o gece yanan lambaların dizilişini kafasından geçirdi ve durumun mantığı üzerine bir kumar oynamaya karar verdi.

"Larkin sana bu görevliden hiç bahsetmedi, değil mi?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kafanı kullan, Trimley. Neden sence Larkin bu gece buraya gelip lambaları yakması için bu adama güvendi?"

"Adam sadece bir hizmetli. Lambaları yakmak görevlerinden biri."

"Larkin'i o kadar iyi tanımıyordun, değil mi? Yeryüzünde onun güvenini kazanmış çok az insan vardı. Tabii ki sen onlardan biri değildin."

"Bu doğru değil." Trimley alınmış gibiydi. "Beni ortağı gibi görürdü. Bana güvenirdi."

"Ortak." Ambrose alaylı alaylı güldü. "Ona rağmen bu gece neden bu görevlinin burada olduğunu sana söylememiş."

"Tanrı aşkına, ne demeye çalışıyorsun?"

"Görevli Larkin'in eski ahbaplarındandır," dedi Ambrose hikâyeye babasının ve büyükbabasının yaptığı gibi hiç zorlanmadan devam ederken. *Birkaç detay attır oğlum, her kelimesine bak nasıl inanıyorlar.* "Batakta birlikte büyümüşler. Bu adam bir keresinde Larkin'in hayatını kurtarmış, uzun zaman önce. Larkin bu tür bir yardımı unutmazdı."

Yaşlı Henry hafifçe inledi ama neler döndüğünü anlamış gibi görünüyordu. Mimlenmiş bir suçluyla uzun süredir ahbap olduğu iddiasına itiraz etmiyordu.

"Bütün bunları sen nereden biliyorsun?" diye sordu Trimley sertçe.

"Larkin'i çok uzun zamandır izliyorum," dedi Ambrose. "Adamı didik didik incelediğimi söyleyebilirim."

"Lanet olsun," dedi Trimley. "Bana birinin onun imparatorluğunu ele geçirmeye çalıştığını söyleyip duruyordu ama ben herifin paranoyak olduğunu düşünmüştüm."

Ambrose bir şey söylemedi. Karanlıkta bir yerlere bir damla su damladı. Ses ürkütücü bir yankıyla etrafa yayıldı.

"Çık ortaya," diye emretti Trimley. "Sesin bir beyefendinin sesi gibi. Birlikte iş yapmamamız için hiçbir sebep yok. Gördüğün üzere kendime yeni bir ortak arıyorum."

Ambrose görevlilerin saç yıkamak için kullandığı iki büyük boş ibriğin durduğu sehpaya kadar ilerledi. Yüzü karanlıkta kalacak biçimde lambayı arkasına aldı. Havuz diğer adamla arasına giriyordu.

Bu mesafeden ve bu ışıkta Trimley'nin silahını ona karşı etkili bir biçimde kullanabilmesi imkânsızdı. Ama görevli hâlâ ölümcül bir tehlike altındaydı.

"Önerin nedir?" diye sordu Ambrose yumuşak bir tonla.

"Olduğun yerde dur." Trimley'nin sesi şimdi daha serinkanlı geliyordu. Şimdi Ambrose'un siluetini görebildiği için belli ki kendini duruma daha hâkim hissediyordu. "Ellerini kaldır. Silahın olup olmadığını görmek istiyorum."

"Silahsızım." Ambrose ellerini havaya kaldırdı. "Ama unutma ki beni öldürürsen görevliyi öldürdüğün zaman başına açılacak dertlerden bile daha büyük dertler açılır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Larkin'i izlediğim doğru. Ama başka biri de seni izliyor, Trimley. Larkin ve senin iş ortağı olduğunuzu anlayan polis memurunun adını sana sadece ben verebilirim."

"Yalan söylüyorsun. Kimse beni bilmiyor. *Hiç kimse.* Ben bir beyefendiyim, lanet herif, suçlu sınıfından biri değil. Polis beni nereden fark edecek ki?"

"Sana bir haberim var, Trimley. Polis üst tabakanın suçlularını teşhis edemeyecek durumda değil. Sadece o çevreden insanları tutuklamak daha zor. Bir dolu kanıta ihtiyaçları var. Ama inan bana, senin durumunda, polis memuru, aleyhine mükemmel bir kanıt bulma yolunda."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Hâlâ anlamadın mı? Adamın kanıt bulmak için tuttuğu adam benim de oradan biliyorum."

Trimley afalladı. "İmkânsız. Yalan söylüyorsun."

"Fazla endişelenecek bir şey yok. Ben doğuştan bir işadamıyım. Benim için adalet alınıp satılabilir, tıpkı senin ve Larkin'in çaldığın o dört kız gibi."

"Bana bu polis memurunun ismini mi vermek istiyorsun?" Trimley'nin sesi kuşku doluydu.

"Sana onun ismini satacağım, fiyatta anlaşacağımızı düşünüyorum," dedi Ambrose. "Ayrıca ek bir miktar üzerinde anlaşacağız ve şu ana dek topladığım bütün delilleri yok edeceğim."

34

Ambrose'un şimdiye dek dönmesi gerekirdi.

Concordia ürperdi ve pelerinini iyice bedenine doladı. Bir şeyler yolunda gitmemişti. Bundan adı gibi emindi.

Ayağa fırlayıp arabadan aşağı atladı.

"Hey, hanım, nereye gidiyorsun?" diye sordu arabacı. Panikle Concordia'ya baktı. "Beyefendi namına sana göz kulak olmam tembihlendi."

"Sanırım beyefendinin Doncaster Hamamı'nda başı büyük belaya girdi. Birileri onu öldürmeye çalışıyor olabilir. Yanına gitmeliyim. Bana lütfen yardım eder misin?"

"*Öldürmek mi?*" Kelimeyi duyar duymaz galeyana gelen arabacı hızla yuları çözdü. "Kimse bana bu tür bir sorundan bahsetmemişti."

"Lütfen bekle. Yardımına ihtiyacım var."

"İyi bahşiş aldım ama cinayete karışmama yetecek kadar değil."

Arabacı yularıyla atı kamçıladı. Hayvan öne atıldı.

"Hiç olmazsa bir polis bulup Doncaster Hamamı'na gönderebilir misin?" diye yalvardı Concordia.

Arabacı cevap vermedi. Yularını kamçılayıp atını dört nala oradan uzaklaştırmakla meşguldü.

Concordia birkaç saniye sonra kendini sokakta tek başına buldu.

Pelerini peşinde dalgalanarak hamamın girişine doğru koştu.

35

"Rowena Huxton denen, sosyetede yükselmeye hırslı, o aptal kadını ziyaret eden ticaret adamı sendin, değil mi?" dedi Trimley. "Yanındaki kadın kimdi? Yetimhane açmak istediğini söyleyen kadın?"

"Önemli biri değil," dedi Ambrose. "Rolünü oynaması için para verdiğim bir oyuncu."

"O aptal Huxton orospusu seni başıma saldı, değil mi?" Trimley'nin sesi tiksinti doluydu. "Adımı ondan öğrendin. Bu gece baloya da gelmiş olmalısın. Buraya kadar beni takip ettin."

"Belki," dedi Ambrose.

"Geçen gece Cuthbert'in bürosuna gittiğinde seni neredeyse avlıyordum, biliyorsun."

"Adamların pek işinin ehli insanlar değil."

"Onlar *benim* adamım değildi." Trimley burnundan soludu. "Larkin'in adamlarıydı. Cuthbert bana gelip Hannah Radburn isminde bir kızı soruşturması için onu tutmak isteyen Bay Dalrymple'la ilgili bilgi satmayı teklif ettiği an neler döndüğünü anladım. "

"Cuthbert'ten bilgiyi almayı kabul ettin, ardından adama benim kulübüme not göndermesini söyledin. Cuthbert'le işin bittiğinde Larkin'i ayarlayıp herifi temizlettin."

"Planda o gece bürodan çıktıktan sonra seni takip etmek vardı. Nerede olduğunu ve kızları nereye sakladığını bilmek istiyordum. Ama işler ters gitti."

"Tıpkı şatoda olduğu gibi," dedi Ambrose. "Bu arada hamam görevlisi Nellie Taylor'ı sen mi öldürttün? Yoksa emri Larkin mi verdi?"

"Adı o muydu?" diye sordu Trimley pek de ilgilenmeden.

"Evet."

"Aslında kadının ölümüyle benim hiçbir ilgim yok. Larkin'in küçük Türk hamamı fahişelerinden biriydi. Larkin kadın hamam görevlileriyle oynaşmayı pek severdi. Nellie Taylor o vakitlerde gözdesiydi, sanırım. Bence Larkin'in işleri hakkında bilmesi gerekenden fazlasını öğrenmişti."

"Ve Larkin onu temizledi?"

"Tabii ki." Trimley'nin sesi sertleşti. "Taylor'ı boşver. Önemli biri değildi. Onun yerine bence artık kendi işimizi konuşalım. Beni izlediğini söylediğin polis memurunun ismi ne?"

"Haydi canım, o tabancayı bana doğru tutarken sana adamın ismini söylememi beklemiyorsun herhalde? Ben silahsızım. Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Silahını yerine koy ve bu işi birer beyefendi gibi konuşalım."

"Seni iyi göremiyorum. Işığa çık."

Ambrose en yakınındaki duvar apliğinin yaydığı minik ışık haresinden biraz daha uzaklaşıp ibriklere yaklaştı.

"Ellerimde bir şey olmadığını göremiyor musun?" diye sordu avuçlarını açıp ellerini havaya kaldırırken.

Trimley ona doğru birkaç adım attı ve sonunda tatmin olmuş gibi göründü. "Pekâla, kızlar için ne kadar istiyorsun? Uygun bir fiyat ver yoksa-"

Arkasındaki koridorda hafif bir tangırtı duyduğunda aniden durdu.

"O neydi?" diye tısladı az önceki öfkesi olduğu gibi yeniden sesine yansıyarak. "Kim var orada?"

Hay lanet olsun, diye geçirdi aklından Ambrose. Stoner görse onunla gurur duyardı. Müzakere Stratejisi oldukça iyi sonuç vermekteydi. Ama babası ve büyükbabasının sık sık dile getirdiği gibi zeki bir adam ani kader değişikliklerine karşı daima hazırlıklı olmalıydı.

"Görünüşe bakılırsa ziyaretçimiz var," dedi Ambrose. Trimley'nin şaşkınlığından faydalanıp ibriklerden birini kaptı.

"Senin adamlarından biri mi?" diye sordu Trimley. Başı karanlık holle Ambrose arasında gidip geldi.

"Kesinlikle benim adamlarımdan biri değil," dedi Ambrose ibriği karanlıkta bacağının yanında tutarken. "Larkin'in adamlarından biridir, belki."

Tangırtı artmaya başladı. Trimley tir tir titreyen görevliye döndü. "Bu ses ne biliyor musun?"

"Özür dilerim, bayım," dedi Yaşlı Henry titrek bir sesle. "Sanırım el arabalarından biri. Bunları çarşaflarla havluları taşımak için kullanırız."

"Kahretsin. Bu gece burada başka bir görevli *daha* mı var?"

"Hayır, bayım. Bir tek ben varım," diye cevapladı adam. "En azından ben öyle biliyorum."

İçi tepeleme çarşaf dolu bir el arabası koridorun ucunda göründü. Arabanın içindeki çarşaf yığını o kadar yüksek ve genişti ki arkasındaki kişi görünmüyordu.

"Dur," diye emretti Trimley.

Havuzun etrafını dolaşmaya vakit yok, diye fark etti Ambrose. İbriği suyun tepesinden fırlatması gerekiyordu.

Aynı anda el arabası aniden hızla üstlerine gelmeye başladı, gittikçe daha da hızlandı. Arkasındaki her kimse güçlü biri olmalıydı.

"Lanet olsun," diye bağırdı Trimley şimdi iyice öfkelenerek.

Çılgın gibi arabanın olduğu yöne doğru silahını ateşledi.

Ambrose ibriği fırlattı. Ama Trimley çamaşır arabasının kendisini devirmemesi için çoktan harekete geçmiş, kendini yana savurmuştu.

İbrik Ambrose'un beklediği gibi adamın kafasına değil, omzuna çarptı.

Trimley inledi ama devrilmedi. Ancak silahını elinden kaçırdı. Tabanca fayansların üzerine yuvarlandı.

Çılgına döndü, sendeledi, ardından hızla tabancasını bulmak için döndü.

Ambrose depara kalkarak havuzun etrafını dolaştı. Tabancayı havuzun hemen kenarında yerde görebiliyordu.

"Adamın silahını kap," diye bağırdı şapşal şapşal onları izleyen görevliye.

Yaşlı Henry kendine geldi, karanlıkta tabancayı bulmak için etrafına bakındı. "Göremiyorum. Nerede?"

Tabancayı bulması için buradan direktif vermek anlamsız, diye geçirdi içinden Ambrose. Tabancayı Yaşlı Henry yerine Trimley belki de görevliden daha atak davranarak bulabilirdi.

Birkaç adım daha atabilirse Trimley'yi yakalayacaktı.

"Tabancayı görebiliyorum." Concordia pelerini peşinden havalanarak holden içeri fırladı. Dümdüz havuzun kenarına koşuyordu.

Kahretsin, diye düşündü Ambrose. *Şu anda tam ihtiyacım olan şey buydu.*

Concordia, Trimley'den bir saniye önce tabancanın yanına vardı. Silahı almak için eğilmedi bile ki bu büyük hata olurdu çünkü Trimley zaten tabancayı onun elinden hemen kapardı.

Bunu yapmak yerine Concordia ayakkabısının ucuyla tabancayı suya itti.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun, aptal yaratık?" diye bağırdı Trimley.

Hiddetle yerinden fırlayıp Concordia'yı suya itti. Kadın yandaki fayanslara sular sıçratarak havuza daldı.

Trimley hemen döndü ve koridorun girişine doğru koşmaya başladı.

Concordia nefes almaya çabalayarak suyun yüzüne çıktı.

"İyi misin?" diye sordu Ambrose bir an durup.

"Evet." Concordia'nın ağzından burnundan sular fışkırdı, öksürdü, ardından ayağını yere basıp dengesini bulmayı becerdi. "İyiyim. Koş. Beni merak etme."

Ambrose onun sözüne güvenerek karanlık hole koştu. Trimley çoktan ortadan yok olmuştu ama Ambrose adamın sokak kapısı tarafından gelen ayak seslerini duyabiliyordu.

YAMEKA

Hamamın bu kısmı karanlıktı ama Trimley binayı bilen birinin güvenli adımlarıyla koşmaya devam ediyordu.

Holün sonunda Trimley bir kapıyı açtı ve toz oldu.

Ambrose onu birkaç adım arkasından takip ederek koşmaya devam etti ve dar, kıvrılarak yukarı uzanan bir merdiven gördü. Trimley çatıya yönelmişti.

Ambrose, Trimley'nin tepeden gelen ayak seslerini duyarak çeviklikle basamakları tırmanmaya başladı.

Basamakların tepesinde bir kapı açıldı. Gecenin nemli havası içeri doldu.

Ambrose basamakların tepesine vardığında Trimley'nin çatının etrafını saran betona adımını atıp yan binanın çatısına atladığını gördü. Kıvraklıkla adamı takip edip aralarındaki mesafeyi kısalttı.

Felix'in, Larkin'in hamama girip çıktığını görmemiş olmasına şaşmamalı, diye düşündü. Suçluların kralı kendi özel yolundan girip çıkıyordu. Acaba Larkin'in ortağının ona özel bu yolu keşfettiğinden haberi var mıydı?

Belli ki Trimley peşindeki adamdan daha hızlı koşamayacağını anlamıştı. Aniden durdu, eğildi ve çatıda duran bir nesneyi eline aldı.

Ayışığında Ambrose adamın elindeki borunun uzunluğunu gayet net görebiliyordu.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama büyük baş belası olduğun kesin," dedi Trimley.

Ucu Ambrose'un gırtlağına dolanacak biçimde yapılmış ağır, ölümcül bir kemeri olan boruyu savurarak öne fırladı.

Ambrose kendini dümdüz çatının zemine savurdu. Boru başının birkaç santim tepesinde şakladı.

Ambrose ayağa fırlayıp Trimley'ye doğru atıldı.

"Hayır, benden uzak dur," diyerek Trimley geriledi. "Benden uzak dur, lanet herif." Boruyu yeniden savurmak üzere havaya kaldırdı.

Ambrose sola kaçtı.

Trimley ondan uzaklaşabilmek için yer değiştirirken Ambrose sağ ayağıyla ona doğru bir tekme savurdu.

Trimley darbeden kendini kurtarmak istedi. Bacağının arkası sertçe çatının etrafını saran betona çarptı.

Sendeledi, dengesini kaybetti ve sırt üstü geri yuvarlandı.

"*Hayır...*"

Çığlığı gecenin içinde yankılandı. Sonunda aşağıdaki kaldırıma çarparak son buldu.

36

"İyice kurulandığından ve üşümediğinden emin misin?" diye sordu Ambrose arabanın karşı koltuğundan.

"Evet, teşekkürler," dedi Concordia kibarca. Bu soruyu ilk cevaplayışı değildi. "Söyledim ya, havuzun suyu hâlâ ılıktı ve görevli bütün kibarlığıyla bana bir dolu havlu getirdi."

Yaşlı Henry ayrıca uzun bir çengel yardımıyla Concordia'nın gözlüğünü havuzun dibinden çıkarmıştı.

Her şeye rağmen Concordia, Ambrose'un paltosunun içinde ayak bileğinden boynuna kadar örtünmüş halde oldukça komik göründüğünün farkındaydı. Ama kalın giysi işe yaradığını kanıtlıyordu. Arabacı onun erkek olduğunu sanmıştı.

Ama başında sarılı duran kocaman havlu hakkında adamın ne düşündüğünü bilmiyordu. Büyük olasılıkla arabacı

bunun yeni moda filan olduğunu sanmıştı. Belki de Concordia tek başına eskiden daha şık balo salonlarında moda olan türban tarzını yeniden moda yapabilirdi.

Kendi sağlığını o kadar umursamıyordu. Tecrübe ettiği ufak hamam sefasını kolayca atlatacağından emindi. Ambrose için endişeleniyordu. Adam çatıdan döndüğünden beri kötü, berbat bir ruh hali içindeydi.

"Bu gece o yaşlı adamın hayatını kurtardın," dedi. "Eğer tam zamanında yetişmemiş olsan Trimley bir an bile tereddüt etmeden silahını ateşlemiş olacaktı."

"Nellie'nin, Larkin'in Aldwick Şatosu'ndan bahsettiğini duyduğunu söyleyen kişi Yaşlı Henry'ydi. Adam bu vakada bana ilk somut kanıtı sunan kişi."

"Yaşlı Henry de mi senin eski müşterilerinden?"

"Evet. Borcunu fazlasıyla ödedi."

Araba durdu. Concordia pencereden dışarı baktığında bir dizi hoş müstakil evin önünde olduklarını gördü.

"Burası Ransomheath Meydanı olmalı," dedi. "Yüce Tanrım, bu ne hoş bir ev böyle. Suç Araştırma Bölümü'nde çalışan polislerin sokaktaki memurlardan daha iyi para aldığını biliyordum ama bu kadar lüks bir evde yaşayacak kadar para kazandıklarından haberim yoktu."

Ambrose arabanın kapısını açtı. "Felix bu evi polis maaşıyla almadı."

"Aileden mi zengin?"

"Hayır, polis olmadan evvel yaptığı başka bir işten biriktirdiği parayla aldı. İyi bir yatırım yaptı." Ambrose arabadan indi. "Burada bekle. Hemen dönerim."

Concordia arabanın karanlığında oturup Ambrose'un yedi numaralı evin ön basamaklarından yukarı çıkışını izledi.

Kapıyı çaldı, bir müddet sonra sonunda kapı açıldı. Bir mum ışığı belirdi. Ambrose, Concordia'nın göremediği biriyle kısa bir konuşma yaptı.

Kapı kapandı. Ambrose basamaklardan inip arabaya bindi.

Yedi numaranın kapısı yeniden açıldı. Adamın biri rahat, neredeyse zıplar gibi basamaklardan indi. Gaz lambasının önünden geçerken Concordia adamın üzerinde paltosunun olduğunu gördü. Gömleğini giyip ayakkabılarını bağlayacak vakit bulmuştu ama hâlâ gömleğini iliklemeye çalışıyordu. Boynundan kravatı sarkıyordu.

"Doncaster Hamamı'na," dedi arabacıya, karanlık arabaya binmeden evvel. Araba hızla yola koyuldu.

"Tanrı aşkına neden her seferinde kapıma gecenin ikisinde geliyorsun, Wells?" diye gürledi adam. "Daha münasip vakitler seçemez misin?" Karşı koltukta Concordia'nın varlığını fark etti. "Bence siz öğretmen olmalısınız."

Concordia karanlıkta adamın yüzünü seçemedi ama sesini beğendi.

"Evet, ben öğretmenim," dedi.

Ambrose karanlıkta arkasına yaslandı. "Concordia, sizi tanıştırayım, Dedektif Felix Denver ve Bayan Glade."

"İyi akşamlar, Bayan Glade. Yoksa günaydın mı demeliydim?" Felix deneyimli elleriyle birkaç hareketle kravatını bağladı. "Alınmayın ama başınızda ne olduğunu sorabilir miyim? Gece şapkalarında son moda bu mu?"

"Başımdaki bir havlu." Concordia utanarak farkında olmadan elini havluya götürdü. "Saçlarım ıslandı da."

"Öyle mi?" dedi Felix. "Bu gece yağmur yağdığını fark etmemişim."

"Uzun ve karmaşık bir hikâye. Bence Bay Wells açıklasın."

"Mükemmel bir fikir." Felix koltuğunda hafifçe Ambrose'a döndü. "İzah ediniz, Bay Wells."

"Uzun lafın kısası Larkin ve gizemli beyefendi ortağı öldü," dedi Ambrose.

"*İkisi* de mi?"

"Evet. Muamma ortak Edward Trimley adında biri çıktı. Adam varlıklı dul Bayan Huxton'la sıkı ilişkiler kurmuş. Sosyetede sıkça görülen o karşılıklı iyilik alışverişi durumlarından biri. Kadının parasını ve çevresini kullanıyormuş. Böylece kadın da ihtiyacı olduğunda ona eşlik edecek kibar bir bey bulmuş."

"Bayan Huxton, Winslow Kızlar Yetimhanesi'nin bağışçısı," diye ekledi Concordia.

"Demek okulla bağlantı buymuş," dedi Felix, şimdi düşünceli bir sesle.

"Evet," diye karşılık verdi Ambrose. "Bu gece Bayan Glade ve ben Trimley'i bir balodan Doncaster Hamamı'na kadar takip ettik. Görünüşe bakılırsa hamama Larkin'le buluşmaya gitmiş. Belli ki bozuşmuşlar. Trimley'nin peşinden binaya girdiğimde Larkin ölmüştü. Cesedi havuzlardan birinde yüzüyordu."

"Peki Trimley'nin cesedi nerede?" diye sordu Felix. "Sorabilir miyim?"

"Hamamın arkasındaki sokakta," dedi Ambrose uzatmadan çatıdan döndüğünden beri takındığı ifadesiz tonla.

"Trimley kaza sonucu öldü," diye açıkladı Concordia hemen. "Ambrose onu çatıda takip ediyordu. Kapışmışlar ve Trimley betondan aşağı düşmüş."

Kısa, dolu dolu bir sessizlik oldu. İki adam da tek kelime etmedi.

Concordia o an Doncaster Hamamı'nın çatısında her ne olduysa bunun kaza olmadığını kavradı.

"Sonuçta temiz bir son oldu," dedi Felix duygusuz bir sesle. "Ne yazık ki bana sorgulayacak kimse kalmamış, değil mi?" Durdu. "Tabii geride bir iki şahit bile kalmadıysa?"

"Tek şahit hamam görevlisi," diye itiraf etti Ambrose. "Daha önce onunla kısa bir görüşmem olmuştu gerçi. Ayrıca görünüşe bakılırsa adam Larkin'in nasıl öldüğünü görmemiş. O sırada binanın başka bir bölümündeymiş."

"Trimley adamı susturmak için görevliyi öldürecekti," dedi Concordia. "Tam o sırada Ambrose araya girmiş olmasa zavallı adam şimdiye çoktan ölmüştü."

"Hamam görevlisi bu işe nasıl bulaşmış peki?" diye sordu Felix.

"Bize dediğine göre gece hamamı açması için bir not almış," dedi Ambrose. "Gece saati hamamı açmak için ilk çağrılışı değilmiş. Görünen o ki Larkin tam senin şüphelendiğin gibi yeraltı dünyasıyla görüşeceğinde geç saatlerde hamamı açtırıyormuş."

"O hamamda bir şeyler döndüğünü biliyordum," dedi Felix.

"Larkin'in çatıda gizli bir yolu varmış. Bu yüzden ne sen, ne de adamların onun hamama girip çıktığını görebildiniz. Ancak belli ki bu yolu Trimley de keşfetmiş. Bence hamam görevlilerinin bazıları da bu yoldan haberdardı ama onlar akıllı davranıp bundan bahsetmedi ve dolayısıyla işlerini de kaybetmedi."

"Ya Nellie Taylor?" diye sordu Felix.

"Trimley, Nellie için, *Larkin'in hamam fahişelerinden biriydi*, dedi ve Larkin'in Phoebe, Hannah, Edwina ve Theodora ile ilgili planları hakkında gerekenden fazlasını öğrendiğini ima etti."

"Yani kadını Larkin öldürmüş," diye tamamladı Felix. Birkaç saniye konuşmadı. "Hayvan herif," diye ekledi kelimeleri duyguyla vurgulayarak.

"Evet," diye onayladı Ambrose.

"Bayan Jervis'in, şatoya öğretmen bulan acenteyi işleten kadının ve Bayan Barlett'ın, şatoya gönderilen ilk öğretmenin de benzer sebeplerle öldürüldüğüne inanıyoruz," dedi Concordia. "İkisi de bu iyi aile kızlarını Larkin'in gerçekten yüksek sosyeteye pahalı fahişeler olarak sunacağı ve müzayedede en yüksek fiyatı verene satacağını anlamış. Larkin ya da Trimley'nin işin içinde olduğunu bildiklerine dair herhangi bir kanıt yok ama Cuthbert'le bir şekilde görüşmeyi akıl etmişler. Adama şantaj yapma hatasına düşmüşler."

"Cuthbert tabii ki hemen Trimley'ye bu tehlikeden bahsetmiş ve Larkin iki kadını da temizletmiş," dedi Ambrose. "Daha sonra Larkin ve Trimley, Cuthbert'i de temizledi. O işte benim de sorumluluğum olduğunu itiraf etmeliyim. Cuthbert'i ben bulabildiysem polisin de bulabileceğini düşünmüşler."

"Cinayetler zinciri," dedi Felix alçak sesle. "Bu arda Larkin nasıl öldürülmüş?"

"Cesedi havuzdan çıkartmadım," dedi Ambrose, "ama bana kalırsa kafasının arkasına darbe almış, havuza atılmış ve ölüme terk edilmiş. Cinayet bu koşullar altında işlenmiş olmasa ve kurbanın kimliğini bilmesek bu da sıradan bir hamam kazası gibi görünecekti."

YAMEKA

"Senin müşterinin ablasında olduğu gibi," dedi Felix dalgın dalgın.

"Kesinlikle."

"Pekâla, olan olmuş," dedi Felix. "Sonuçta belki de en iyisi buydu. Larkin'i sorgulamayı çok isterdim, özellikle işyerleri konusunda. Ama gerçek şu ki iki adam aleyhine de cinayet vakası açmak çok zor olurdu. Larkin'in aleyhinde somut bir delil yoktu ve Trimley'nin sosyal statüsü yüzünden onu adalete teslim etmek kolay olmayacaktı."

"Bu vakanın en talihsiz kısmı," diye ekledi Ambrose, "başka birinin Larkin'in yerini alması epey uzun sürecek."

"İşler böyle yürüyor," diye onayladı Felix bilgiç bir tavırla. "Ama işin güzel tarafı ben işimi kaybetmeyeceğim. Ortalıkta hergeleler olduğu sürece polislere ihtiyaç olacak." Karanlıkta Concordia'yı inceledi. "Sizin nasıl böyle sırlsıklam olduğunuzu öğrenebilir miyim, Bayan Glade?"

"Trimley beni havuza itti," dedi Concordia.

"Ben hamama girince Trimley yaşlı görevliyi rehin almaya kalkıştı," diye açıkladı Ambrose. "Ortada ufak bir sorun vardı. Benim silahım yoktu. Trimley'nin silahıysa elindeydi."

"Anladım," dedi Felix.

"Concordia, Trimley'nin üzerine çarşaf dolu bir el arabası sürerek adamın dikkatini dağıttı. Trimley, Concordia'yı havuza atana dek birkaç dakikalık bir şaşkınlık ve kargaşa yaşadı."

"Ambrose konuya çok kibar yaklaştı," dedi Concordia. "Aslında ben geldiğimde Ambrose durumu az çok kontrol altına almıştı ve görevliyi kurtarmak üzereydi. Korkarım geceyle ilgili planlarını epey altüst ettim. Ama söylemeden edemeyeceğim, Ambrose durumu hemen toparladı."

"Evet, Ambrose değişen koşullara ayak uydurmakta ustadır," dedi Felix alaylı alaylı. "Bu yeteneğini gençliğinde edindi."

"İkiniz birbirinizi epeydir tanıyorsunuz sanırım?" diye sordu Concordia merakını sesine yansıtmamaya çalışarak.

Araba Doncaster Hamamı'nın bulunduğu sokakta durdu. Felix kapıyı açıp kaldırıma indi. Dönüp Concordia'ya baktı. Concordia gaz lambasının ışığında adamın olağanüstü yakışıklı olduğunu gördü. Aynı zamanda epey eğlendiğinin de farkındaydı.

"Demek Ambrose size söylemedi, öyle mi, Bayan Glade? Bir zamanlar Ambrose ve ben iş ortağıydık. Birlikte çok iyi idare ediyorduk ta ki John Stoner gelip bizi dürüst birer insan yapmakta ısrar edene kadar."

"Stoner aynı zamanda bizi vasisi ilan etti," dedi Ambrose. "Ve işimizin içine limon sıktı diyebilirim. İnsan ihtiyacı yoksa neden hırsızlık yapsın ki? İkimiz de yeteneklerimizi kullanabileceğimiz başka işler bulmak zorunda kaldık."

37

"Scotland Yard'a danışmanlık mı yapıyorsun?" Concordia karanlık arabadan Felix Denver'ın sokağın karşısına geçip Doncaster Hamamı'nın erkekler bölümünün kapısını açışını izledi.

"Ara sıra." Ambrose arabacıya yola devam etmesini işaret etmek için şoför mahallinin tepesine parmaklarıyla vurdu. "Özel dedektiflik yaparken yolum sık sık Felix'in yoluyla kesişiyor. Aynı şey bu vakanın başında da oldu. Nellie Taylor'ın ölümünün Larkin'le ilişkili olabileceğini fark ettiğimde hemen Felix'e haber verdim."

"İkiniz ilk ne zaman tanıştınız?"

"Babamın öldürülmesinden birkaç gün sonra. İkimiz de bir bahçede asılı duran giyecekleri çalmaya yeltendik. Ödül için, ki çok güzel bir pantolondu, kapeşmaya başladık. Sonunda birlikte çalışmamızın daha iyi olacağına karar verdik."

"Felix nasıl sokaklara düşmüştü?"

"On ikisindeyken anne babası vereme yenik düşmüş. Ben ona rastladığımda bir senedir tek başınaydı. Tecrübeli bir suçluydu hiç şüphesiz. Ondan çok şey öğrendim."

"Bay Stoner'la nasıl karşılaştınız?"

"İş yaparken diyebiliriz. Evine girdik, her zamanki stratejimizi uygulayarak. Felix nöbet tutuyordu. Ben içeri girdim. Stoner beni yakaladı."

"Yüce Tanrım. Nasıl oldu da polis çağırıp ikinizi de tutuklatmadı?"

"Stoner her bakımdan farklı bir adam."

"Sen ve Felix Denver da öyle." Durdu. "Müşterine ablasını öldüren adamların ikisinin de öldüğünü ne zaman söyleyeceksin?"

"Yakında."

"Haber hiç şüphesiz kadının içini rahatlatacaktır."

"Biraz, belki," dedi Ambrose. "Ama bence aradığını vermeyecek. Adalet ve intikam insanı fazla tatmin etmez. Temel bir tatmin sağlar ama insanın içini rahatlatmaz."

Adamın kelimelerindeki kasvetli tını Concordia'nın içini burktu. "Sen hep vakaların sona erdiğinde böyle mi olursun, Ambrose?"

"Ne demek istiyorsun Tanrı aşkına?"

"Cevapları bulduğunda bir süre çöker, kendini toparlayamaz mısın?"

Bir an adamın karşılık vermeyeceğinden korktu.

"Sezgi dolu bir kadınsın, Concordia," dedi Ambrose sonunda. "Nereden tahmin ettin?"

"Sanırım vakalarının sonunda kendini kötü hissediyorsun çünkü kalbinin derininde bulduğun şeyin müşterini içi-

ni gerçekten rahatlatmayacağını biliyorsun. Bir şekilde aslında onları hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyorsun."

"Sonunda onlara benimle iş yaptıklarında alacaklarına inandıkları şeyi veremiyorum," dedi Ambrose.

"Ambrose, bu doğru değil." Concordia öne uzanıp adamın ellerinden biri ellerinin arasına aldı. "Bu işte ne sattığının farkında değilsin. Sen müşterilerine adalet ya da intikam vaat etmiyorsun."

"Ama bana bunun için geliyorlar."

"Buna inanıyor olabilirler ama adalet ve intikamı kanunlar, polis ya da mahkemeler sağlar. Bazen bu kurumlar insanı tatmin eder, bazen etmez. Her iki koşulda da bunun senin işinle hiçbir alakası yoktur."

Adamın eli aniden Concordia'nın eline yapıştı. "Eğer bu gerçekse müşterilerime verecek çok az şeyim var."

"Haksızsın. Onlara başka hiçbir yerden elde edemeyecekleri bir şey veriyorsun."

"Nedir o?"

"Cevaplar." Concordia, Ambrose'un elini sertçe sıktığını fark etti. Concordia'nın eline sanki kadın onu güvenli bir yere çekiyormuş gibi sıkı sıkı yapışmıştı. "Sen müşterilerine onları geceleri uyutmayan soruların cevaplarını sunuyorsun. Bu paha biçilmez bir hediye. Gerçekleri bilmek adalet ya da intikam duygusu sağlamayabilir ama pek çok insan için bu çok önemlidir."

Yanından geçtikleri bir lambanın ışığında adamın pencereden dışarı karanlığa baktığını gördü. Yüzü kırış kırış ve hüzün doluydu, tıpkı onu şatonun ahırlarında ilk kez gördüğünde olduğu gibi.

Bir süre sonra Ambrose başını ona çevirdi.

"İşimi hiç, az önce senin tarif ettiğin açıdan düşünmemiştim," dedi. "Benim farklı bir ışıkla görmemi sağlıyorsun. Pek çok şeyi değişik bir yönden görmemi sağladın. Bunu nasıl beceriyorsun?"

"Sanırım içimdeki öğretmen sayesinde. Sizin işiniz, bayım, cevap sunmak. Ancak benim alanım bu değil."

"Senin alanın nedir?"

"Benim görevim öğrencilerime doğru soruyu sormalarını öğretmektir."

Ambrose malikânenin kapısını açtığında köpekler onları neşeyle karşıladı. Concordia'nın ilk dikkatini çeken şey evin o saate göre beklenmedik derecede sıcak ve hâlâ ışıl ışıl olduğuydu. *Şömineler saatler önce söndürülmüş olmalıydı,* diye geçirdi içinden.

"Sonunda geldiniz." Bayan Oates elinde bir çay tepsisiyle mutfaktan çıktı. "Edwina, artık eve dönme zamanınız geldi diyordu." Concordia'nın halini görünce kadının gözleri büyüdü. "Tanrım, giysilerinize ne oldu, Bayan Glade?"

"Uzun ve biraz karmaşık bir hikâye," dedi Concordia, Dante'yi okşarken.

"Merakımı bağışlayın ama kafanıza sardığınız o şey *havlu* mu?"

"Korkarım evet."

"Bayan Glade'in başına bu akşam talihsiz bir kaza geldi," dedi Ambrose. "Sıcak bir şömine ve kalın bir sabahlığa ihtiyacı var."

"Tabii efendim. Kütüphane oldukça sıcak. Bay Oates, Bayan Glade'in yatak odasının şöminesini yakana kadar orada bekleyebilir." Bayan Oates koridora ilerledi. "Gelin. Ben de tam herkese çay götürmek üzereydim."

"Kızlar hâlâ ayakta mı?" diye sordu Concordia. "Ama saat neredeyse gecenin üçü. Saatler önce yatmış olmaları gerekirdi."

"Herkes sizi beklemek istedi."

Bayan Oates kütüphanenin kapısından içeri girdi. İçeriden neşeli, cıvıl cıvıl kahkaha sesleri yükseldi.

Ambrose onu odaya doğru götürdü. "Hazırla kendini. İçimden bir ses yatağın yolunu bulana kadar saatler geçecek diyor."

"Anlamıyorum ki." Concordia hızla kütüphaneye daldı. "Bu saatte neden hepiniz hâlâ ayaktasınız? Genç kızların iyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardır. Bu tür meselelere çok önem verdiğimi gayet iyi biliyorsunuz."

Hannah, Edwina, Phoebe ve Theodora'nın halini görünce olduğu yerde durdu. Dördü de masanın etrafına dizilmişti ve ellerinde oyun kâğıtları vardı. Her birinin önünde bir dizi bozuk para duruyordu.

Masada yalnız değillerdi. Yanlarında beyaz saçlı, zarif bir adam vardı. Uzun parmaklarıyla bir deste kâğıt tutuyordu.

"Yüce Tanrım," dedi Concordia en şaşkın sesiyle. "Siz genç hanımlar *kumara* mı başladınız?"

Kıkırdamaları anında durdu. Kızlar ağızları açık Concordia'ya bakakaldı.

"Hayır, Bayan Glade," dedi Phoebe hemen. "Olasılık kurallarını sınamak amacıyla olağanüstü ilginç deneyler yapıyorduk."

"Çok tuhaf," dedi Concordia. "Bana bahisleri bile yapılmış bir kumar oyunu gibi göründü."

"*Bayan Glade*," diye haykırdı Edwina. "Giysilerinize ne oldu?"

Theodora gözlerini Concordia'ya dikti. "Ondan yine faydalanmış."

"Hayatı mahvoldu," diye fısıldadı Hannah. "Tıpkı Lucinda Rosewood'unki gibi."

Oyun masasındaki sıska, gösterişli adam yaşını ele veren, ağır bir zarafetle ayağa kalktı.

"Sonunda balodan eve dönebildiniz bakıyorum." Concordia'nın üzerindeki erkek paltosuyla havluya baktı. Ardından hâlâ uşak ceketi ve pantolonuyla dikilen Ambrose'a döndü. "Maskeli baloydu herhalde?"

"Öyle de denebilir." Ambrose kararlı adımlarla likör masasına ilerledi. "Concordia, seni John Stoner'la tanıştırayım."

"Bay Stoner." Concordia gözlüğünü düzeltti. "Demek her şeye rağmen hayattasınız, bayım. İtiraf etmeliyim ki, hoş bir sürpriz oldu benim için."

Stoner içten, sıcacık bir kahkaha patlatıp kütüphaneyi şöminenin ateşinden bile daha fazla ısıttı.

"Sanırım sizi çok hayal kırıklığına uğratmadım." Yeniden başını eğdi, bu kez Concordia'nın elini tutarak.

Adamın gözlerindeki parıltıyı Concordia'yı gülümsetti.

"Tam tersi," diye mırıldandı Concordia. "Bahçede gömülü olmadığınızı görmek içimi rahatlattı."

"Henüz değil, en azından," dedi Stoner neşeyle. "Gel, ateşin yanına otur. Bir kadeh likör iyi gelecekmiş gibi görünüyorsun."

Concordia bu gece o kadar çok şeyle uğraşmıştı ki kumarın tehlikeleri üzerine söylev vermekle enerjisini boşa harcamış olacağına karar verdi.

"Ne harika bir fikir," dedi onun yerine.

38

Bir süre sonra Concordia geceliği, sabahlığı ve terlikleriyle yatak odasındaki sıcacık ateşin karşısına oturmuştu. Hannah ve Edwina onun ayağının dibindeki kilime çökmüştü. Phoebe sandalyedeydi. Theodora bir fırçayla her bir uzun tomarı kuruması için alevlerin önünde tutarak yavaşça ve sistemli bir biçimde Concordia'nın saçlarını fırçalıyordu.

"Bay Trimley de, Larkin de öldü mü?" diye sordu Phoebe.

"Evet." Concordia son yirmi dakika içinde aynı soruyu birkaç kez daha cevaplamıştı. Ama kızların emin olması için sabrını yitirmemeye çalışıyordu. "Hepiniz artık güvendesiniz. O iki adam bundan böyle size zarar veremeyecek."

Hannah kollarını dizlerine dolayıp gözlerini huzursuz huzursuz alevlere dikti. "Tehlikede olmadığımıza göre hâlâ sizinle kalmamızı istediğinizden emin misiniz, Bayan Glade?"

Concordia bir an bile duraksamadı. "Kesinlikle. Gerçek bir aile olmayabiliriz ama birlikte çok şey yaşadık. Beşimizin yaşadığı şeyler her zerresiyle aralarında kan bağı olan insanları birbirine bağlayan akrabalık kadar kuvvetli."

Theodora çarpık çarpık gülümsedi. "Edwina ve benim aramdaki bağın, Agnes Yenge ve Roger Amca'yla arasındaki bağdan çok daha kuvvetli olduğu su götürmez. Anne babamız öldükten sonra hiç beklemeden bizi başlarından satmak istediler."

Phoebe gözlüğünü sertçe burnunun üzerinde geriye itti. "Ya Bay Wells?"

"Ne olmuş ona?" diye sordu Concordia.

"Bize çok iyi davrandı ama belki sürekli yanında kalmamızı istemiyordur."

Hannah ciddi ciddi başını salladı. "Doğru. Siz evlendikten sonra biz dördümüzü neden etrafında istesin ki?"

"Bu tür lakırdılara artık son verelim," dedi Concordia sakin sakin. "Bir şeyi açığa kavuşturayım. Bay Wells ve benim aramada evlilikle ilgili hiçbir söz geçmedi."

Kapı yavaşça açıldı. Ambrose şöminenin başında toplaşmış gruba baktı. "İsmim mi geçti?"

Hannah hemen ona döndü. "Bayan Glade aranızda evlilikle ilgili hiçbir söz geçmediğini söyledi."

Kızların hepsi bu suçlamayı onaylamasını bekleyerek Ambrose'a döndü.

Ambrose kollarını kavuşturup kapının çerçevesine yaslandı. "Şimdi, bu çok cesur bir yalan. Bu konunun geçtiği bir konuşmayı harfi harfine hatırlıyorum. Bayan Huxton'a giderken arabada bu konuyu konuştuk." Gözleri Concordia'nın gözleriyle buluştu. "Hatırlanıyor musunuz, Bayan Glade?"

YAMEKA

"Hatırladığım kadarıyla epey muğlak bir konuşmaydı," dedi Concordia zayıf bir sesle.

"Buyurun işte," dedi Ambrose kızlara. "Muğlak ya da değil, bir konuşma geçti ama."

"Tanrı'ya şükür," dedi Theodora çok rahatlamış gibi.

"Çok güzel bir haber," dedi Phoebe mutlu mutlu.

"Bu iş oldu o zaman," dedi Edwina.

Hannah gülümsedi. "İtiraf edeyim, bir ara bu konuda bir sorun olduğunu sanmıştım."

"Hepiniz yeterince tatmin olduysanız," dedi Ambrose, "bence artık herkesin yatma vakti geldi. Erken kalkmanıza gerek yok. Yarın geç kahvaltı edeceğiz. *Çok* geç."

Edwina, Theodora, Phoebe ve Hannah'nın geçmesi için kenara çekildi. Onların ayak seslerini basamaklardan duymaya başladığında Concordia'ya döndü.

"İyi misin?" diye sordu. Kararlılıkla odanın kapısında duruyor, içeri girmiyordu.

"Evet," dedi Concordia düşünmeden. Ardından burnunu büzdü. "Hayır, aslında değilim. Kendimi tıpkı şatodan ilk kaçtığımız gün hissettiğim gibi hissediyorum. Huzursuz. Rahatsız. Nasıl tarif edeyim, bilmiyorum."

"Çok doğal," dedi Ambrose. "Sanırım o gece bu duyguların, yaşadığın tehlike ve heyecandan dolayı olduğunu izah etmiştim. Bu duygulara ben de bağışıklık kazanmış değilim."

"Ama belli ki sen bunlarla başa çıkmakta çok daha ustasın."

Ambrose'un dudakları hafifçe kıvrıldı. "Sadece gizlemekte daha ustayım."

Concordia ona baktı. İçine müthiş bir tutku, derin bir açlık dalgası yayıldı, öyle ki boğazı daraldı, konuşamadı. O an Ambrose'un onu öpmesini hayatta hiçbir şeyi istemediği kadar istediğini fark etti.

Kendine hâkim ol, diye düşündü. *Kendini onun önüne atamazsın. En azından kendi yatak odanda. Bütün ev ahalisi olanları anlar.*

Ellerini kucağında birleştirdi. "Evet, şey, sanırım ikimizin de güzel bir uykuya ihtiyacı var."

"Çok doğru." Ambrose odadan çıkıp hole yöneldi. "Ama tıpkı senin gibi endişe duygularım beni terk edene dek rahat bir uyku çekebileceğimi sanmıyorum."

"Peki bu endişe duygularınızı ne giderir bayım? Bir kadeh likör daha mı?"

"Hayır," dedi Ambrose düşünceli düşünceli. "Sanırım yürüyüşe çıkacağım."

"Yürüyüşe mi? *Bu* saatte mi?"

"Fazla uzağa gitmeyeceğim. Serada yürür, biraz rahatlarım diye düşünmüştüm. Orayı çok sakinleştirici buluyorum."

"Anladım."

Ambrose yavaşça gülümsedi. "Sera sadece sinirlere iyi gelmekle kalmıyor, ayrıca çok da mahrem bir yer. Eğer iki insan gecenin bu saatinde orada rastlaşacak olursa ev ahalisinden kimse bu buluşmayı fark etmez."

Holün ilerisine doğru yürüdü.

Concordia odasının açık kapısına bakakaldı.

Biri, hiç şüphesiz Bayan Oates kütüphane ve hollerin lambalarını söndürdü. Yukarı katta kızların hafif ayak sesleri kesildi.

Ev yavaş yavaş Concordia'nın etrafında sessizliğe boğuldu. Concordia gözlerini boş holden alamadı.

39

Ambrose palmiyelerin arasında Concordia'nın ona gelip gelmeyeceğini, gelmezse ne yapacağını bilmeden öyle bekledi.

Sera yere döşenmiş sıcak su boruları sayesinde yeterince sıcaktı. Yüksek, kubbeli tavandan içeri ayışığı sızıyor, kapalı ormanın yapraklarına yayılıyordu. Ambrose yoğun toprak ve yeşillik kokusunu içine çekti.

Karanlıkta sessizce beklemek her zamankinden daha büyük çaba harcamasını gerektiriyordu. Daha önce de şiddet dolu bir gecenin ardından bir kadınla birlikte olmak istediği zamanlar olmuştu. Ama Concordia'yla karşılaşana kadar birine *ihtiyaç* duymamıştı; böyle çılgın bir ihtiyaç asla. O tutkularının Vanza efendisiydi.

Ama Concordia'yla her şey farklı bir hale bürünmüştü. Kadın onun kendi üzerindeki hâkimiyetini, daha önce hiç

kimsenin beceremediği kadar tehdit ediyordu ve Ambrose bundan en ufak bir rahatsızlık duymuyordu.

Ayışığı hafifçe yer değiştirdi. Evin son ışıkları söndü. Ambrose'un içini hafif, melankolik bir kaybetme duygusu sardı.

Concordia gelmiyordu işte.

Ne bekliyordu ki? Kadın bu gece korkunç şeyler yaşamıştı. Yorgunluktan bitkin düşmüş olmalıydı.

Seranın kapısının açıldığını duydu.

Az önce hissettiği hayalkırıklığı anında yerini heyecan verici bir umuda bıraktı.

Concordia'nın ona doğru ilerleyişini izledi, açık renk sahanlığının içinde bu dünyaya ait olmayan bir gölge gibiydi. Kadın ayışığının altında yürürken Ambrose onun siyah saçlarını toplamadığını gördü. Saçlar bukle bukle omuzlarından aşağı salınmış, hafifçe yüzünü örten gizemli gölgeler yaratmıştı.

Ambrose o an bir sihirbazın büyüsüyle büyülendiğine yemin edebilirdi.

Concordia geniş yaprakları yavaşça yolundan çekerek temkinli temkinli koridorda ona ilerledi.

"Ambrose?" diye seslendi yumuşacık bir sesle.

Ambrose kadının onu göremediğini anladı. Concordia'nın yarattığı ürpertici büyünün etkisinden kendini kurtarıp palmiyelerin gölgesinden dışarı çıktı.

"Buradayım," dedi.

Yıllar önce John Stoner ve Vanza öğretilerine yaklaşımındaki aynı kararlılıkla Concordia'ya doğru yürüdü.

Kadın onu gördüğünde tek kelime etmeden kollarına koştu.

Ambrose kollarını açıp ona sıkıca sarılırken Concordia'nın yumuşacık bedenini ve ağırlığını sevinçle kendi bedeninde

hissetti. Concordia ona hiç bırakmayacakmış gibi sarılıp öpüşmek üzere başını yukarı kaldırdı.

Dudakları birleştiğinde Ambrose bu gece Concordia'nın da buna en az kendisi kadar ihtiyacı olduğunu fark etti. Kadının da kendisini en az onun kadar istediğini anladığında iradesinin kalan son kırıntıları da ufalanıp gitti. Bu gece Concordia ona gelirse söylemek istediği şeyler vardı ama artık kelimeleri toparlayacak durumda değildi. *Önemli değil,* diye düşündü. Artık kelimelerin bir önemi yoktu.

Concordia'nın üzerindeki sabahlığı çıkartıp yandaki sıraya koydu. Geceliğinin kopçalarını açtığında kadının minik, biçimli göğüsleri avucunu doldurdu. Ambrose onun gergin, dimdik göğüs uçlarını avuçlarının içinde hissetti.

Concordia titreyen parmaklarıyla adamın gömleğinin düğmelerini parçalar gibi açtı. Gömleği yana itip Vanza dövmesini örtecek biçimde avuçlarını adamın göğsünde iyice açtı. Onun sıcacık ellerini teninde hissettiğinde Ambrose'un içine ani bir şehvet, bir arzu dalgası yayıldı.

Göz ucuyla masalardan birinin üzerinde katlanmış bir branda olduğunu gördü. Bezi iyice açıp genç, yemyeşil aşk merdiveni yapraklarının üzerine serdi.

Adam onu brandanın üzerine çektiğinde Concordia itiraz etmedi. Boynunu öpüp tırnaklarını omuzlarına geçirdi. Ambrose geceliği yukarı kaldırdı ve kadının bacaklarının arasındaki o dopdolu, nemli, haz dolu yeri buldu. Kokusunu duyduğunda beyni alev alev yanmaya başladı.

Concordia bekleyemeyecekmiş gibi titreyerek onun eline doğru yükseldi. Ambrose pantolonunu çözmek için tüm dikkatini toplamak zorunda kaldı. Concordia avucuyla erkekliğini kavradı, keşfederek, deneyerek başparmağının ucunu başının üzerinde dolaştırdı.

Ambrose bedeninin dalga dalga artan istekleriyle kendinden geçti. Hemen o an kadının içine girmezse nefes alamayacağını hissetti. Kendini kontrol etmek için sarf ettiği eforla titreyerek kendini onun dar, yumuşacık sıcaklığına itti. Concordia gerildi, derin bir nefes aldı, ardından onu iyice içine alabilmek için dizlerini yukarı kaldırdı.

Concordia zirveye vardığında Ambrose artık kendini tutmaya çabalamadı. Birlikte haz dalgalarının içinde kayboldular.

Kendini tatmin dolu bir zevk yağmurunun içinde bulmadan evvel Ambrose'un aklından geçen son mantıklı düşünce, kesin olan tek bir şey var ki senin işin cevaplar bulmak dediğinde Concordia'nın haklı olup olmadığıydı. Hayatının büyük bir kısmında onu gecenin bir yarısı uykularından uyandıran soruların cevabıysa Concordia'ydı.

40

Ertesi sabah ev halkı saat on bire kadar kahvaltı masasına inmedi.

"Bay Oates dün gece birilerinin seranın kapısını açık unuttuğunu söyledi," dedi Bayan Oates, koca bir çaydanlığı masanın üzerine koyarken.

"Fırsat bulduklarında toprağı kazmak köpeklerin doğasında var," dedi Ambrose bilmiş bir tavırla. "Phoebe, bana reçel kâsesini uzatır mısın?"

"Tabii efendim." Phoebe kâseyi alıp ona uzattı. "Ama çiçekler konusunda Dante'yi suçlamamalısınız. Siz ve Bayan Glade dönene dek bizimle birlikte kütüphanedeydi. Gecenin geri kalan kısmında da Hannah'yla benim yattığım odada uyudu. Değil mi, Hannah?"

Hannah başını kaldırdı. Yüzünde sanki önemli bir şeyler düşünüyormuş da düşünceleri bölünmüş gibi şaşkın bir ifade vardı. "Evet, doğru."

"Beatrice olmalı o zaman," dedi Bayan Oates.

"Beatrice de benimle ve Theodora'yla birlikte uyudu dün gece," dedi Edwina iyi niyetiyle.

John Stoner kahvaltı bıçağıyla kızarmış ekmeğine tereyağı sürdü. "Köpekleri boşuna suçluyorsunuz. Serada dün gece neler oldu, merak ediyorum doğrusu."

Concordia adamın gözlerindeki alaylı pırıltıyı gördüğünde Stoner'ın aşk merdivenlerinin başına neler geldiğini gayet iyi bildiğini fark etti. Uyarır gibi Ambrose'a dönüp kaşlarını çattı ama Ambrose umursamadı. Belli ki konuşmanın gidişatıyla gereğinden fazla ilgili görünmemeye çalışıyordu.

Bir felaketin üzerlerine gelmekte olduğunu hissederek Concordia kendini topladı, konuyu değiştirme görevini üstlenmeye hazırlandı.

"Serserilerden biri bir şekilde bahçeye girip serada yatmış olmalı," dedi canlı bir sesle. "Haydi bakalım, bence bu konuda yeterince konuştuk. Hannah, iyi görünmüyorsun. Dün gece kâbus görmedin, değil mi?"

"Hayır, Bayan Glade." Hannah sandalyesinde hemen doğruldu. "Sadece başka bir şey düşünüyordum, o kadar."

Concordia bu cevapla tatmin olmadı ama konuyu uzatmadı. Kahvaltı masası kızı sorgulama yeri değildi.

"Artık tehlike geçtiğine göre bence kızlara temiz hava aldırıp egzersiz yaptırma zamanı geldi," dedi. "Çok uzun zaman evde kapalı kaldılar. Bahçe çok güzel ama şöyle zindelik verecek bir yürüyüş için yeterince büyük değil."

Edwina'nın suratı aydınlandı. "Alışverişe gidebilir miyiz, Bayan Glade? Bence bu harika bir yürüyüş olur."

"Ben müzeye gitmek istiyorum," dedi Phoebe. "İnsan müzede dolaşırken sağlıklı bir yürüyüş de yapmış olur."

"Ben sanat fuarına gitmeyi tercih ederim," diye atıldı Theodora.

Hannah hiçbir şey söylemeden çatalıyla omletini eşeledi.

Ambrose çay fincanını eline aldı. "Bence bugünlük park hepinizi idare eder." Başını kaldırıp Concordia'ya baktı. "Köpekleri de alacaksınız, tabii. Onların da yürüyüş yapması gerek."

Bu bir öneri değil, bir emir, diye fark etti Concordia irkilerek. Bir an içi buruldu. Ambrose'a neden köpeklerin onları korumasına ihtiyaçları olduğunu sormak istedi ama kızların önünde cesaret edemedi.

"Yürüyüş yaparken pantolonumu giyebilir miyim, Bayan Glade?" diye sordu Phoebe hevesle.

"Eğer saçlarını şapkanın altına tıkıp oğlan gibi dolaşma zahmetine katlanmak istiyorsan neden olmasın," dedi Concordia. "Erkek kıyafeti giymiş bir kız dikkat çeker. Bunu istemeyiz."

Phoebe ışıl ışıl parladı. "Dışarıda pantolon giyebildiğim sürece bunların hiçbiri benim için zahmet olmaz."

"Ben yeni mavi yürüyüş elbisemi giyeceğim," dedi Edwina beklenti dolu bir tavırla.

"Ben de yanıma resim defterimle kalemimi almayı unutmayayım," diye ekledi Theodora. "Manzara resmi çizme fırsatı bulamayalı epey zaman oldu."

Hannah çatalını masaya koydu. "Ben odama gitsem ayıp olur mu? Yürüyüşe gitmek istemiyorum."

Concordia kaşlarını çattı. "Neyin var, hayatım? Başın mı ağrıyor?"

"Hayır. Sadece çok yorgunum. Dün gece pek uyuyamadım."

▪▪▪

"Tebrik ederim, Ambrose." Stoner uzun bedenini koltuklardan birine yerleştirdi, parmaklarını birleştirdi ve Ambrose'a tatmin dolu bakışlarla baktı. "Genç hanımlar bana seninle Bayan Glade'in yakında evleneceğini söyledi."

"Henüz o meseleyi tam olarak çözemedik." Ambrose kütüphanenin diğer ucuna yürüyüp durdu, gözlerini bahçeye çevirdi. "Hâlâ Bayan Glade'in bana evlenme teklif etmesini bekliyorum."

"Anlayamadım?"

"Bayan Glade geleneklere aykırı bir hanım. Kadın erkek ilişkileri hakkında modern fikirleri var."

Stoner boğazını temizledi. "Özür dilerim ama kızların anlattıklarından ortada bir faydalanma durumu olduğunu kavradım." Bir an durdu. "Dün gece seradaki felaketten bahsetmeyeceğim bile."

Ambrose aniden dönüp masasının başına gitti. "Bayan Glade'in de tabii ki bu ilişkiyle ilgili vermek zorunda olduğu cevaplar var. Tek umudum, sonunda bu konudaki sorumluluğunun büyüklüğünü kabullenip onurlu olanı yapması."

Stoner kaşlarını kaldırdı. "*Kendi* sorumluluğunun büyüklüğünü mü?"

"Kesinlikle."

Stoner uzun bir saniye gözlerini kırpmadan Ambrose'u seyretti. "Lanet olsun, kadına evlenme teklif etmeye korkuyorsun, değil mi? Seni reddedebileceğini düşünüyorsun."

Ambrose sandalyenin arkasına sıkı sıkı yapıştı. "Şöyle diyelim, kendi onurunu kurtarması için onu benimle evlenmeye zorlanmak istemiyorum."

YAMEKA

"Ah, evet, şimdi, anladım." Stoner gülümseyip başını yana eğdi. "Dolaylama Stratejisi uyguluyorsun."

"Çaresizlik Stratejisi demek daha doğru olur."

"Peki Bayan Glade geleneklere aykırı, modern prensiplerine bağlı kalıp sana hiç evlenme teklifinde bulunmazsa? Profesyonel bir öğretmenle gizli kapaklı bir ilişki sürdürmek istemezsin herhalde? Sonsuza kadar böyle devam edecek değil ya."

"Bayan Glade'i ne şekilde olursa olsun elde edeceğim. Konu kapanmıştır." Ambrose orta çekmeceden bir sayfa kâğıt çıkarttı. "Bu sabah seninle konuşmak istediğim konu gelecekteki izdivacım ya da bu konudaki eksikliklerim değildi. Başka bir konuda öğütlerine başvuracaktım."

Stoner konuyu kapatmaya niyetli değilmiş gibi göründü ama sonunda omzunu silkti. "Tamamdır. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Ambrose kağıda aldığı notlara şöyle bir göz gezdirdi. "Bu vakada sanki..." Duraklayıp doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Eksik kalan bir şeyler var."

"Cevaplanamayan bir iki soru gibi mi?"

"Evet. Sonuçta hiçbirine cevap bulamayabiliriz çünkü Larkin de, Trimley de öldü. Yine de denemek istiyorum."

Stoner koltuğuna iyice yerleşti. "Hâlâ aklını kurcalayan şey nedir?"

Ambrose notlarından başını kaldırdı. "Tekrar tekrar kendime şunu soruyorum, Larkin ve Trimley kızlarla tam olarak ne yapmak niyetindeydi?"

Stoner'ın beyaz kaşları birleşti. "Onları üst sınıf fahişeler olarak müzayedede pazarlamak niyetinde olduklarını söylemiştin sanırım."

"Bu Concordia ve ondan önceki öğretmenin, Bayan Barlett'ın kanısı ve mantıklı da. Ama kafamı kurcalayan şey şu, Larkin birkaç geneleve yatırım yapmıştı, bunların bir ikisi zaten üst tabaka müşterilere hizmet ediyordu. Felix'in dediğine göre adam son birkaç senedir bunların günlük faaliyetleriyle şahsen ilgilenmiyordu da. Ona para getirdikleri sürece Larkin arka planda kalmayı tercih ediyordu. Kendini pezevenkten ziyade, bir yatırımcı olarak görüyordu."

"Yani?"

Ambrose koltuğuna çöktü. "Yani görünüşe bakılırsa bu dört kızın işiyle oldukça yakından ve şahsen ilgileniyordu. Sonuçta kanuna aykırı işleri kendi şahsen yürütmezken neden bu işe şahsen dahil olmayı tercih etti diye düşünüp duruyorum."

"Belki de beklediği kâr plana dahil olmasına değecek kadar büyüktü."

"Belki de," diye kabullendi Ambrose. "Ama işin beni meraklandıran başka yönleri de var. Bunlardan biri bu vakada işlenen cinayetlerin sayıca fazlalığı. Larkin'in oldukça acımasız olduğu ve imparatorluğunu tehdit edecek kimseyi yolundan temizlemekten kesinlikle çekinmeyeceği doğru ama bulunduğu yere gelmek için bile ortalıkta Felix gibi adamların bulabileceği cesetler bırakmamaya özen göstermişti. En azından daha saygın sınıfa ait cesetler."

"Seni anlıyorum." Stoner şimdi düşünmeye başlamıştı. "Adam Nellie Taylor gibi bir kadının cinayetinden kolayca paçayı yırtacağını gayet iyi biliyordu. Ama Bayan Barlett, Bayan Jervis ve Cuthbert gibi insanları istemeye istemeye öldürtmüş olmalı çünkü bu cinayetlerin eninde sonunda Scotland Yard'ın dikkatini çekeceğini biliyordu."

"Her şeye rağmen Larkin ve Trimley işledikleri cinayetlerden bir şekilde paçalarını kurtarıyorlardı. Yine de bu vakadaki cinayet sayısı Felix'in bana bunca sene Larkin'in her zamanki yöntemleri hakkında anlatılarıyla bağdaşmıyor."

"Belki de cinayetleri Trimley teşvik etmiştir." Stoner'ın dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Adam şiddet içeren suçlarda çömezdi ve bu tür bir güç hoşuna gitmiş olabilir."

Ambrose tekrar öne uzandı. "Görünüşe bakılırsa bu vakada Trimley'nin varlığı cevaplanmayan üçüncü soru. Larkin neden yanına bir ortak aldı? Bence buna hiç ihtiyacı yoktu. O yapıda birinin isteyebileceği her şeye sahipti; güzel bir servet, hoş bir malikâne, hizmetliler, zarif arabalar, güzel kadınlar. Başka ne istiyordu ki?"

"Eski bir Vanza özdeyişi şöyle der: 'Açgözlülük asla doymayan, gözü dönmüş bir canavardır.'"

Ambrose parmaklarını masasının üzerinde tıkırdattı. "Babamla büyükbabam da şöyle derdi: 'Bir insanın hayatta en çok istediği şeyi keşfettiğinde ona her şeyi satabilirsin.'"

"Larkin'in beyefendi bir ortağa ihtiyacı olduğunu çünkü işinde üst tabakaya da ulaşmak istediğini söyleyen sanırım Felix'ti."

"Şu duruma en uygun hipotez bu gerçekten," dedi Ambrose. "Ama birtakım şüphelerim var. Larkin kimseye güvenecek tipte bir adam değildi, hele hele kendisininkinden çok daha yüksek bir tabakayla haşır neşir bir beyefendiye. O dünyadan bir adamla ancak çok ama çok istediği bir şeyi elde etmesine gerçekten yardımcı olacağına inanırsa ortaklık kuracak biriydi. Hedefi sadece para olamaz. Onu kendi başına nasıl elde edebileceğini yeterince iyi biliyordu."

"Sen ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Düşünüyorum da," dedi Ambrose, "Felix'le ben Larkin'in hırslarını çok küçümsemiş olabiliriz. Ama bu konuyu açıklığa kavuşturabilecek biri var."

"Kim?"

"Rowena Huxton."

Stoner yüzünü buruşturdu. "Yüce Tanrım, o salak, beyinsiz, sosyetede kendine yer edinme meraklısı mı?"

Ambrose çoktan kapıya yönelmişti. "Bakıyorum kadınla tanışıyorsunuz. Ziyarete giderken bana eşlik eder misin?"

41

Sıcak bir gündü. Hafif bir meltem havadaki her zamanki pusu dağıtmıştı. *Parkta dolaşmak iyi gelecekti,* diye düşündü Concordia, kızlar yine Ambrose'la olan ilişkisini konuşma fırsatı yakalamasaydı.

"Bay Wells'e ne zaman evlenme teklif edeceksiniz?" diye bastırdı Phoebe eve dönüş yolunda. "Yerinizde olsam fazla oyalanmazdım. Bu arada başka biri gelip Bay Wells'in ayaklarını yerden kesebilir."

"Bundan pek emin değilim," dedi Concordia. "Senle Hannah'nın handa geçirdiğimiz ilk gece söylediği gibi, Bay Wells yaşlanıyor. Daha önce hiçbir kadının onu kilise sunağının önüne götürmeye çalışmamış. Bence o konuda herhangi bir korkunuz olması yersiz."

"Dalga geçiyorsunuz, Bayan Glade," dedi Theodora. "Bay Wells'in sizin için çok uygun bir yaşta olduğunu biliyorsunuz."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Concordia. "Daha genç bir erkek belki daha uygun olabilir."

"Ama siz Bay Wells'ten daha gencini zor bulursunuz," dedi Edwina. "Sizin yaşınızda biraz zor."

"Bu noktaya değindiğin için teşekkürler, Edwina."

"Belki Bay Wells'e çiçek filan almalısınız, Bayan Glade," diye önerdi Theodora. "Çok romantik bir davranış olurdu."

Edwina, Beatrice'in tasmasını düzeltti. "Kadınlar erkeklere çiçek vermez."

"Normalde vermez tabii," dedi Theodora. "Ama Bay Wells diğer erkekler gibi değil."

"Doğru," dedi Concordia malikânenin basamaklarından yuları çıkarken. "Bay Wells başka erkeklere hiç benzemiyor."

O benim sevdiğim erkek. Bu onu dünyadaki tüm erkeklerden farklı ve eşsiz kılıyor. Peki Tanrı aşkına bu durumda ben ne yapacağım?

Bayan Oates kapıyı açtı ve küçük topluluğa onaylayan bir gülümsemeyle baktı. "Sanırım yürüyüş size yaramış. Herhalde birer fincan çayla biraz kek istersiniz şimdi."

"Teşekkürler Bayan Oates." Concordia eldivenlerini çıkarttı. "Hannah aşağı indi mi?"

"Hâlâ odasında dinleniyor." Bayan Oates kızlarla köpeklerin arkasından kapıyı kapattı.

"Bay Stoner evde mi?" diye sordu Phoebe. "Bize yolculuklarında alıp koleksiyon yaptığı el sanatlarını anlatacağına söz vermişti."

"Bay Stoner ve Bay Wells sizden hemen sonra dışarı çıktılar," dedi Bayan Oates "Bir süre dışarıda olacaklarını söylediler. Birkaç ucu açık düğümü bağlayacaklar mıymış ney-

miş. Haydi kütüphaneye gidin. Nan'e söyleyeyim de size çay tepsisini getirsin."

Concordia basamaklara doğru yürüdü. "Ben gidip Hannah'ya bir bakayım. Bütün günü yatakta geçirdiğini hiç görmedim. Birkaç dakika sonra kütüphaneye yanınıza inerim."

Concordia her basamakta endişeleri biraz daha artarak telaşla yukarı çıktı. Hannah tasalı bir kızdı ama sağlığı yerindeydi. Belki de son birkaç günün gerginliğini vücudu kaldıramamıştı.

Hannah'nın odasının kapısı kapalıydı. Concordia yavaşça kapıya vurdu.

"Hannah? İyi misin, hayatım?"

Cevap gelmedi. Concordia iyice huylanarak kolu çevirip kapıyı açtı.

Hannah odada değildi. Düzgün bir biçimde toplanmış yatağının kenarında katlanmış bir sayfa kâğıt duruyordu.

Sevgili Bayan Glade,

Lütfen benim için endişelenmeyin. Çay saatinde eve geri döneceğim. Bay Wells'le sizin hoş karşılamayacağınızı biliyorum ama Winslow Kızlar Yetimhanesi'ne gidiyorum.

Öğrencilerin haftada üç kez yirmi dakika bahçede egzersiz yapmasına izin veriyorlar. Bugün o günlerden biri. Duvarda çalıların gizlediği bir delik var. Bu delikten arkadaşım Joan'un dikkatini çekmeye çalışacağım. İyi olduğumu ona bildirmek zorundayım. Yoksa çok merak eder.

Sevgiler,

Hannah

Concordia notu indirdi ve onun peşinden yukarı gelen ve şu anda kapının eşiğinde endişeyle onu izleyen Bayan

Oates, Phoebe, Edwina ve Theodora'ya baktı. "Felaket. Hiç parası yoktu. Yürümüş olmalı. Kaybolduysa hiç şaşmam."

Phoebe dudağını ısırıp göz ucuyla Theodora ve Edwina'ya baktıktan sonra Concordia'ya döndü.

"Galiba taksi tutmaya yetecek kadar parası vardı, Bayan Glade," dedi.

"Ne demek bu?" diye sordu Concordia.

"Dün gece Bay Stoner bize kütüphanedeki eski dolabın bazı çekmecelerinin nasıl açıldığını gösterdi," diye açıkladı Edwina. "Çekmecelerin birinde bir miktar kâğıt ve bozuk para bulduk. Bay Stoner paraların bizim olabileceğini söyledi. Parayı aramızda paylaştık."

"Bay Stoner bize olasılık teorisini anlatırken bu paraları kullanıyorduk," dedi Theodora. "Siz ve Bay Wells kapıdan içeri girdiğinde Hannah sağlam bir miktar para kazanmıştı."

Edwina gerildi. "Eğer Bayan Pratt, Hannah'nın Joan'la konuşmaya çalıştığını keşfederse onu kilere kapatır."

"Sanırım tek yapabileceğimiz şey beklemek ve Hannah'nın çarçabuk dönmesi için dua etmek," dedi Phoebe perişan görünerek.

Concordia ayağa kalktı. "Bu işi şansa bırakamam. Okula gidiyorum. Bay Wells ve Bay Stoner geri döndüğünde onlara olanları anlatırsınız."

42

"Bay Trimley'nin öldüğünü duymanın şoku tabii ki beni çok sarstı." Rowena Huxton elini dolgun kalçasına dayayıp Stoner'a solgun solgun gülümsedi. "Şimdiyse kendisinin kanunsuz işler yaptığı söylenen bir adamla bağlantısı olduğu dedikoduları dolaşıyor. Böyle kullanıldığıma inanmakta güçlük çekiyorum."

"Anlıyorum." Stoner hizmetlinin getirdiği fincanla tabağı aldı. "O yüzden bu sabah dedikoduları duyar duymaz hemen geldim. Sadece Edward Trimley'yle olan olağanüstü talihsiz bağınız nedeniyle sosyetedeki dostlarınızın sizi terk ettiğini düşünmenizi istemem."

Huxton'ın gözleri yuvalarından oynadı. "Ama benim adamın suçlularla herhangi bir ilişkisi olduğundan haberim bile yoktu."

"Tabii ki." Stoner *tüh tüh* diye hayıflandı. "Ancak saygın çevrelerde işler nasıl yürür bilirsiniz. Her şey insanların nasıl algıladığına bakar."

"Aman Tanrım." Bayan Huxton gerildi. "Herhalde kimse benim Bay Trimley'nin yeraltı dünyasıyla olan ilişkilerinden haberim olduğuna inanmayacaktır?"

"Eminim bu ilişkinin yaratacağı zarar sınırlandırılabilir," diye güven verdi Stoner.

Ambrose sırtını pencereye verip sessini çıkarmadan öylece dikildi ve oynadığı rolün havasına bürünmeye çalıştı; Stoner'ın asistanı rolüne.

Elinde olmadan Stoner'ın Bayan Huxton'la ustaca başa çıkışını takdir etti. *Bunca yıldan sonra bile,* diye düşündü, *ustamdan hâlâ öğreneceğim bir şeyler var.*

Bayan Huxton bütün dikkatini Stoner'a odakladı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Stoner bilmiş bilmiş göz kırptı. "Anlayacağınız üzere, diyelim ki ben, sosyetenin bazı üyeleriyle kurduğunuz ilişkiler nedeniyle dışarı yansıyan ya da yansımayan yanlış izlenimleri düzeltebilirim."

Bayan Huxton bembeyaz oldu. "Aman Tanrım," dedi tekrar.

"Pekâla, şimdi bana Trimley'le ilişkiniz hakkında birkaç detay verirseniz belirli çevrelerde bu bağla ilgili olması gereken izlenimin yaratılmasını sağlayabilirim."

"Size minnettarım, bayım. Size ne anlatmamı istiyorsunuz?"

Ambrose Bayan Huxton'ın ne kadar rahatladığına bakıp içinden, *zavallı kadın,* diye geçirdi. İsminin bir skandala karışma olasılığı aklını yerinden oynatmıştı.

Stoner koltuğunda geriye yaslandı, pantolonunu hafifçe yukarı çekti ve zarif bir tavırla bacak bacak üzerine attı. "Trimley size hiç Edwina ve Theodora Cooper isminde iki kızdan bahsetti mi?"

"Cooperlar'ın ikizleri mi?" Bayan Huxton afallayarak kaşlarını çattı. "Onların bu meseleyle ne alakası var? İkisinin de birkaç ay önce trajik bir biçimde ortadan yok olduğunu duymuştum."

"Doğru. Trimley'le hiç bu konuda konuştunuz mu?"

"Evet, sanırım ona bu konudan bahsetmiştim." Bayan Huxton elini sabırsızlıkla savurdu. "Ama öyle havadan sudan konuşurken."

"Konu nereden açıldı, hatırlıyor musunuz?"

"Bunun ismimin bir skandala karışmasıyla ne ilgisi var, anlayamıyorum."

"Biraz sabredin, Bayan Huxton," dedi Stoner. "Sizi temin ederim ne yaptığımı gayet iyi biliyorum."

"Evet, tabii. Bağışlayın. Bu sabah çok fazla sarsıldım da." Çayından koca bir yudum alıp fincanı yerine koydu. "Cooperlar'ın ikizlerinin bahsi Trimley'nin oynamak istediği aptal bir oyun sırasında açıldı."

"Ne tür bir oyun?"

"Benden iyi ailelerden gelen ve Londra'yı sık ziyaret etmeyen birkaç genç kızın ismini saymamı isteyerek sosyetedeki insanlar hakkında ne kadar detaylı bilgim olduğunu ölçmek istedi. Kızların hepsinin bana verdiği listedeki koşullara uygun olması gerekiyordu."

Ambrose yerinden kımıldamadı. Stoner'ın da olduğu yerde nefesini tuttuğunu biliyordu.

"Koşullar neydi?" diye sordu Stoner.

"Kızların taşrada oturması, sağlam aile bağlarının pek olmaması ve her birinin, ailesinin varisi olması gerekiyordu." Bayan Huxton hafifçe burnundan soludu. "İtiraf etmeliyim ki hiç zorlanmadım. Cooperlar'ın ikizleriyle diğer iki ismi hiç beklemeden saydım."

43

Winslow Kızlar Yetimhanesi ikinci gelişimde de ilk geldiğim zamanki kadar kasvetli ve acımasız görünüyor, diye düşündü Concordia ön kapıya çıkan basamakları tırmanırken. Akşamüzerinin güneşi eski malikânenin pencerelerine vurmuyor gibiydi.

Ambrose'un ona diktirdiği en ağırbaşlı elbiseyi seçmişti, göğsü kapalı, yakası boynu örten, dar kollu, koyu mavi elbisesini. Yüksek tokalı çizmelerini giymiş, oğlak derisinden eldivenlerini takmış, başına üzerinde kadifeden sadece tek bir fiyongu olan hasır şapkayı geçirmişti. Bugün yüzünü gizleyen bir dul peçesi yoktu.

Arabanın içinde okula giderken Hannah'yı kurtarma işini nasıl kıvırması gerektiğine epey kafa yormuştu. Kapıyı çalıp Hannah'nın okulda olup olmadığını soramayacağı kesindi. Edith Pratt sonuçta kızla ilgili kanunsuz işlere bulaş-

mış biriydi. Hannah'nın şimdi okulda olduğunu tabii ki itiraf etmezdi.

Tabii Hannah, John Stoner'ın malikânesine doğru yola çıkmamışsa ve hâlâ gerçekten oradaysa.

Concordia bunun işin en zor kısmı olduğuna karar verdi. Hannah'nın sağ salim eve dönmek üzere olup olmadığını bilmesi mümkün değildi.

Kapının tokmağını üç kez sertçe vurdu.

Kapıyı daha önce geldiğinde Concordia'yı Bayan Pratt'ın odasına çıkaran soluk tenli Bayan Burke açtı.

Yüzünde Concordia'yı tanıdığına dair hiçbir ifade belirmedi. "Buyurun?"

Concordia elinde tuttuğu defteri salladı. "Bayan Pratt'a lütfen Bayan Shelton'ın geldiğini bildirir misiniz? Beni Bayan Huxton gönderdi."

Okulun bağışçısının ismi Bayan Burke'ü anında hareket geçirdi.

"Lütfen beni izleyin, Bayan Shelton. Sizi Bayan Pratt'ın odasına götüreyim. Kendisi şu anda aşçıyla bu haftanın menüsünü kararlaştırıyor. Çok yiyecek ziyan edildiğini, sebze ve et siparişlerinin azaltılması gerektiğini düşünüyor da. Ama ben geldiğinizi hemen ileteceğim. Eminim birazdan yanınızda olur."

Bayan Burke telaşla koridorun ucuna yürüyüp kapıyı açtı.

"Teşekkürler."

Concordia odaya süzüldü. Bayan Burke kibarca kapıyı kapatıp hızla müdiresini aramaya koyuldu.

Concordia odaya göz gezdirdi. Son gelişinden beri çok az şey değişmişti. Edith Pratt'ın pahalı görünümlü gri pelerini kapının yanındaki çengelde asılı duruyordu. Minnettar

Kızların Altın Kuralları'nı içeren tabela hâlâ masasının arkasında asılıydı. Bayan Huxton ve Kraliçe hâlâ çerçeveli fotoğraflarından odaya bakıyordu.

Concordia masaya göz gezdirip bir araştırma daha yapmayı düşündü. Belki Hannah'yla ilgili bir şeyler bulabilirdi.

Koridorun diğer ucundan bir ses duyuldu.

"Bayan Shelton diye birini hiç duymadım." Edith oldukça rahatsız olmuş gibiydi. "Bayan Huxton'ın onu neden buraya gönderdiğini anlayamadım."

Bu ses Concordia'nın karar vermesine yardımcı oldu. Çekmeceleri karıştıracak vakti yoktu.

Oynamak üzere olduğu role bürünmek üzere kendini topladı ve kapıya döndü.

Gözü kapının yanında asılı duran pelerine ilişti. Giyside bir tuhaflık vardı. Eteklerinde kocaman siyah lekeler gördü.

Concordia yaklaşıp çabucak pelerinin ağır eteklerini silkeledi. Önü nemli nemliydi. Sanki müdire hanım bahar yağmuruna yakalanmıştı.

Ama bugün yağmur yağmamıştı.

Concordia'nın zaten hızlı atan kalbi gümbürdemeye başladı. Olanları tahmin etiğinde sinir uçlarının titrediğini hissederek ürperdi.

Bir insanın üzerindeki pelerin kişi bir havuzun kenarında duruyorsa ve bir ceset suyun içine fırlatılıyorsa aynı böyle ıslanabilirdi. Etrafa sıçrayan sular epey öteye yayılabilirdi.

Sakin ol. Mantıklı düşün. Hemen sonuca varma.

Bir pelerinin ıslanmasını sağlayan bir dolu başka şey de olabilir, dedi kendi kendine. İlk aklına gelen şeyin havuza fırlatılan bir ceset olması yakın zaman önce bu tür bir deneyim yaşamış olmasındandı.

Yine de Edith Pratt da başından beri bu meselenin içindeydi. Kadının bu ölümcül oyunda küçük bir payı olduğunu varsaymışlardı; tek rolünün kızları yetimhane sınırları içine hapsetmiş olduğunu.

Ama ya herkes Pratt'ın oyundaki rolünü yanlış değerlendirdiyse?

Concordia pelerinin ıslak yerlerinden birini elledi. Pelerin yer yer ıslaktı ama sırılsıklam değildi. *Böyle yünlü bir pelerin sırılsıklam ıslandığında içeride dursa bile tamamıyla kuruması zaman alır,* diye geçirdi içinden Concordia.

"Bayan Huxton'a beni böyle çat kapı rahatsız etmemesi gerektiğini izah etmeliyim." Edith'in sesi şimdi çok daha yakından geliyordu.

Bayan Burke öyle alçak sesle mırıldanıyordu ki Concordia kadının ne dediğini çıkartamadı.

Concordia güçlükle nefes alabiliyordu. Hannah'yı bu berbat yerden çıkartması gerekiyordu. Karanlık kiler buradaki tehlikelerin en önemsiziydi. Eğer Pratt ıslak pelerininin ele verdiği gibi gerçekten bu işin tamamıyla içindeyse sırlarını gizleyebilmek için kızı öldürmüş bile olabilirdi.

Yüce Tanrım, ya en kötü olasılık çoktan olduysa?

Kapı hızla açıldı. Edith Pratt sert adımlarla içeri girdi, güzel yüzü öfke ve sabırsızlık karışımı bir duyguyla kırışmıştı.

"Bayan Shelton? Ben Bayan Pratt. Bayan Huxton'ın sizi göndermesi nedir böyle? Geleceğiniz bana haber verilmedi."

"Tabii ki haber verilmedi," dedi Concordia refleks biçiminde çıkan en otoriter sesiyle. "Ben Yetim Kızları Koruma Cemiyeti'nin kurucusu ve başkanıyım. Amacımız yetimhanelerde ve darülacezelerdeki genç kızlarımıza iyi bakılıp bakılmadığını denetlemek. Belki grubumu duymuşsunuzdur?"

Edith gerildi. "Hayır."

Concordia hafifçe gülümsedi. "Çok yazık. Gördüğünüz üzere Bayan Huxton beni size sürpriz bir ziyarette bulunmakla görevlendirdi."

Edith'in ağzı açık kaldı. "Siz neden bahsediyorsunuz? Bayan Huxton daha önce okulumuzu denetlemeye hiç gerek duymadı."

"Kibar bağışçınız gazetede bir yetimhanenin acıklı işleriyle ilgili bir yazı okumuş. Görünüşe bakılırsa genç kızlar genelevlere satılıyormuş. Belki makaleyi siz de görmüşsünüzdür?"

"Evet, evet, o skandal yaratan yazı sansasyon basında gözüme çarpmıştı. Winslow yalnızca saygın geçmişi olan yetimleri kabul eden, saygın bir kurumdur. Bizim kızlarımız mürebbiye ve öğretmen olarak buradan çıkar, fahişe olarak değil."

"Sizden hiç şüphem yok, Bayan Pratt. Ancak Bayan Huxton kendi içini rahatlatmak için benden bu denetlemeyi yapmamı rica etti. Kendileri oldukça endişeliler."

"Ne konuda endişeli?" diye sordu Edith öfkeden kızarmaya başlayarak.

"Bu okulda skandal yaratmaya yönelik hiçbir faaliyet olmadığı konusunda emin olmak istiyor. Onun durumunu anlayacağınızdan eminim. Bayan Huxton üst tabakadan biri. Bağış işleriyle ilgili can sıkıcı bir sansasyon bu durumda çok utanç verici olur."

Edith kendini toplayıp omuzlarını dikleştirdi. "Sizi temin ederim burada Bayan Huxton'ı endişelendirecek hiçbir şey olmuyor."

"Yine de bana bir görev verildi ve bu görevi yerine getirmek niyetindeyim. Bayan Huxton, okulu tepeden tırnağa denetlememi tembihledi."

"Ama-"

"Tepeden tırnağa, Bayan Pratt." Concordia bir kurşunkalem çıkartıp defterini açtı. "Bana yardımcı olmadığınız takdirde hemen yeni bir müdirenin işbaşına getirileceği söylendi."

Edith'in yüz hatları şokla sarsıldı. "Bu saçmalık. Winslow'u bir seneyi aşkın süredir ben yönetiyorum. Skandalın s'sini bile düşündürecek hiçbir şey olmadı."

"Görevinize devam etmek istiyorsanız size bağışçınızın emirlerini yerine getirmenizi öneririm." Concordia hızla koridora yöneldi. "Beni izleyin lütfen, Bayan Pratt, ne kadar çabuk başlarsak o kadar çabuk bitiririz. Kilerle mutfaktan başlayacağım."

"Durun bir dakika." Edith telaşla Concordia'nın peşinden gitti. "Bana personele haber verip birtakım düzenlemeler yapmam için birkaç dakika verebilirseniz eminim bu işi tatlılıkla halledebiliriz."

Concordia koridorun yarısına gelmişti bile. "Lütfen bütün kızları yemekhaneye toplayın. Hepsinin iyi beslenmiş ve sağlığının ,yerinde olduğundan emin olmak istiyorum. Personeli de toplayın. Onları da denetlemek isterim."

Edith koridorda onun arkasında aniden durdu. "Bayan Burke, kızlarla personeli hemen yemekhaneye indirin."

"Tabii Bayan Pratt." Bayan Burke'ün ayak sesleri malikânenin ön salonuna doğru ilerledi.

Bozuk yemeklerin, kokuşmuş sütün ve acımış katı yağın mide bulandırıcı kokusunu takip ederek Concordia mutfağın yolunu buldu. Sert adımlarla içeri girdi.

...Ve neredeyse muşamba zeminde birikmiş eski yağ kalıntıları yüzünden güzel kalçalarının üzerine oturuveriyordu.

"Yüce Tanrım." Dengesini sağlamak için salonun ortasına konmuş kocaman tahta bir masanın kenarına tutundu. "Bu yerler en son ne zaman sabun ve sirkeyle doğru düzgün yıkandı?"

Üzeri leş gibi lekelerle dolu önlükler ve başlıkların içinden iki kadın gözünü dikip ona baktı. Biri alüminyum tencerede bir şeyler karıştırıyordu. Tencereden gelen koku hiç de ağız sulandırıcı değildi.

"Neyse." Concordia doğruldu ve dikkatini iki mutfak görevlisinden birine odakladı. "Bu kurumun bağışçısı adına bir denetleme yapıyorum. Kilerden başlayacağım. Lütfen kapıyı gösterin."

"Ah, ocağın diğer tarafında bayan," dedi ilk kadın şüpheyle.

"Teşekkürler." Concordia hızla dar kapıya yöneldi.

"Ama kilitli bayan," dedi aşçı.

Concordia çöktü. "Anahtarı nerede?"

"Bayan Pratt'ta durur," dedi ikinci aşçı tereddütle. "Kimsenin izinsiz kilere girmesine izin vermez."

"Bayan Shelton?" Edith'in sesi yan yoldan yankılandı. "Beni bekleyin, dilerseniz. Okulu size ben gezdiririm."

"Dikkatli ol," dedi birinci aşçı alçak sesle yanındakine. "Sabahtan beri sinir içinde."

Edith mutfağa girdi. Durup alev alev gözlerle aşçılara baktı. "Yemekhaneye gidip diğerleriyle birlikte bekleyin. Bayan Shelton ve ben birazdan geliyoruz."

"Ama çorba yanar," diye itiraz etti birinci aşçı.

"Boşver çorbayı şimdi."

"Peki Bayan Pratt."

İki kadın telaşla mutfaktan çıktı.

"Kilerin anahtarını alayım isterseniz, Bayan Pratt," dedi Concordia en buyurgan sesiyle.

"Evet tabii." Edith belinden sarkan anahtarlığa dizili demir anahtarlardan birini çıkarttı.

Anahtarı Concordia'ya fırlattı, Concordia eldivenli elleriyle anahtarı beceriksizce de olsa yakalamayı başardı.

"Haydi." Edith telaşlı bir baş hareketi yaptı. "Kapıyı aç. Kileri denetlemekte neden bu kadar ısrarcı olduğunu bilmiyorum ama iş senin işin. Eminim çok tatmin olacaksın."

Concordia temkinli bir biçimde kapıya döndü ve anahtarı eski kilide soktu.

"Çabuk ol," diye yapıştırdı Edith aralarındaki mesafeyi kapatırken. "Bütün gün bekleyemem."

Concordia ağır kapıyı iki eliyle kendine doğru çekmek zorunda kaldı. Kapı aralandıkça mutfaktan içeri sızan ışık kilere vurdu, tam önünde sadece bir dizi dar basamak göründü. Kilerin geri kalan kısmı cehennem gibi kapkaranlıktı.

Concordia, Hannah'ya seslenmek üzere ağzını açtı.

Arkasında ona doğru koşan ayak sesleri duydu.

Omzunun üzerinden arkasına baktığında Edith'in dişlerini birbirine kenetlenmiş, çılgın gibi gözü dönmüş halde üzerine geldiğini gördü.

Edith uzun masadan demir bir kızartma tavası kaptı. Tavayı sopa gibi iki eliyle sıkıca kavradı.

Kadın beni öldürmeye niyetli, diye geçirdi aklından Concordia. Edith elindeki tavayla Concordia'nın kafatasını parçalamaya geliyordu.

Concordia telaşla ve biraz da beceriksizce ölümcül tavanın önünden kendini kurtarmaya çalıştı. Ayakkabıları kaygan zeminde kaydı. Muşambanın üzerine düştü.

Bu kaza hayatını kurtardı. Edith'in ağır tavası birkaç santim farkla kafasının yanından geçti.

Edith sendeleyip güçbela durdu, hedefine kilitlendi ve tavayı yay çizerek kurbanına doğru savurdu.

Eteklerinin kendisine engel olacağını bilerek Concordia ayağa kalkmaya çalışmadı bile. Onun yerine emekleyerek tahta masanın altına kaçtı.

Masanın altına tam zamanında girdi. Kızartma tavası masaya öyle bir hızla çarptı ki üzerindeki tencere ve servis tabakları yerinden oynayıp şangırdadı. Bazıları darbeyle yere yuvarlandı.

Edith öfke ve çaresizlik içinde tısladı. Tavayı en yakındaki duvara fırlattı.

Concordia masanın diğer tarafına emekleyip dışarı çıktı, eteklerini düzeltip doğruldu.

"Her şeyi mahvettin." Edith'in suratı öfkeden bir maskeyle kaplı gibiydi. "Yaptığının bedelini ödeyeceksin."

Bıçak tahtasından kocaman bir et bıçağı kaptı.

Concordia dehşete düşerek bıçağın ağzına bakakaldı. Uzun masayla duvar arasında kapana sıkışmıştı. Edith ona doğru ilerledi.

"Nedense cesaretin birden yok oluverdi değil mi, Concordia Glade?"

"Kim olduğumu biliyor musun?" Concordia hızla masanın üzerindeki tencere ve tabak yığınlarına göz gezdirdi. Bıçağa karşı kalkan görevi görebilecekmiş gibi görünen tek nesneyi yakaladı; kızartma tavasının geniş, kalın kapağını.

"Ah, evet, Concordia Glade. Hannah bugün senden önce buraya geldiğinde ismini söyledi." Edith'in gülümsemesi buzdan bir heykel gibiydi. "Onu kilere kapattığımda senin gelip onu kurtaracağını söyleyip durdu. Söylediklerinden bir an bile şüphe duymadım. Onun ve diğerlerinin ne kadar değerli olduğunu öğrendin tabii, değil mi?"

"Alexander Larkin'i dün gece sen öldürdün, değil mi?"

"Öldürmek zorunda kaldım. Bana ihanet etti."

"Tanrı aşkına ne yaptı da, sana ihanet etti?"

"Kızlardan biriyle evlenmeye niyetlendiğini öğrendim." Kelimeleri öfke ve hırsla süsledi. "Ona bunca yaptığımdan sonra adam kızlardan birini karısı olarak almaya kalkışacaktı. Sosyal bağlantıları iyi olan saygın bir bakire olduktan sonra kızların hangisiyle evleneceği umrunda bile değildi. *Gerçek* bir beyefendinin isteyeceği türden bir iyi aile kızı istiyordu. Onu sevmem umrunda bile değildi."

Concordia masanın ucuna doğru kaydı. Bir anda nasılsa çorbanın kötü kokusunu aldı. Neredeyse yanmak üzereydi.

"İyi aile kızı olsa bile Larkin neden meteliksiz bir kızla evlenmek istesin ki?" diye sordu Edith'i olabildiğince oyalamaya çabalayarak. Birileri eninde sonunda neden geciktiklerine bakmak için mutfağa gelecekti.

"Meteliksiz değiller ki." Edith'in sesi tiksintiyle kalınlaşmıştı. "Kızların hepsi *varis*. Dördü de. Her biri birer servet değerinde. Bu benim planımdı, biliyor musun? Başından beri benim planımdı."

"*Senin* planın mı?"

"Onları müzayedede en yüksek fiyatı veren kişilere satacaktık. Ortalıkta sosyeteye girmek için sınıf atlamaya hevesli bir dolu servet avcısı beyefendi var. Bir insanın hiçbir yere varmayacak hayatını değiştirebilmesi için mükemmel bir

geçmişe sahip, ailesinin varisi olan, iyi bir aile kızıyla evlenmekten daha doğru bir yol yoktur, değil mi? İşin güzel tarafı bu insanlar alacakları genç kızların parasını onların mirasından ödeyecekti."

Concordia aniden planı kavradı. "Ben kızların üst sınıf fahişeler olarak pazarlanacağını sanmıştım."

"Hah. O fahişelerden her yerde dolu var. Ama saygın varisleri biraz zor bulursun. Plan çok basitti. Kızlar geçici bir süre ortalıktan yok olacaktı. Açgözlü akrabaları onların öldüğünü sanıp kendi paylarına düşen parayı, malları almaya koşturacaktı."

"Ama müzayededen sonra kayıp mirasçılar onların adına mirası talep etmek hakkına sahip beyefendilerle evlenmiş olarak mucize eseri ortaya çıkıverecekti."

"Aynen öyle," diye tısladı Edith.

"Sansasyonel romanlar gibi; gizli evlilikler, kayıp varisler..."

Edith burnundan soludu. "Kızlar aniden sağ salim ve saygın evlilikler yapmış olarak ortaya çıktığında tabii ki bir sansasyon yaratacaklardı. Ama basın da, halk da bu hikâyeye bayılacak, hayatları mahvolmadığı için de kızların sosyetedeki konumları sağlama alınmış olacaktı."

"Bu yüzden kızları Winslow'dan uzaklaştırmaya zorlandığında düzgün bir yatılı okul kurmak için onca zahmete katlandın. Kızların adının hiçbir şekilde herhangi bir skandala karışmamasını istiyordun."

"Adı çıkmış mirasçılar da değerlidir tabii ama hâlâ saygın konumda olanlar kadar değil."

"Bayan Jervis'i de sen mi öldürdün?" diye sordu Concordia.

"O salak kadın ve arkadaşı Barlett kızların para getireceğine bir şekilde uyandılar. Aptallar Cuthbert'e şantaj yapmaya kalkıştı. Alex'in adamları ikisinin de hakkından geldi."

"Ama şatoda Barlett'ın yerini alacak biri gerekiyordu, değil mi?"

Edith'in dudakları kıvrıldı. "Alex ne olursa olsun kızların isimlerinin korunması için diretti. Önce bunu kızlar lekelenmediği takdirde daha fazla para edeceği için istediğini sandım. Sonra öğrendim ki meğer *kendi* gelininin isminin lekelenmemesini istiyormuş."

"Jervis'in dosyalarına göz atıp beni gözüne kestirdin."

"Jervis seninle ilgili birtakım notlar almıştı. Senin o büyük sırrını bildiğinden haberin var mıydı? Ah, evet, biliyordu. Senin Kristal Damla Cemiyeti'nin kurucularının kızı olduğunu gayet iyi biliyordu."

"Jervis benim geçmişimi mi biliyordu?"

"Hiç şüphesiz bu bilgiyi ileride bir vakit sana şantaj yapmak için kullanacaktı. Bana dua et ki bu fırsatı asla yakalayamadı."

"Ama bu bilgiyi onun yerine sen kullandın, değil mi? Eski okulumdaki müdireye gerçek kimliğimi senin sayende öğrendi. Ona geçmişimle ilgili bilgi vererek beni işimden ettin. Ardından çaresizlik içinde iş aradığımı bilerek bana şatodaki işi teklif eden mektubu gönderdin."

"Durumundan dolayı aklını kullanıp orada sorun çıkarmayacağını düşünmüştüm. Görünüşe bakılırsa sana güvenmekle hata etmişim. *Sana da lanet olsun.*"

Edith et bıçağını masanın karşısından Concordia'ya fırlattı. Öyle yakından fırlatmıştı ki ıskalaması mümkün değildi.

Concordia refleksle elinde tuttuğu tava kapağını havaya kaldırdı.

Bıçak iç gıcıklayan bir sesle metale çarptı, ardından yere yuvarlandı.

Edith hızla dönüp bıçak tahtasına koştu.

Concordia eteklerine yapışıp dizlerinin üzerine çekerek masanın etrafından dolaştı ve ocağa koştu.

Eteklerini bırakıp gördüğü kalın havluyu kaptı. Çorba tenceresinin saplarını bu havluyla tutarak avuçlarının yanmasını engelledi. Ağır metal tencereyi kaldırmak için beklediğinden çok daha fazla çaba sarf edip tüm gücünü kullanması gerekti.

Arkasını döndüğünde Edith'in elindeki bıçağın ucunu Concordia'nın kalbine doğrultmuş halde tam arkasında olduğunu gördü.

Concordia çorbayı ocaktan alıp içindeki Edith'in üzerine boşalttı.

Edith tehlikeyi kavradığında artık çok geçti.

"*Yapma...*"

İnceçik bir sesle inleyerek bıçağı elinden bıraktı, üzerine gelen kaynar çorbadan korunabilmek için iki eliyle yüzünü örttü.

Çorba üzerine dökülürken hafifçe yan dönmeyi başardı ama kaynar sıvı kollarıyla ellerini yakarak yüzüne sıçradığında avaz avaz haykırdı.

İnleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Öfke ve acıyla hıçkırıklara boğulurken etekleriyle çılgın gibi ellerini ve yüzünü silmeye çabaladı.

Koridorda koşturan ayak sesleri yankılandı. Concordia, Ambrose'un telaştan kalınlaşmış sesinin buyurgan bir tonla sorduğunu duydu.

"Neredeler?"

"Mutfakta," dedi Bayan Burke. "Ama Bayan Pratt katı katı emretti. Bayan Shelton'la yapacağı konuşmayı kimsenin bölmemesi gerektiğini söyledi."

Ambrose kapıyı çarparak mutfağa koştu. Peşinde Stoner, Felix ve üniformalı bir polis memuru vardı.

"Zemin çok kaygan, dikkat edin," diye uyardı Concordia.

Ambrose dışında herkes olduğu yerde donup gözlerini Pratt'a dikti.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı polis memuru. "Şu bıçağın büyüklüğüne bakar mısınız."

Ambrose kollarını açıp Concordia'yı kucakladı. "İyisin, değil mi?"

"Yaralı değilim. Hannah'yı bulmalıyız."

Ambrose, Concordia'nın arkasına, kilerin girişine doğru baktı. "Bunun zor olacağını hiç sanmıyorum."

Concordia hızla döndü ve Hannah'nın kilerin girişinde durduğunu gördü. Elleriyle yüzü kömür tozundan kapkaraydı ve yeni elbisesi leş gibiydi ama herhangi bir fiziksel darbe izi görünmüyordu. Ciddi bakışlarla Concordia'ya baktı.

"*Hannah.*" Concordia kıza koşup onu kollarına aldı. "Canım kızım, seni çok merak ettim. Çok korkmuş olmalısın."

Hannah, Concordia'ya sıkı sıkı sarılıp ağlamaya başladı.

"Geleceğinizi biliyordum, Bayan Glade. Orada karanlıkta kendi kendime hep bunu tekrarlayıp durdum. Yanılmamışım."

Polis memuru cebinden bir kâğıt kalem çıkarttı. Concordia'ya bakıp gırtlağını temizledi. "Siz kimsiniz, hanımefendi?"

Stoner, Ambrose'un bir kolunun altına Hannah'yı alıp diğeriyle de Concordia'ya sarılışını izledi.

"Sizi Bayan Glade'le tanıştırayım," dedi Ambrose. "Kendileri öğretmen."

44

O akşam hep birlikte kütüphanede toplandılar. Ambrose, Felix, Stoner ve kendine likör koydu. Concordia bir kadeh şarap rica etti. Hannah, Phoebe, Edwina ve Theodora çay aldılar. Dante ve Beatrice her zamanki gibi şöminenin başına kuruldu.

Ambrose kadehini alıp masasının başına geçti. Liköründen sağlam bir yudum aldı. *Şu anda her şeyden çok, bana zindelik verecek bir şeylere ihtiyacım var,* diye geçirdi aklından. Concordia'yı kaybetmesine öyle ramak kalmıştı ki düşünmeye bile tahammülü yoktu.

Felix, Concordia'ya baktı. "Pratt'ın planı sen kiler kapısını açmakla uğraşırken başının arkasına ölümcül bir darbe indirmekti, Bayan Glade. Basamaklardan aşağı düşecek ve feci bir kaza eseri ölecektin. Gerekirse Pratt peşinden gelip işini bitirmek için birkaç darbe daha indirecekti. Se-

ni ortadan kaldırmakta zorlanacağı hakikaten aklına bile gelmemişti."

"Okul onun krallığıydı," dedi Concordia alçak sesle. "Burayı hiç sorgulanmadan yönetiyordu. Öğrencilerin de, çalışanların da ondan ödü kopuyordu. Benim ölümümün kazadan öte bir şey olabileceğini dile getirmeye kimse cesaret bile edemezdi. Her halükarda Hannah dışında zaten herhangi bir şahidi olmayacaktı çünkü diğer herkesi binanın öbür ucundaki yemekhaneye toplamıştı."

"İzin verirseniz," dedi Ambrose elindeki likör kadehini çevirerek, "konuyu neler olabileceğinden neler olduğuna getirmek istiyorum. Hâlâ bugün yaşananların şokunu atlatmaya çabalıyorum. Bir öğretmenin sağlam, çelik gibi sinirleri hepimizde yok, biliyorsunuz."

Stoner kıkırdadı. "Çok doğru."

Felix hüzünlü hüzünlü gülümseyip koltuğunda arkasına yaslanarak bacaklarını uzattı. "Pratt'ın senden kurtulma planı, Bayan Glade, gereklilik nedeniyle son anda ve aşırı telaştan üstünkörü yapılmış bir plandı. Senin Hannah'nın kilerde olduğunu keşfetmene izin veremezdi ve bu yüzden o an bir şeyler yapması gerekiyordu. Riskli bir plandı ama son iki durumda kullandığı benzer taktiklerin başarısı göz önüne alınacak olursa aynı taktiklerin üçüncü kez işe yaramayacağı düşünmesi için ortada hiçbir neden yoktu."

Phoebe çayından başını kaldırıp gözlüğünün arkasında büyüyen kocaman gözleriyle onlara baktı. "Bayan Pratt *iki* kişiyi mi öldürdü?"

"İlk kurbanı benim müşterimin ablasıydı," dedi Ambrose. "Kadın Larkin'in..." Stoner'ın onu uyarır gibi çatılan kaşlarını görüp telaşla söylemek üzere olduğu lafı yuttu. "Kadın hamamdaki görevlilerden biriydi ve eee, Alexander Larkin'in yakın arkadaşlarından biri."

"Bayan Pratt onu bu yüzden mi öldürmüş?" diye sordu Hannah.

"Şey..." Ambrose tekrar durup yardım ister gibi yan gözle Concordia'ya baktı. Öğretmenlerinin kızların bu rezil vakaya ait ne kadar detay bilmesini istediğinden emin değildi.

Lafı Concordia devraldı. "Bu genç hanımlar bunca şeye şahit olduktan sonra bence artık biraz daha dobra konuşmanın zamanı geldi." Kızlara döndü. "Bayan Pratt, Alexander Larkin'e âşıkmış. Larkin'in evlerinden birinin kuytu bir odasında buluşup plan yapıyorlarmış. Ama Pratt, Larkin'in müzayedeyle ilgili kendi planları olduğunu fark etmiş. Aklını kaçırmış halde onunla yüzleşmek için bir gece Doncaster Hamamı'na gitmiş. O gün Larkin ona duygusuzca sizin dördünüzden biriyle evlenmek niyetinde olduğunu söylemiş."

Kızlar tiksintiyle burunlarını buruşturdu.

"*Çok* yaşlı bir adamdı," dedi Phoebe.

"Ve bir katildi," diye ekledi Hannah ürpererek. "Hiçbirimiz ne onunla, ne de müzayedeye davet ettiği servet avcılarından biriyle evlenirdik."

Bir an kimse ağzını açmadı. Ambrose önce Felix'e, ardından Stoner'a baktı. Onların da kendisiyle aynı şeyleri düşündüğünü biliyordu. Kızlar satıldıkları adamlar tarafından tecavüze uğrayacak, isimleri mahvedilecekti. Evlilik dışında bir çareleri kalmayacaktı. Sosyete kocalarını hemen aralarına alacaktı. Yüksek sosyetede beyefendi servet avcılarının mevcudiyeti oldukça olağandı. Bunlardan biri örneğin,

YAMEKA

Trimley'ydi. Adamın mali kaynakları doğuştan, doğru sosyal sınıfa ait olmasından çok daha az önemliydi.

"Çok doğru," diye gülümsedi Concordia gururla. "Eminim tehdit altında da kalsanız, skandala da karışsanız hiçbiriniz zorla evlendirilmeye razı gelmezdiniz. Ama Edith Pratt, Trimley ve Larkin sizin bu kadar modern, özgür düşünen genç kızlar olduğunuzu bilemezlerdi tabii."

Hannah, Edwina, Phoebe ve Theodora'nın yüzü ışıldadı. Ambrose içten içe gülümsedi. Concordia'nın kızlar üzerindeki etkisi günden güne daha da artıyordu.

"Dediğim gibi," diye devam etti Concordia, "Edith Pratt, Alexander Larkin'e âşıkmış. Larkin ona kendisinin bulduğu dört kızdan biriyle evleneceğini söylediğinde hamamda feci bir kavga çıkmış. Edith onunla buluştuğu özel odadan dışarı çıktığında öfkeden köpürüyormuş. Daha birkaç adım atmış ki Larkin odadan dışarı başını çıkartıp özel bir seans için Nellie Taylor'ı yanına çağırtmış."

"Edith bu kadarına dayanamamış," dedi Felix. "O ana kadar Larkin'in onu hamamdaki kızlardan daha üstün tuttuğuna inanıyormuş. Ama o gece Larkin'in ona etraftaki Nellie Taylor'lardan daha fazla değer vermediğini anlamış."

"Pratt özel odalardan birine gizlenmiş, Larkin gidip hamam kapanıncaya kadar beklemiş," diye ekledi Ambrose. "Nellie her zamanki gibi temizlik işine giriştiğinde Edith arkasından gizlice sokulup kafasına demir bir çubukla vurmuş. Çaresizlikten işlenmiş bir cinayetmiş ama sonuçta başka bir işe daha yaramış. Böylece Nellie, Pratt'ın o gece zanlı bir suçlular kralıyla buluştuğunu kimseye söyleyememiş."

Concordia, Felix'e döndü. "Larkin'le Trimley nasıl ortak olmuşlar?"

"Edith Pratt'a bu konuda da hakkını vermek gerek," dedi Felix. "Pratt ve Larkin'in tanışıklıkları eskiye dayanıyor. Birkaç sene önce kadın başka bir yetimhaneyi işletirken tanışmışlar. Larkin o günlerde hâlâ kirli işlerinin çoğunu kendi görüyormuş. Ona genelevlerinden birkaçına yetimhaneden kız verip veremeyeceğini sormuş. Pratt teklifi kabul etmiş ve aralarında hem bir iş anlaşması, hem de bir ilişki gelişmiş."

Concordia ürperdi. "Rezil kadın."

"Hakikaten öyle." Felix kızlara bakıp koltuğunda rahatsız rahatsız kımıldandı. "Pratt, Larkin'in bir dolu kadınla birlikte olduğunu biliyordu ama kendini onun kalbinde özel bir yeri olduğunu düşünerek avutuyordu. Sonuçta o *saygın* bir kadındı. Yoksul kaldığı ve öğretmenlik yapmak zorunda olduğu doğruydu ama Pratt aslında soylu kesimden bir beyefendinin kızıydı. Statünün Larkin için önemli olduğunu biliyordu. Bu kadının ilişkilerinin sadece tutku ve o anın koşulları üzerine kurulu olmadığını gösteriyordu."

"Aynı zamanda kadın kendini onun iş ortağı olarak da görüyordu," dedi Concordia. "Her konuda onun ortağı olarak."

"Evet." Ambrose pencerenin önüne gidip gözlerini bahçeye dikti. "Halbuki Larkin onu sadece menfaatleri doğrultusunda kullanabileceği biri olarak görüyordu. Buna rağmen kadına bir iki iyilik yaptı, onu refaha kavuşturdu. Sonunda kadın, yetim kızları genelevlere satma işinden vazgeçti. Bunun çok riskli olduğuna karar verdi. Adının büyük bir skandala karıştığı basına bir kez yansıdı mı, her şeyini kaybederdi. Ayrıca Pratt daha saygın kurumlara müdür olarak atanmak istiyordu. Winslow Kızlar Yetimhanesi'ndeki işi ona Larkin ayarladı."

"Pratt okuldan kâr etmenin en iyi yolunun okula sınırsız bağışlar yapacak ama kul yönetiminde aktif bir rol oynamayacak, cömert bir bağışçı bulmak olduğunu hemen kavradı," dedi Concordia. "Biraz araştırma yaptı ve Bayan Huxton'ı buldu."

Stoner onaylar gibi başını salladı. "Ve Bayan Huxton'ın bir avantajlı tarafı daha vardı, erkek arkadaşı Edward Trimley. Pratt adama şöyle bir bakıp onun acımasız bir sosyal parazit olduğunu kavradı ve ondan faydalanabileceklerini fark etti."

"O zaman da işte, bu genç mirasçılar bulup onları sosyetede yer edinmek isteyen hırslı beylere pazarlama fikrini geliştirdi," dedi Ambrose. "Burada bir servet yattığını gördü. Planını Larkin'e açtı ve adam sevinçten havalara uçtu. Trimley'nin de işin içinde olması için kârı üçe bölmeye karar verdiler."

"Kadın Trimley'yi çok iyi tanımış," dedi Felix. "Adam suçlular kralıyla can ata ata işbirliğine girişmiş. Sanırım büyük bir güç kazanacağını filan hayal ediyordu. Ancak rahatlıkla diyebiliriz ki Pratt'ı fazla hafife aldı. Onu Larkin'in metresinden öte bir şey olarak düşünmedi."

Concordia iç geçirdi. "Ancak Edith Pratt da Larkin'in kendine saygın bir mirasçı bulmak için onun planından faydalanacağını çok geç anladı. Adamın niyetinin ne olduğunu kavradığında feci bir ihanete uğradığını hissetti. Nellie Taylor'ı öldürdükten sonra hemen Larkin'i nasıl öldüreceğini planlamaya girişti."

"Cinayeti Gresham balosunun olduğu gece işlemeye karar verdi," dedi Ambrose. "Yaşlı Henry'ye Larkin'in her zamanki gece buluşmalarından biri için hamamı açmasını söyleyen bir not gönderdi. Ardından Larkin ve Trimley'ye son dakika mesajları yollayıp önemli bir sorun çıktığını ve hemen buluşmaları gerektiğini iletti. Sonunda Trimley'nin cinayet suçuyla tutuklanacağını umuyordu."

"Larkin'le hamamda Trimley gelmeden evvel buluştu," dedi Felix. "Adam kadının onu boş yere oraya çağırdığını anlayınca sinirlendi. Pratt, Larkin'i beklemediği kadar kolay öldürmüş çünkü Larkin'in kendi güvenliğiyle ilgili takıntıları olmasına rağmen Pratt'ın onu arkadan vuracağı aklına bile gelmedi. Edith demir bir çubukla arkadan kafasına vurdu. Adam baygın ve büyük olasılıkla can çekişerek suya düştü. Hemen boğuldu."

"Pratt oyalanmadan hamamdan çıkıp gitti," dedi Ambrose. "Kısa bir süre sonra Trimley geldi. Cesedi gördü, panikleyip arka kapılardan birinden kaçmaya çalıştı. Ama görevliyle burun buruna geldi ve adamın ortadan kaldırılması gerektiğine karar verdi çünkü adam onun o gece orada olduğunu söyleyebilirdi. Sonuçta adamı öldürmesi gerektiğine karar verdi."

"Ve o sırada sen geldin," dedi Concordia.

Ambrose başıyla onayladı. "Ve kısa süre sonra da sen."

"Trimley'nin siz ikinize karşı zaten hiç şansı yokmuş," dedi Stoner tatmin dolu bir edayla. Onay almak için Felix'e ve kızlara döndü. "Birlikte mükemmel bir ikili oluyorlar, değil mi?"

"Öyle gerçekten," dedi Felix şüphe dolu alaylı bir gülümsemeyle.

"Çok doğru," dedi Edwina yüzü hevesle aydınlanarak.

Theodora başıyla onayladı. "Evet, mükemmel bir çift."

"Birlikte öyle uyumlu çalışıyorlar ki, inanılmaz," dedi Phoebe vurgulayarak. "Çok *modern* bir ilişki, değil mi Hannah?"

"Evet ama aynı zamanda *romantik* de bir ilişki," diye düzeltti Hannah.

"Pratt'ın planı oldukça akıllıydı," dedi Ambrose başka biri daha onunla Concordia arasındaki ilişki üzerine yeni bir yorum yapmadan. "Trimley ilk mirasçı grubu seçebilmek için Huxton'ın sosyeteyle ilgili bilgisinden faydalandı. Kızların moda çevrelerde pek tanınmayan, taşranın saygın, iyi aile kızlarından olmasını istiyorlardı."

"En ideal adaylar şu dünyada yapayalnız kalmış ve mirasçı olması nedeniyle kimsenin istemeyeceği genç kızlardı," diye ekledi Felix.

"Diğer bir deyişle, genç kız ortadan yok olduğunda parası başka bir varise kalacaktı," dedi Stoner.

"Kesinlikle." Felix liköründen bir yudum daha aldı. "Varisler hiçbir zaman istenmez, tabii. İşin tek zahmetli tarafı varisi istemeyen kişiyi tespit etmek. Trimley bu konuda çok başarılıydı. Her bir durumda, varisin sorgusuz sualsiz ortadan yok olması için para vermeye hazır kişileri buldu."

"Ardından kızları kimliklerinin tespiti için cesetlerinin bile bulunamayacağı birtakım acıklı kazalar sonucu ortadan yok etti," dedi Stoner.

"Ama kızları bu sözde kazalarda öldürmek yerine Trimley onları Winslow'a getirdi," dedi Ambrose. "Planları acıklı ölümlerinin haberi unutulana kadar kızları orada tutmak ve ardından müzayedeyi ayarlamaktı. Ama Phoebe'nin halası yeğenini aramaya başladı. Pratt panikledi ve kızların başka bir yere gönderilmesi gerektiğine karar verdi. Onların okulda olduğunun keşfedilmesine izin veremezdi."

"Trimley ve Larkin, Cuthbert'e zorla kızları şatoya göndermek için organizasyonlar yaptırdılar," dedi Concordia. "Ancak kızların isminin saygınlığı onların değerinin önemli bir parçasıydı ve bu yüzden Edwina, Hannah, Phoebe ve Theodora'ya doğru düzgün eşlik edilmeliydi. Ve tabii genç hanımlara şatodaki o okul müsveddesinin açılması."

Ambrose içinde dalgalanan gurur ve hayranlık duygularıyla dönüp Concordia'ya baktı.

"Bayan Barlett hepimizin bildiği nedenlerden dolayı devam edemedi," dedi. "Bu yüzden Pratt yerine başka birini bulmaları için acenteyi aradı. Ve işte orada hayatının en büyük hatasını yaptı. Seni tuttuğunda farkında olmadan öğrencilerini gerçekten ciddiye alan bir öğretmen tutmuştu. Gerçek bir öğretmen."

45

O gece Concordia ev halkı yatana kadar yatakta bekledi. Herkesin uyuduğundan emin olduğunda battaniyesini üzerinden atıp sabahlığıyla terliklerine uzandı.

Bu kadarı artık yeterdi.

Gözlüğünü bulup burnunun üzerine yerleştirdi. Derin bir nefes alıp bir mum yaktı, kapıyı açtı ve koridora çıktı.

Ambrose'un odasının kapısı sımsıkı kapalıydı. Bir kere ve oldukça yavaş kapıya vurdu.

Ambrose sanki onu bekliyormuş gibi kapıyı hemen açtı. Üzerinde siyah sabahlığı vardı. Nedense ayaklarının çıplak olduğunu fark etti. *Çok güzel ayakları var,* diye geçirdi içinden.

"Buraya şerefimi yine tehlikeye atmak için mi geldin?" diye sordu Ambrose.

Concordia hemen başını yukarı kaldırdı. Mumun alevi titredi. Ellerinin titrediğini anladı.

"Hayır," dedi.

"Çok yazık."

Concordia öfkeyle gerildi. "Ambrose, bu tuhaf mizah anlayışına bir son ver artık. Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?"

"İkimiz hakkında."

"Anladım." Ambrose kollarını kavuşturup bir omzunu kapının çerçevesine yasladı. "Peki nerede konuşmayı tercih edersin?"

"Kütüphanede?"

"Hatırladığım kadarıyla orada en son baş başa kaldığımızda benden faydalanılmıştı."

"Ambrose yemin ederim, dalga geçmeyi kesmezsen-"

"Serada konuşmayı teklif etmeye hiç niyetlenme." Elini havaya kaldırdı. "İkinci bir çiçek felaketi için Dante'yle Beatrice'i suçlamak artık ayıp olur."

"Bu kadarı yeter." Concordia omuzlarını dikleştirdi. "Beni izleyin, bayım."

"Tabii Bayan Glade." Ambrose itaatle koridora çıktı, sessizce odasının kapısını kapattı. "Nereye gidiyoruz?"

"Senin bile tutkulu bir ilişkiye uygun görmeyeceğin bir yere."

"Yerinde olsam bundan o kadar emin olmazdım."

Concordia duymamış gibi yaparak basmaklardan aşağı indi, Bayan Oates'in harikulade mutfağına girdi. Mumu masalardan birinin üzerine koyup masanın diğer tarafındaki Ambrose'a baktı.

"Bayım, anladığım kadarıyla evlilikle ilgili minik şakalar yapmayı ve dalga geçmeyi komik buluyorsunuz ama artık bunlara bir son verilmeli."

"Seni temin ederim, ben o konuda çok ciddiyim."

Concordia gözlerine üşüşmeye çalışan yaşları durdurabilmek için bir süre gözlerini kapattı. Kendini topladığında gözlerini kırpmadan Ambrose'a döndü.

"Onurunuzu kurtarma derdiyle bana evlilik seçeneği sunmaya yükümlü olduğunuzu hissettiğinizin farkındayım. Bunu tarif edemeyeceğim kadar takdir ediyorum ama hiç gereği yok."

"Kendi adına konuş." Ambrose mutfağa göz gezdirdi. "Acaba somonlu börek kaldı mı?"

Concordia öfkeyle gözlerini ona dikti. "Dikkatini buraya vermeyi dener misin, Ambrose?"

"Özür dilerim." Ambrose oturdu, kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve terbiyeli bir öğrenci gibi gözlerini Concordia'ya çevirdi. "Ne diyordun?"

"Her ikimizde biliyoruz ki senin meseleyi hafife alma çabalarına rağmen, ismin lekeleniyor filan değil. Benim ismim de öyle."

"Hımm." Ambrose çenesini sıvazladı. "Bundan emin misin?"

Concordia sırtını dikleştirdi ve yüzüne cesur bir gülümseme oturttu. "Ben bu ilişkiden doğabilecek her türlü sorunla başa çıkabilirim. Bir dolu yılımı geçmişimi saklayarak geçirdiğimi unutma. Kendime yeni bir kimlik uydururum. Enirde sonunda bir kız okulunda bir iş bulacağım."

"Anlıyorum. Onurunu korumak için benim himayeme ihtiyacın yok yani, öyle mi?"

"Benim onurum benim sorumluğumda, Ambrose, senin değil. Böyle yiğit bir tavır takınman çok kibarca ama inan bana gerek yok."

"Ya kızlar? Burada yaşamak hoşlarına gitti diye düşünüyordum. Phoebe'nin halasına yazdığını ve onunla yeniden bir araya gelmeyi dört gözle beklediğini biliyorum ama herhalde diğerlerini Trimley ve Larkin'e onları başlarından atmak için para verecek kadar seven akrabalarının yanına göndermeyi düşünmüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Concordia bu fikirle dehşete düşerek kaşıldı. "Kızlara istedikleri kadar benimle birlikte kalabileceklerine dair söz verdim. Sözümden dönmeyi de hiç düşünmüyorum."

"Tabii ki," dedi Ambrose. "Asla böyle bir şey yapmazsın."

"Artık varlıklı birer genç kız olabilirler ama dünyaya adım atacak kadar olgunlaşana dek hâlâ korunmaya ve bir düzene ihtiyaçları var," diye devam etti Concordia. "Ayrıca kendilerine kalan mirası nasıl değerlendireceklerini ve onlarla paraları için evlenecek erkeklerden kendilerini korumayı öğrenmeleri gerek."

"Katılıyorum."

"Ama kızlar benim sorumluluğumda, Ambrose, senin değil," dedi Concordia kararlılıkla. "Artık tehlike geçtiğine göre onlara karşı herhangi bir yükümlülüğün olduğunu hissetmene gerek yok. Ya da bana karşı."

Ambrose ayağa kalktı, öne eğildi ve ellerini masaya dayadı. "Diğer bir deyişle, kendime yarattığım o dünyaya geri dönebilirim. Bunu mu söylemek istiyorsun?"

"Şey, evet. Evet, sanırım söylemek istediğim bu."

YAMEKA

"Ama ya o hayat artık bana çekici gelmiyorsa?" dedi Ambrose.

"Anlayamadım?"

"Ya yanıma yeniden bir ortak almak istediğimi fark ettiysem?"

"Ambrose-"

"Beni dürüst bir adam yapmayı başaramadığın için başka özürler sıralamadan evvel bir soruya cevap verebilir misin?"

Concordia güçlükle nefes aldı. "Nedir?"

"Beni seviyor musun, Concordia?"

Concordia'nın tutmaya çalıştığı gözyaşları gözlerinin kenarlarından aşağı süzüldü. Gözlüğünü çıkarıp elbisesinin manşetleriyle sinir içinde gözlerini kuruladı.

"Sevdiğimi biliyor olmalısın," diye fısıldadı.

"Hayır, bilmiyordum. İtiraf etmeliyim ki bunu umut ediyordum ama asla emin olamıyordum ve şüphe içimi kemirip duruyordu. Concordia, bana bak."

Concordia gözlerindeki yaşları engellemek için birkaç kez sertçe gözlerini kırpıştırdıktan gözlüğünü taktı. "Efendim?"

"Seni seviyorum," dedi Ambrose.

"Ah, Ambrose." Gözyaşları gözlerinde birikip yanaklarından aşağı süzüldü. "Bunun mümkün olmadığını bilmelisin."

"Neden?"

Concordia kollarını yana savurdu. "Sen varlıklı bir adamsın, Stoner malikânesinin mirasçılarından birisin. Gerçekten bir evlilik istiyorsan gözünü, lekeli geçmişi olan bir öğretmenden daha yukarılara dikmelisin."

"Sana benim bir beyefendi olmadığımı kaç kez söylemek zorundayım? Ben hırsızlardan sadece bir adım ileride yaşıyorum, hâlâ geceleri insanların pencerelerinden içeri süzülmenin, kilitli çekmeceleri açmanın ve beni hiç

ilgilendirmeyen sırları deşmenin karanlık heyecanına bağımlıyım."

Concordia kaşlarını çattı. "Çok iyi biliyorsun ki bu tarif seni o kadar iyi tanımlamıyor. Sen yanlışları doğrulara çeviren soylu, kendini bu işe adamış bir şövalyesin."

"Hayır, aşkım, ben hergelelerin ve hilekârların soyundan gelen bir hırsızım. Bu mutfakta kendini adamış soylu biri varsa o sensin. Eski alışkanlıklarıma karşı durmam gerekiyorsa senin güçlü ahlâk anlayışına ve hâkimiyetine ihtiyacım olduğu kesin."

"Ambrose." Ağlasın mı, gülsün mü bilemiyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bana evlenme teklif et." Ambrose doğruldu ve onu kollarına almak üzere masanın diğer tarafına yürüdü. "Benim doğru yolda ilerlememi sağlamanın en iyi yolu bu. Böylece hesabını da kapatmış olursun."

"Efendim?"

"Hatırlarsan ben iyilik karşılığında hizmet veriyorum. Senden istediğim iyilikse bana evlenme teklif etmen."

Concordia ellerini onun omzuna dayadı. Adamın gözlerindeki sıcaklığı ve vaatleri görebiliyordu. *Ambrose bana yalan söylemez,* diye geçirdi içinden. Concordia kendi hayatını, öğrencilerinin hayatını onun ellerine teslim etmişti. Kalbini de teslim edebilirdi.

İçinde çok uzun zamandır soğuk ve tek başına duran bir şey sanki gün ışığı almaya başlamış gibi bir anda çiçek açtı. Sevebileceği birini bulmuştu. Bu sıra dışı hediyeyi reddetmeyecekti.

"Seni bütün kalbimle seviyorum," diye fısıldadı. "Benimle evlenir misin, Ambrose?"

"Evet," dedi Ambrose onun dudaklarına doğru. "Evet. Mümkün olduğunca çabuk lütfen."

YAMEKA

Concordia'nın içi neşeyle çınladı. Kollarını onun boynuna doladı ve doğru erkek için içinde biriktirdiği bütün tutku ve sevgiyle Ambrose'un öpücüklerine karşılık verdi.

Ambrose dudaklarını onun boynuna kaydırdı.

"Ama bir konuda yanıldın," dedi.

"Neymiş o?"

"Benim hayal gücüm sandığından çok daha geniş. Mesela ben bu mutfak masasını tutkulu bir aşk yaşamak için oldukça uygun bir ortam olarak hayal edebilirim."

"*Ambrose.*"

"Köpeklerin önünde yapmayacaksınız umarım," dedi Stoner kapının eşiğinden.

Dante ve Beatrice içeri daldı.

"Ya da kızların önünde," diye ekledi Stoner.

Hannah, Phoebe, Edwina ve Theodora da Stoner'ın peşinden kapının eşiğine doluştu.

"Bayan Glade teklifini yaptı mı?" diye sordu Hannah.

Stoner sevecen bakışlarla Ambrose ve Concordia'ya baktı. "Evet, sanırım yaptı."

"Peki Bay Wells ne cevap verdi?" diye sordu Edwina hevesle.

Ambrose'un kolunun altından Concordia eşikteki heyecan dolu yüzlere baktı. *Hepimiz birbirimize bağlıyız,* diye düşündü. Kendisini sadece Ambrose'a değil, John Stoner ve dört kıza bağlayan görünmez bağları hissedebiliyordu. Felix Denver da bu halkanın bir parçasıydı.

Bu duyguya aşinaydı. Bu duyguyu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama bazı şeyler hiç unutulmuyordu.

Aile olmak tam böyle bir duyguydu.

Gülümsedi. "Sevinçle ilan edebilirim, Bay Wells evet dedi."

46

Annie Petrie gece yarısını biraz geçe mezarlığa girdi. Sisle kaplı mezar taşları ve lahitler neredeyse buraya geldiği ilk geceki gibi onu karşıladı. Bir eliyle pelerinine sarındı, diğer elindeki lambayı hafifçe havaya kaldırdı.

"Burada mısınız, bayım?" diye fısıldadı kadın gölgelere doğru.

"Lütfen lambayı kısın, Bayan Petrie."

Ses yandaki türbelerin birinden geldi. Kadın irkilerek arkasına döndü, ardından telaşla lambayı kıstı.

"Notunuzu aldım," dedi. "Ve bu sabah gazetedeki haberleri gördüm. Hepsi Edith Pratt'ın, Nellie'yi nasıl öldürdüğünü yazıyordu. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, bayım."

"Yaptığım araştırma sizi tatmin etti mi?" diye sordu adam.

"Evet, bayım."

"Bazen cevaplar bize aradığımız dinginliği vermez."

"Olabilir tabii," dedi kendi sesinin gürlüğüne şaşırarak. "Ama size kesinlikle şunu söyleyebilirim ki şimdi kardeşimi öldüren kişinin işlediği suçun cezasını çekeceğini bildiğimden içim daha rahat."

"Yardımım dokunduğuna sevindim." Kadın durakladı. "Ücretinize gelince, bayım. Umarım değiş tokuş konusunda fikrinizi değiştirmediniz. Biraz param var ama ancak o kadar."

"Beni tuttuğunuzda size bir gün elinizdeki malların birkaçına ihtiyacım olabileceğini söylemiştim. O gün beklediğimden daha erken geldi diyebilirim."

"Anlayamadım efendim?"

"Otuz sekiz adet güneş şemsiyesi almak istiyorum."

Annie şaşkınlıkla olduğu yerde kaldı. "Ama o kadar şemsiyeyi ne yapacaksınız ki?"

"Bir planım var."

"Peki efendim." Kadın kendine bu adamla ilgili duyduğu dedikoduların hep adamın ne kadar tuhaf olduğunu vurguladığını hatırlattı. Akıl başında bir insan zaten adamın yaptığı işi yapmazdı. "İstediğiniz kadar şemsiye alabilirsiniz. Ücretini hiç ödemeseniz de olur. Benim için yaptıklarınızın yanında hiç kalır."

"Benim hizmetime karşılık şemsiyelerden birini kabul edebilirim," dedi adam. "Geri kalanlar için uygun bir fiyatta anlaşırız."

"Nasıl dilerseniz, bayım."

"Hesabımızı kapatacak olan şemsiyenin çok özel bir deseni olmasını istiyorum. Bunu becerebilir misiniz?"

"Evet, efendim. Yardımcım bu tür işlerde çok becerikli dir. Bu şemsiyenin nasıl bir deseni olmasını dilersiniz?"

"Size bir örnek model göndereyim."

"Çok iyi olur, efendim."

"Teşekkürler, Bayan Petrie."

Türbenin karanlık gölgeleri arasında belli belirsiz bir kıpırtı oldu. Adam dükkân sahibi değil de, gerçek bir hanımefendiymiş gibi onun önünde eğilmiş miydi, neydi?

"Başka bir şey var mıydı, bayım?"

"Hayır, Bayan Petrie. Umarım beni tutmayı düşünen diğerlerine de hizmetlerimi tavsiye edersiniz."

Herhalde benimle dalga geçiyor olamaz, dedi kadın kendi kendine. Böyle tanınan bir adamın mizah duygusu olması mümkün değil.

"İyi geceler, bayım."

Kadın lambayı açıp telaşla mezarlığın kapısına ilerledi.

Bu gece biraz daha derin bir uyku çekebileceğini biliyordu.

YAMEKA

47

Concordia yemekhaneye girdiğinde herkes bir anda sustu. Beklenti dolu otuz yedi kız aynı anda ayağa kalktı. Otuz yedi çift göz Concordia'ya döndü. Geri çağırılan Bayan Burke ve bir avuç personel daha duvarın önünde küçük bir grup oluşturmuştu. Onlar da en az öğrenciler kadar huzursuz ve şüpheli bakışlarla ona bakıyordu. Hannah, Theodora, Phoebe ve Edwina duvarın diğer tarafında ayaktaydı. Phoebe'nin halası Winifred de onların yanındaydı ve gülümsüyordu.

Concordia sıraya girmiş öğrencilerin arasında kuvvetli adımlarla yürüdü. Odanın önünde durdu ve öğrencilere döndü. Hannah'nın arkadaşı Joan'un ilk sırada oturduğunu gördü. Kız umut ve beklenti dolu bakışlarla ona bakıyordu.

Ambrose kapının eşiğinden onları seyrediyordu. Concordia onları ayıran mesafeden bile adamın gözlerinden dalga dalga yayılan aşkı ve gururu hissedebiliyordu. Felix onun

hemen yanındaydı, zarif bir hareketle kapının çerçevesine yaslanmıştı. John Stoner iki adamın tam arkasındaydı. Yüzü tatminle ışıl ışıldı.

Concordia dikkatini yeniden önündeki kızlara verdi ve içinde zafer duygusuyla karışık, müthiş bir sevinç duydu. *Kimse geleceğe bir öğretmen gibi bakamaz,* diye düşündü. *Çünkü öğretmen öğrencilerinin gözüyle bakar.*

"Oturabilirsiniz," dedi.

Öğrenciler itaatle yerlerine otururken eteklerinin ve jüponlarının hışırtısı duyuldu.

"Günaydın," dedi Concordia. "İsmim Bayan Glade. Okulunuzun yeni müdiresiyim. Yakında evleneceğim. Ondan sonra bana Bayan Wells diye hitap edeceksiniz. Ama evliliğim burada, Winslow'daki pozisyonumu değiştirmeyecek."

Kızlar hayretle nefesini tuttu. İçlerinden bazıları şaşkın şaşkın bakıştı. Kadınlar evlendikten sonra evin dışında çalışamazdı.

"Yakında öğreneceksiniz, genç kızların eğitimiyle ilgili modern, hatta sizin geleneklere aykırı diyebileceğiniz teorilerim var," diye devam etti Concordia. "Burada Winslow'da bazı değişiklikler yapacağız. Diğer başka şeylerin yanında yeni bir aşçımız ve yeni bir menümüz olacak. Ayrıca yeni üniformalarınız olacak ve soğuk günlerde daha çok şömine yakacağız. Yatak takımları daha sık değişecek. Bunlara ek olarak bu okul geçmişleri saygın olsun olmasın dünyada tek başına kalan diğer kızları da bünyesine kabul edecek."

Odada mırıldanmalar oldu.

"Asıl öğretmeniniz ben olacağım ama öğretmenlik eğitimi almaya karar veren eski öğrenciler bana yardım edecek. İsimleri Edwina ve Theodora Cooper, Hannah Radburn ve Phoebe Leyland."

YAMEKA

Odanın arka tarafında dört kız pırıl pırıl gülümsedi.

"Ayrıca yeni bağışçımızın bizimle vakit geçirmesi bizi çok mutlu edecek," diye devam etti Concordia. "Yeni bağışçımızın ismi John Stoner. Bay Stoner okula maddi yardım yapmanın ötesinde bugünden itibaren size ders vermeye başlayacak. Size Roma ve Yunan felsefesi öğretecek, beden eğitimi ve meditasyon dersleri verecek. Sizler Vanza sanatı öğrenen ilk kızlar olacaksınız."

Kızların yüzü merakla aydınlandı.

"Benim amacım," dedi Concordia, "size Winslow'dan çıktıktan sonra kendi seçiminizi yapmanızı sağlayacak bir eğitim ve donanım kazandırmak. Dünya hızla değişiyor. Winslow'dan mezun olan kızlar bu değişikliklerden faydalanacak biçimde yetiştirilmiş olacak. Aslında içinizden bazılarının bu değişikliklerin *başını çekeceğini* umut ediyorum."

Öğrenciler şimdi ona ağzı açık, büyümüş gözlerle bakıyordu.

Concordia gülümsedi. "Önümüzde yaşanacak pek çok macera var. Ama şimdi dışarıda güneş var ve bugünlük de olsa havamız temiz. Anladığım kadarıyla çoğunuzun bu okula adım attığı günden beri dışarı çıkmasına izin verilmemiş. Ben her gün düzenli egzersiz yapılmasını isterim. Bu kurumda bunu alışkanlık haline getirmek niyetindeyim. Lütfen beni izleyin."

Etekleri yerleri süpürerek dizi dizi sandalyenin arasından koridorun ucuna yürüdü. Arkasında önce kısa, şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu, ardından bir gürültü koptu.

Kızlar ayağa fırlayıp hızla Concordia'nın peşinden gitti.

Concordia bir an kapıda durup yeniden onlara döndü. "Bir şey daha var. Ön koridorda yepyeni, harika şemsiyeler var. Herkes birer tane alsın. Sizde kalabilir."

Concordia heyecan içindeki öğrencilerin önünde dışarı çıkarken Ambrose ona göz kırptı. Concordia ona kalbindeki sevgiyle gülümsedi.

Stoner ve Felix ön koridorda şemsiyeleri dağıttı. Ardından Ambrose abartılı bir tavırla kapıyı açtı.

"Nereye gidiyoruz, Bayan Glade?"

Concordia ufak tefek, çilli bir kıza döndü. Kız sekiz yaşından daha büyük olamazdı ama gözlerinde bir yetişkinin yorgunluğu ve tereddütü vardı.

Ama tedbirli, endişeli gözlerinin gerisinde çocuklara has bir umut ve metanet pırıltısı göze çarpıyordu.

"Senin adın ne?" diye sordu Concordia yumuşak bir sesle.

"Jennifer, efendim."

"Bugün parkta şenlik var, Jennifer," dedi Concordia. "Katılmanızın size çok faydası olacağını düşünüyorum. Şenlikler çok öğreticidir."

Jennifer ve diğer kızlar sevinç ve şaşkınlık içinde ona baktı.

"Şenliğe gidiyoruz," diye fısıldadı aralarından biri.

Ambrose, Concordia'ya göz kırptı. "Bu akşam eve geldiğinizde gününüzün nasıl geçtiğini dinlemeye can atıyor olacağım, Bayan Glade. Yeni öğrencilerinizle size iyi eğlenceler dilerim."

"Çok eğleneceğim," diye söz verdi Concordia.

Dışarıdaki basamaklara çıktı ve Ambrose'un ona verdiği muhteşem şemsiyeyi açtı. Desenlerin içine altın iplikle işlenmiş Vanza çiçeği güneş gibi pırıl pırıl parladı.

"Beni izleyin, hanımlar," dedi kızlara ön koridora doğru seslenerek.

Ve öğrencilerini dışarı, gün ışığına ve geleceğe çıkardı.

YAMEKA